

Prowadzenie zajęć dla dzieci

Pierwszy kurs dodatkowy
Książki 3

Instytut Ruhi

Prowadzenie zajęć dla dzieci

Pierwszy kurs dodatkowy Książki 3

Instytut Ruhi

Książki w tej serii:

Poniżej znajdują się obecne tytuły książek z serii opracowanej przez Instytut Ruhi. Książki te są przeznaczone do wykorzystania jako główna sekwencja kursów w systematycznym wysiłku mającym na celu zwiększenie zdolności młodzieży i dorosłych do służenia swoim wspólnotom. Instytut Ruhi jest również w trakcie opracowywania zestawu kursów odgałęziających się od trzeciej książki serii przeznaczonej do szkolenia nauczycieli bahaickich zajęć dla dzieci, jak również innego zestawu kursów tworzących odgałęzienie Książki 5 przeznaczonej do szkolenia animatorów grup młodszej młodzieży. Kursy te również zostały wymienione na poniższej liście. Należy zaznaczyć, że lista ta może ulec zmianie w miarę postępów w zdobywaniu doświadczenia w praktyce, a dodatkowe tytuły zostaną do niej dodane w miarę, jak większa ilość opracowywanych elementów programu osiągnie etap, na którym będzie można je powszechnie udostępnić.

- Książka 1 *Rozważania na temat życia duchowego*
- Książka 2 *Powstanie do służby*
- Książka 3 *Prowadzenie zajęć dla dzieci, Klasa 1*
 - Prowadzenie zajęć dla dzieci: Pierwszy kurs dodatkowy Książki 3*
 - Prowadzenie zajęć dla dzieci: Drugi kurs dodatkowy Książki 3*
 - Prowadzenie zajęć dla dzieci: Trzeci kurs dodatkowy Książki 3*
 - Prowadzenie zajęć dla dzieci: Czwarty kurs dodatkowy Książki 3*
- Książka 4 *Bliźniacze Objawienia*
- Książka 5 *Uwolnić siły młodziej młodzieży*
 - Pierwotny impuls: Pierwszy kurs dodatkowy Książki 5*
 - Poszerzający się krąg: Drugi kurs dodatkowy Książki 5*
- Książka 6 *Nauczanie Sprawy*
- Książka 7 *Krocząc wspólnie ścieżką służby*
- Książka 8 *Przymierze Bahá'u'lláha*
- Książka 9 *Zdobywanie perspektywy historycznej*
- Książka 10 *Budowanie dynamicznych wspólnot*
- Książka 11 *Środki materialne*
- Książka 12 *Rodzina i wspólnota*
- Książka 13 *Angażujemy się w działania społeczne*
- Książka 14 *Uczestniczenie w dyskursie społecznym*

Copyright © 2025 by the Ruhi Foundation, Colombia

All rights reserved. Edition 1.1.3.PE.PV (provisional translation) published in August 2025

Originally published in Spanish as *Enseñar clases para niños: Primer curso ramal del Libro 3*

Copyright © 2011, 2024 by the Ruhi Foundation, Colombia

ISBN 978-628-96276-5-7

Permission for a limited printing of this book in Polish has been granted to Rada Instytutu Szkoleniowego w Polsce by the Ruhi Institute.

Ruhi Institute
Cali, Colombia
Email: instituto@ruhi.org
Website: www.ruhi.org

Rada Instytutu Szkoleniowego w Polsce
ul. Lanciego 13 lok. 6
02-792 Warszawa, Polska
e-mail: nsa@bahai.org.pl
www.bahai.org.pl

Spis treści

Kilka uwag dla prowadzącego	v
Umiłowanie Jego Piękna	1
Lekcje na zajęcia dla dzieci, Zestawy 1–3	45

Kilka uwag dla prowadzącego

Niniejszy kurs, będący odgałęzieniem trzeciej książki w głównej sekwencji Instytutu Ruhi, skierowany jest do tych, którzy mając już doświadczenie w nauczaniu najmłodszych w pierwszym roku programu duchowej edukacji, postanowili poświęcić się tej ścieżce służby. Jest to pierwszy z serii kursów, które będą odnosiły się do celu i treści lekcji, które dzieci będą studiować po Klasie 1. Przewiduje się, że po ukończeniu tej specjalistycznej serii kursów i przeprowadzeniu związanych z nimi lekcji, nauczyciele zdobędą spore doświadczenie co do tego, co jest potrzebne do wspierania duchowego rozwoju dzieci, a także wzmocnią umiejętności, zdolności, cechy i postawy potrzebne do skutecznego działania na tym polu. Równie ważne jest to, że będą oni stanowić część kadry nauczycieli, która może zostać zaangażowana przez instytuty w celu podtrzymania rozwijającego się systemu edukacji dzieci w ich regionach, systemu, który może zaspokoić potrzeby rosnącej liczby dzieci w różnych grupach wiekowych, pochodzących z różnych środowisk, których rodzice niezmiennie pragną, aby rozpoczęły one swoje życie na solidnych podstawach moralnych. Ci, którzy służą jako prowadzący tego i kolejnych kursów, będą zatem mogli wnieść do swojego studiowania nieocenioną skarbnicę praktycznej wiedzy zaczerpniętej z ogromnej puli doświadczenia, które w ten sposób powstaje.

Proponujemy, aby przygotowując się do poprowadzenia grupy przez niniejszy kurs, każdy prowadzący powrócił do uwag wprowadzających do Książki 3, *Prowadzenie zajęć dla dzieci, Klasa 1*, które opisują program Instytutu Ruhi dla duchowej edukacji dzieci i omawiają niektóre z zasad i pojęć, które nadają mu kształt. Kurs ten, wraz z następnym, jeszcze bardziej rozwija podstawowe pojęcie wprowadzone w Książce 3, że te podobne do klejnotów cechy, które dzieci mają odzwierciedlać, najlepiej postrzegać jako zdolności ludzkiej duszy, jako trwałe struktury, na których budowany jest szlachetny i prawy charakter. To właśnie to fundamentalne przekonanie odróżnia ten program od innych podejść edukacyjnych, które postrzegają rozwój dobrego charakteru głównie w kategoriach modyfikacji zachowania, a to z kolei wpływa na kolejność przekazywania treści w całym programie.

Ten kurs dodatkowy i kolejny skupiają się na tych nawykach i wzorcach postępowania, które dają wyraz wewnętrznym cechom duchowym zgłębianym w Klasie 1. W tym rozumieniu, choć poruszana jest kwestia zachowania, to tak naprawdę prawdziwym przedmiotem rozważań w materiałach prezentowanych nauczycielom jest dynamiczny związek między rozwojem cech duchowych a kształtowaniem postaw i nawyków. Będą oni musieli mieć na uwadze przede wszystkim ten dynamiczny związek.

Co więcej, pierwsza część obecnej książki, „Umiłowanie Jego Piękna”, rozpoczyna się zadaniem dla nauczycieli, aby przeprowadzili refleksję nad swoim doświadczeniem w prowadzeniu zajęć dla dzieci w Klasie 1 i nad niektórymi wnioskami, które uzyskali na temat procesu edukacyjnego promowanego w tych dwudziestu czterech lekcjach, z których każda jest zorientowana na konkretną wartość duchową. Na tej podstawie część ta wprowadza kilka powiązanych ze sobą tematów, które wśród wezwań zawartych w Pismach Wiary wskazują na

te wzorce myślenia i postępowania, które proces edukacyjny powinien pielęgnować u najmłodszych. Reszta tej części poświęcona jest analizie trzech takich tematów, które poruszają idee fundamentalne dla relacji między istotami ludzkimi a ich Stwórcą – zwracanie się do Boga w modlitwie, przestrzeganie praw Bożych i poszukiwanie wiedzy. Mamy nadzieję, że studiowanie tej części pomoże nauczycielom pogłębić i skonsolidować ich własne rozumienie powiązanych z tym pojęć, przed rozważeniem lekcji zawartych w drugiej części, które są opracowane wokół tych samych tematów.

Oprócz dziewięciu lekcji dla dzieci, uporządkowanych w trzy zestawy, druga część również zawiera rozdziały przygotowujące nauczycieli do przeanalizowania ich treści. Podstawowe elementy tych lekcji pozostają takie same, jak te w pierwszej klasie. Każda lekcja obraca się wokół kilku kluczowych pojęć związanych z nadrzędnym tematem danego zestawu, które są nakreślone w akapitach wprowadzających cytaty do zapamiętania. Nauczyciele będą musieli polegać na swoim doświadczeniu w nauczaniu w Klasie 1 i wykorzystać wiedzę zdobytą podczas studiowania niniejszej części pierwszej, aby określić, w jaki sposób wyjaśnić uczniom istotne idee. Aby im w tym pomóc, w materiałach przygotowawczych znajduje się seria pytań do każdego zestawu lekcji, a prowadzący powinien zadbać o to, by uczestnicy odpowiednio je wspólnie przeanalizowali. Zrozumienie, które zdobędą, będzie wymagane nie tylko przy wprowadzaniu głównych pojęć lekcji, ale także przy przeprowadzaniu innych elementów, z których wszystkie w pewien sposób wzmocnią to, czego uczą się dzieci. Przede wszystkim, podobnie jak cytaty do zapamiętania, historie pozostają jednym z podstawowych elementów tych lekcji, a ta część zajęć zapewni nauczycielom możliwość zaangażowania dzieci w dyskusję na temat pojęć na stosownym poziomie.

Jeśli chodzi o inne elementy zajęć, istnieją pewne różnice między tymi lekcjami a lekcjami w Klasie 1, o których należy wspomnieć. Zamiast gier kooperacyjnych dzieci będą angażować się w ćwiczenia rozwijające ich umiejętności w zakresie odgrywania scenek. Równolegle, ich umiejętności i zdolności związane ze sztuką plastyczną będą rozwijane poprzez aktywności, które opierając się na kolorowaniu, odkrywają trzy podstawowe elementy sztuki – linię, kształt i teksturę. Chociaż zadania w tych dwóch obszarach są bardziej złożone niż te w Klasie 1, zostały zaprojektowane w taki sposób, aby w naturalny sposób czerpać z doświadczenia nauczyciela w pracy z uczniami w poprzednim roku. Prowadzący z pewnością będzie chciał pomóc uczestnikom kursu przemyśleć, w jaki sposób będą prowadzić zajęcia plastyczne i teatralne, ale nie powinno to odwrócić ich uwagi od głównych elementów tych lekcji.

Należy zaznaczyć, że do przeprowadzenia zadań związanych z rysowaniem i sztuką potrzebne będą pewne materiały i zasoby, w tym kopie kart pracy, które zostały dołączone na końcu drugiej części. Dla ułatwienia nauczyciele mogą je pobrać ze strony internetowej Instytutu Ruhi. Dostępny jest tam również zbiór około siedemdziesięciu piosenek, wraz z ich nagraniami, aby pomóc nauczycielom w zidentyfikowaniu kilku do zaśpiewania podczas każdej lekcji, a które wzmocnią jej główne idee. Oczywiście nauczyciele nie powinni w żaden sposób ograniczać się do piosenek znalezionych w tym zbiorze i należy ich zachęcać do sięgania również po piosenki z ich lokalnej kultury.

Na koniec należy powiedzieć kilka słów o tym, jakie są oczekiwania co do sposobu, w jaki materiał przewidziany dla każdej lekcji będzie prezentowany. Treść każdej z niniejszych lekcji oraz lekcji w kolejnych kursach dodatkowych jest dość obszerna i z założenia powinna być rozłożona na kilka sesji zajęć. Jak wspomniano w Rozdziale 33 części drugiej, będzie to wymagało od nauczycieli ustanowienia odpowiedniego rytmu aktywności na każdej sesji, przy

jednoczesnym utrzymaniu uwagi na głównych tematach będących przedmiotem dyskusji. Prowadzący powinien być w stanie podzielić się dużą ilością praktycznej wiedzy zdobytej na tym polu. Istnieje zatem pewien stopień elastyczności w przekazywaniu treści, który, mamy nadzieję, umożliwi nauczycielom dynamiczne reagowanie na konkretne okoliczności, podczas gdy dzieci będą przechodzić z jednego zestawu lekcji do następnego.

Umiłowanie Jego Piękna

Cel

Umożliwienie nauczycielom przeprowadzenia refleksji nad ich doświadczeniem w prowadzeniu zajęć dla dzieci podczas pierwszego roku sześcioletniego programu edukacji duchowej oraz przeanalizowanie trzech tematów, zaczerpniętych z Pism Wiary, które rzucają światło na naszą relację z naszym Stwórcą oraz na nawyki i wzorce postępowania, które są przejawem wartości duchowych omawianych w Klasie 1

ROZDZIAŁ 1

Zakłada się, że podobnie jak inne osoby podejmujące się studiowania tej książki, *Prowadzenie zajęć dla dzieci: Pierwszy kurs dodatkowy Książki 3*, zdobyliście już cenne doświadczenie na tym polu służby, spędzając radosny rok pracując z dziećmi w Klasie 1. Jak już wiecie, każda lekcja w tej klasie jest skonstruowana wokół określonej wartości duchowej, a jej celem jest przyczynienie się do rozwoju charakteru dzieci. W tym i następnym kursie dodatkowym będziecie zgłębiać serię tematów, wokół których opracowano kilka zestawów lekcji do nauczania dzieci, zazwyczaj w wieku od 6 do 8 lat, które ukończyły pierwszy rok sześcioletniego programu edukacji duchowej. Lekcje te mają na celu ustanowienie nawyków i wzorców postępowania, które są wyrazem wewnętrznych wartości zakorzeniających się w sercach i umysłach dzieci. Każdy zestaw porusza jakiś aspekt godnego pochwały zachowania, które będziecie starali się w nich wzmocnić.

Oba kursy dodatkowe składają się z dwóch części. Pierwsza część poświęcona jest analizie samych tematów, aby zapewnić nauczycielom możliwość pogłębienia ich rozumienia kluczowych pojęć z nimi związanych. Druga część zawiera lekcje podzielone na trzy zestawy. W tym kursie znajdują się trzy zestawy, a w kolejnym cztery, co daje łącznie dwadzieścia jeden lekcji. Te dwadzieścia jeden lekcji ma podobną strukturę do tych, które można znaleźć w Klasie 1. Istnieje jednak kilka drobnych różnic w elementach programu nauczania, które zostały omówione w rozdziałach przygotowujących dla nauczycieli, również zawartych w drugiej części. Studiując te dwa kursy dodatkowe, uczestnicy są zachęceni do refleksji nad spostrzeżeniami, które zdobyli do tej pory na tym polu działania, wzmacniając fundament, na którym będą kontynuować swoje wysiłki w przekazywaniu duchowej edukacji najmłodszym.

ROZDZIAŁ 2

Jak zapewne pamiętacie, pierwsza część Książki 3 analizuje niektóre z głównych pojęć i zasad, które kształtują program Instytutu Ruhi w zakresie duchowej edukacji dzieci. Przejrzyjmy je ponownie tutaj w świetle waszego doświadczenia.

1. Aby uzyskać wgląd w potencjał drzemiący w dzieciach, skupiliśmy naszą uwagę na analogii zawartej w Pismach Bahá'u'lláha, przedstawiającej kopalnię bogatą w klejnoty o nieocenionej wartości. Wartości duchowe, takie jak czystość i prawdomówność, a także moce ludzkiego umysłu do odkrywania tajemnic natury, tworzenia pięknych dzieł sztuki oraz wyrażania szlachetnych i podnoszących na duchu myśli, są jednymi z tych klejnotów, które odpowiednia edukacja powinna rozwijać. Pomyślcie o swoich uczniach i wymieńcie niektóre z klejnotów, które w nich odkryliście.

Po wykonaniu powyższych ćwiczeń przedyskutujcie swoje odpowiedzi z członkami grupy, z którymi studiujecie ten kurs.

ROZDZIAŁ 3

Ostatnie ćwiczenie w poprzednim rozdziale przypomniało nam, że rodzaj kształcenia i edukacji, jaką najmłodszy otrzymują we wspólnocie, nie powinien koncentrować się wyłącznie na modyfikacji zachowania. Muszą one raczej zajmować się przede wszystkim rozwojem wartości duchowych, które, przejawiając swój blask w słowach i czynach, służą jako podstawa do kształtowania pożądanego postaw i nawyków. Odpowiednia edukacja powinna zatem prowadzić do powstawania pewnych wzorców myślenia i postępowania, dzięki którym można dostrzec piękno prawego i szlachetnego charakteru. Kilka powiązanych ze sobą tematów wśród napomnień znalezionych w Pismach Wiary daje nam wskazówkę, co wzmacnia odpowiednie wzorce myślenia i postępowania u dzieci. Należą do nich zwracanie się do Boga w modlitwie, przestrzeganie praw Bożych, poszukiwanie wiedzy, życie w harmonii z innymi, szanowanie ludzkiej godności, bycie dobrym przyjacielem i poświęcanie życia służbie. Pierwsze trzy tematy, odnoszące się do idei fundamentalnych dla relacji jednostki z Bogiem, są omawiane w tym dodatkowym kursie. Następne cztery tematy, dotyczące relacji, które nawiązujemy z innymi istotami ludzkimi, będą przedmiotem rozważań drugiego kursu dodatkowego.

Warto zatrzymać się na chwilę i zastanowić się, dlaczego rozważanie poniższych trzech tematów, z których każdy jest przedmiotem dyskusji jednego zestawu, jest niezbędne dla wszelkich wysiłków, które mają przyczynić się do rozwoju godnego pochwały charakteru u dzieci. Zapiszcie niektóre z waszych przemyśleń w przeznaczonych do tego miejscach:

Zwracanie się do Boga w modlitwie: _____

Przestrzeganie praw Bożych: _____

Poszukiwanie wiedzy: _____

ROZDZIAŁ 4

Temat Zestawu 1, zwracanie się do Boga w modlitwie, nie jest dla was nowy. W Klasie 1 zachęcaliśmy Was do rozmawiania z dziećmi, kiedykolwiek nadarzyła się ku temu okazja, na temat celu i znaczenia modlitwy językiem, który byłby dla nich zrozumiały. Organizowaliście również zajęcia w taki sposób, aby rozpoczynały się one i kończyły modlitwami, często odmawianymi przez same dzieci spośród tych modlitw, które nauczyły się na pamięć. Wasze własne rosnące rozumienie natury modlitwy, wzmocnione studiowaniem kursów głównej sekwencji, w tym pierwszej części Książki 3, bez wątpienia przyczyniło się do waszej zdolności kształcenia dzieci powierzonych waszej opiece na łonie miłości Boga i do wzbudzania w nich pragnienia, aby bezustannie zwracać się do Boga w modlitwie. Podczas gdy podejmowaliście się tego zadania, z pewnością mieliście następujące dwa cytaty ‘Abdu’l-Bahy na uwadze:

„Największe osiągnięcie lub najslodszy stan to nic innego jak rozmowa z Bogiem. Tworzy ona duchowość, tworzy uważność i niebiańskie uczucia, rodzi kolejne przyciąganie Królestwa i wzbudza wrażliwość wyższej inteligencji”¹.

„Te dzieci są jak młode rośliny i uczenie ich modlitw jest jak pozwolenie, by deszcz je zraszał, aby mogły stać się delikatne i świeże, a lekkie bryzy miłości Boga mogły na nie powiewać, sprawiając, że będą drżały z radości”².

Bazując na tym, co udało się wam osiągnąć w poprzednim roku, powinniście pamiętać, że przede wszystkim to miłość do Boga motywuje nas do modlitwy, ponieważ kiedy to robimy, wyrażamy naszą głęboką tęsknotę za rozmową z naszym Umiłowanym. Jednocześnie sam akt modlitwy podsyca płomień miłości Boga w naszych sercach i zwiększa nasz pociąg do Jego Piękna. Zastanówmy się nad następującym cytatem:

„Wiedz, w istocie, że wypada słabemu ukorzyć się w prośbie przed Potężnym i przystoi poszukiwaczowi szczodrości zanosić prośby do Wspaniałego, Szczodrego. Gdy kto zanoszą prośby do Pana, zwraca się do Niego i szuka szczodrości z Jego Oceanu, błaganie to przynosi światło jego sercu, oświecenie jego wzrokowi, życie jego duszy i uniesienie jego istocie. Podczas zanoszenia prośby do Boga i wypowiadania słów: »Twoje Imię jest moim uzdrowieniem« zważ, jak ucieszone jest two serce, dusza rozradowana duchem miłości Boga a umysł przyciągnięty ku Królestwu Bożemu! To przyciąganie zwiększa zdolności i możliwości. Gdy naczynie jest rozszerzone, zawiera więcej wody, a gdy pragnienie rośnie, deszcz z chmur miły się staje podniebieniu. Oto tajemnica zanoszenia prośb i racja przedstawiania potrzeb”³.

Aby zastanowić się jak można pomóc dzieciom lepiej zrozumieć naturę modlitwy i jej znaczenie, zdecydуйте, czy poniższe stwierdzenia są prawdziwe. Nie zadowalajcie się samym odpowiadaniem na każde z nich, ale przedyskutujcie ich implikacje z innymi członkami waszego kółka studiujących.

_____ Myślenie o modlitwie jako o rozmowie z Bogiem wzbudza w dzieciach chęć do modlitwy.

_____ Zrozumienie tego, co oznacza modlitwa, wzbudza w dzieciach chęć do modlitwy.

- _____ Zrozumienie, co oznacza modlitwa, pomaga dzieciom wypracować nawyk codziennego odmawiania modlitw.
- _____ Miłość dzieci do Boga będzie je motywować do codziennej modlitwy.
- _____ Obawa dzieci przed niezadowoleniem Boga będzie je motywować do codziennej modlitwy.
- _____ Nasze rozumienie natury modlitwy musi nieustannie się rozwijać w miarę jak dorastamy, jeśli nawyk codziennej modlitwy ma zostać podtrzymany przez całe życie.
- _____ Aby nawyk modlitwy został ugruntowany na solidnych podstawach i utrzymał się przez całe życie, konieczne jest pielęgnowanie miłości do Boga w swoim sercu.
- _____ Jest rzeczą zupełnie właściwą, byśmy szukając Bożej szczodrości poprzez nasze modlitwy, uznali naszą słabość i dawali świadectwo Bożej sile.
- _____ Nawyk zanoszenia prośb do Boga w modlitwie pomaga dzieciom w nabywaniu prawdziwej pokory, która jest niezbędną cechą szlachetnego charakteru.
- _____ Zanoszenie prośb do Boga w modlitwie rozpala ogień Jego miłości w sercach dzieci.
- _____ Podobnie jak deszcz odświeża młode rośliny, tak odmawianie modlitw w melodyjnych tonach odświeża delikatne serca dzieci.
- _____ Nawyk zwracania się do Boga w modlitwie rozwija duchową percepcję i bystrość umysłu.
- _____ Modlitwa jest środkiem, dzięki któremu otrzymujemy niebiańskie błogosławieństwa.
- _____ Zanoszenie prośb do Boga w modlitwie zwiększa naszą zdolność do przyjmowania Jego darów i hojności.
- _____ Dzieci powinny rozumieć, że modlitwa karmi ich dusze.
- _____ Odmawianie modlitw raduje serca i zachwyca dusze dzieci.

Ostatni z powyższych cytatów podkreśla fakt, że modlitwa i prośby do Boga uwalniają ludzki potencjał. Ludzkie zdolności wzrastają dzięki sile boskiego przyciągania. Im intensywniejsze jest nasze pragnienie, tym większe staje się naczynie, do którego przyjmujemy Boże dobrodziejstwa i łaskę. Przedyskutujcie z innymi członkami waszej grupy implikacje tej koncepcji dla duchowego rozwoju dzieci. Zapiszcie swoje wnioski w miejscu poniżej..

ROZDZIAŁ 5

- a. _____ z tych _____, jakimi Wszechmocny _____ człowieka jest dar _____.
- b. W tym _____, _____ wiatry _____ przepłynęły nad wszystkimi _____. Każde _____ zostało _____ wszelkim _____, jaki może unieść.
- c. Każde _____ zostało _____ najwspanialszymi _____, każdy ocean _____ o najbardziej lśniącej _____. Sam człowiek został _____ darami _____ i _____.
- d. _____ naprawdę jest _____ darem _____ człowiekowi przez _____. Wśród wszystkich _____ jest on _____ jedynie _____.
- e. To _____ jest _____ najwyższym, gdyż _____ od _____.

To, że nasz wewnętrzny wzrok może zostać otwarty i że możemy w ten sposób stać się odbiorcami niezliczonych łask, takich jak te wspomniane powyżej, jest głównym tematem licznych modlitw objawionych przez Główne Postacie Wiary:

„Rozjaśnij nasze serca, o mój Panie, blaskiem Twojej wiedzy i rozświetl nasz wzrok światłem takich oczu, które są utkwione w horyzoncie Twojej łaski i Jutrzence Twojej chwały”⁸.

„Racz sprawić, o mój Boże, abym nie został zaliczony do tych, których uszy są głuche, oczy niewidzące, język niemy, a serce niezdolne do zrozumienia”⁹.

„Rozjaśnij nasze serca, obdarz nas widzącymi oczami i słuchającymi uszami”¹⁰.

ROZDZIAŁ 6

Gdy miłość Boża wzrasta w sercach dzieci dzięki modlitwie, wzrasta również ich pragnienie nabywania niebiańskich cech i doskonałości. Kiedy zwierciadło serca jest nieustannie polerowane połyskiem boskiej miłości, będzie w stanie odbijać z coraz większym blaskiem atrybuty Boga – te cechy, które były tematem lekcji, które prowadziliście w Klasie 1. 'Abdu'l-Bahá stwierdza odnośnie tego:

„O miłości Boga mówi się jak o ogniu, bowiem spala zasłony, i jak o wodzie, bowiem jest źródłem życia. Krótko mówiąc, miłość Boga jest najgłębszą rzeczywistością cnót świata ludzkości. Dzięki niej natura ludzka zostaje oczyszczona. Dzięki miłości Boga człowiek zostaje uwolniony od ułomności

ludzkiego świata. Dzięki miłości Boga człowiek czyni postępy w sferze wartości duchowych. Miłość Boga jest przyczyną oświecenia świata”¹¹.

Poświęćcie teraz chwilę na zastanowienie się nad swoim własnym doświadczeniem i przedyskutujcie następujące pytanie z członkami waszej grupy: dlaczego wzmacnianie nawyku regularnej modlitwy jest tak istotne dla rozwoju wartości duchowych u dzieci? Poniżej znajduje się miejsce na zapisanie waszych wniosków.

Wasze refleksje z pewnością dostarczyły wam świeżego spojrzenia na wpływ, jaki modlitwa wywiera na charakter dzieci. Aby dokładniej przeanalizować to ważne pojęcie, weźmy przykład kilku konkretnych cech i rozważmy, w jaki sposób nawyk regularnej modlitwy sprzyja ich rozwojowi. W tym celu wybraliśmy kilka fragmentów z modlitw i Pism Wiary, z których część jest wam już znana z wcześniejszego studiowania Książki 3, i uporządkowaliśmy je poniżej w trzy zestawy. Zastanówcie się nad cytatami w każdym zestawie, które rzucają światło na konkretną wartość duchową, i przedyskutujcie następujące po nich stwierdzenia. Następnie zachęcamy do napisania w odpowiednich miejscach kilku podobnych stwierdzeń, które opisują, w jaki sposób obcowanie z Bogiem sprzyja rozwojowi omawianej cechy u dzieci.

„Kiedy bowiem prawdziwy miłośnik i oddany przyjaciel osiągnie obecność Umiłowanego, promienne piękno Ukochanego w połączeniu z żarem serca kochającej osoby wznieci płomień i spali wszystkie zasłony i chusty”¹².

„Gdyby w twoim sercu rozniecona została płonąca żagiew miłości Boga, nie szukałbyś odpoczynku ani spokoju, śmiechu ani wytchnienia, lecz pośpieszyłbyś, aby wspiąć się na najwyższe szczyty w krainach Boskiej bliskości, świętości i piękna”¹³.

„Płoń jasno płomieniem tego niegasnącego Ognia, który Wszechmiłosierny rozpalil w najgłębszym sercu stworzenia, aby przez ciebie żar Jego miłości mógł się rozniecić w sercach Jego umiłowanych. Podążaj Moją drogą i zachwycaj serca ludzi poprzez wspominanie Mnie, Wszechmogącego, Najwyższego”¹⁴.

- Chwile, które dzieci przeznaczają na modlitwę, są najśłodsze, ponieważ rozmowa z Bogiem rozpała ogień Bożej miłości w ich sercach.
- Nawyk regularnej modlitwy sprawia, że ogień miłości Bożej płonie jasno w sercach dzieci.

- Ogień miłości, który rozpala w sercach dzieci obcowanie z Bogiem, umożliwia im przekazywanie ciepła i miłości innym.

„Niechaj Bóg ci wystarcza za wszystkich. Pielęgnuj bliski kontakt z Jego Duchem i bądź z grona wdzięcznych”¹⁵.

„Chwała Tobie, o Panie, Boże mój! Dzięki Ci składam za to, żeś powołał mnie do istnienia w dniach Twoich i nappełnił mnie swoją miłością i wiedzą”¹⁶.

„Okazuj więc wdzięczność Bogu, że dał ci siłę pomagania Jego Sprawie, że dzięki Niemu w ogrodzie twego serca wystrzeliły kwiaty wiedzy i zrozumienia. Tak oto objął On cię swoją łaską i objął nią również całe stworzenie”¹⁷.

„Prawda jest taka, że Bóg obdarzył człowieka cnotami, mocami i idealnymi zdolnościami, których natura jest całkowicie pozbawiona, a dzięki którym człowiek jest wywyższony, wyróżniony i doskonalszy. Musimy dziękować Bogu za te dary, za te moce, które nam dał, za tę koronę, którą włożył na nasze głowy”¹⁸.

- Modlitwy objawione przez Główne Postacie Wiary przypominają dzieciom o rozlicznych dobrodziejstwach, którymi Bóg je obdarzył i i za każde z nich muszą być wdzięczne.
- Nawyk modlitwy tworzy w sercach dzieci głębokie poczucie wdzięczności za otrzymywanie Bożej miłości i zbliżanie się do Niego.
- Modlitwa wzbudza w dzieciach głęboką wdzięczność za wszystkie moce i przymioty, którymi Bóg je obdarzył.

„Zamknij swe oczy na ten przyziemny świat, otwórz je na oblicze niezrównanego Przyjaciela i obcuj blisko z Jego Duchem”¹⁹.

„Powiedz: Uwolnijcie, o ludzie, dusze z niewoli jaźni i oczyśćcie je z wszelkiego przywiązania do wszystkiego poza Mną. Wspominanie Mnie obmywa wszystkie rzeczy ze splamienia, gdybyście to tylko dostrzegli”²⁰.

„Trwajcie w pamięci o Przyjacielu i unikajcie wroga. Waszym wrogiem są te rzeczy, które nabyliście ze swej własnej woli, do których mocno przyłgnęliście i przez które skaziliście swoje dusze. Dusza została stworzona po to, by pamiętać o Przyjacielu; strzeżcie jej czystości”²¹.

„O słudzy! Przyjemny jest głos Przyjaciela: Gdzie jest dusza, która skosztuje jego słodczy i gdzie jest ucho, które go posłucha? Dobrze dzieje się z tym, kto w tym dniu obcuje z Przyjacielem i na Jego ścieżce wyrzeka się i porzuca wszystko oprócz Niego, aby mógł ujrzyć nowy świat i dostąpić wejścia do wiecznego raju”²².

- Nawyk modlitwy pomaga dzieciom uniezależnić się od nieprzyjemnych rzeczy tego świata i złożyć swoje całkowite zaufanie w Bogu.
- Obcowanie z Bogiem oczyszcza serca dzieci z niegodnych myśli i pragnień.
- Ogień Bożej miłości, który modlitwa rozpala w sercach dzieci, spala zasłony własnego ego i namiętności.

Refleksja nad powyższymi cytatami pomoże wam nie tylko dostrzec, w jaki sposób duchowe cechy bycia rozpalonym ogniem miłości Bożej, wdzięczności i uniezależnienia powinny być obecne w chwilach, gdy rozmawiamy z Bogiem, ale także w jaki sposób nawyk modlitwy sprzyja rozwojowi tychże cech. Bez wątpienia istnieje wiele innych cech, które mają taki dynamiczny związek z modlitwą. Wymieńcie kilka z nich i przedyskutujcie, w jaki sposób dzieci mogą nauczyć się przejawiać je poprzez obcowanie z Bogiem i w jaki sposób nawyk codziennej modlitwy służy jako potężny środek do ich rozwoju.

ROZDZIAŁ 7

Starając się pomóc dzieciom w waszej grupie lepiej zrozumieć moc modlitwy, w naturalny sposób będziecie mówić o jej wpływie. Powinny one wiedzieć, że możemy błagać Boga, aby spełnił nasze najszczęśliwsze pragnienia dla nas samych i dla innych; możemy prosić

Go, między innymi, aby nas chronił, podtrzymywał, rozpraszał nasze smutki, usuwał nasze trudności i próby, uzdrawiał chorych, pocieszał pogrążonych w żałobie, jednoczył serca, pomagał potrzebującym i utwierdzał swoich umiłowanych w ich wysiłkach służenia Sprawie i ludzkości. Fragmenty modlitw objawionych przez Bahá'u'lláha i 'Abdu'l-Bahę, takie jak poniższe, stanowią jedynie niewielki przykład takich inwokacji:

„Otocz swoją opieką, o Ty, Duchu czystości, Ty, któryś jest Najhojniejszym Opiekunem, tego oczarowanego i gorliwego sługę swego”²³.

„O Panie! Jesteśmy godni pożałowania, udziel nam swoich łask; jesteśmy biedni, obdarz nas częścią z oceanu swoich bogactw; żyjemy w niedostatku, zaspokój nasze potrzeby; jesteśmy poniżeni, udziel nam swojej chwały.

Daj nam chleba naszego powszedniego i udziel swoich obfitszych darów w potrzebach codziennego życia, abyśmy nie stali się zależni od nikogo innego prócz Ciebie, abyśmy mogli w pełni łączyć się z Tobą, kroczyć Twoimi ścieżkami i głosić Twoje tajemnice”²⁴.

„Bądź mi przyjacielem w moim osamotnieniu i towarzyszem mego wygnania. Oddal mój smutek. Spraw, abym była oddana Twojemu pięknu”²⁵.

„Miej litość, o Panie, nad słabym, uzdrów chorego i ugaś palące pragnienie”²⁶.

„O mój Boże! O mój Boże! Zjednocz serca sług Twoich i objaw im swój wielki cel”²⁷.

„Przemień rozpaczliwe niepokoje Twoich świętych w spokój, ich ubóstwo w dobrobyt, ich poniżenie w chwałę, ich smutek w błogą radość, o Ty, który dzierżysz w swoim ręku wodze całej ludzkości!”²⁸.

Dzieci powinny również rozumieć, że możemy modlić się o rozwój duchowych cech w nas samych i w naszych bliźnich. Na przykład błagamy Boga, aby „napełnił” dla nas „kielich oderwania od wszystkich rzeczy” lub błagamy Go, aby „przyodział swoich umiłowanych w szatę sprawiedliwości i rozświetlił ich istoty światłem wiarygodności”. Wypiszcie w poniższym miejscu podobne wyrażenia z modlitw, które znacie na pamięć lub z tych, które chcielibyście zapamiętać, a w których prosimy Boga, aby opromienił nasze dusze światłem swoich imion i atrybutów.

Słowa w modlitwach takich jak te powyżej dają nam wgląd w naturę dobrodziejstw, których wypraszamy u Boga. Jednak dają nam one również język, którym możemy Go o nie prosić. Bahá'u'lláh, w jednej z poruszających modlitw, mówi:

„Skladam Ci dzięki, o Ty, który rozpalileś swój ogień w głębi mojej duszy i wlałeś promienie swego światła w moje serce, że nauczyłeś swoje sługi, jak Cię wychwalać, i objawiłeś im sposoby, za pomocą których mogą oni zanosić swoje błagania do Ciebie poprzez Twój najświętszy i najwznioślejszy język oraz Twoją najdosłowniejszą i najcenniejszą mowę”²⁹.

Docelowo będziecie dążyć do tego, aby dzieci w waszej grupie rozumiały, że Bóg odpowiada na nasze błagania i prośby zgodnie ze swoją nieomylną mądrością i że poprzez modlitwę uczymy się pokładać w Bogu całą naszą ufność i wiarę. 'Abdu'l-Bahá mówi:

„Przystoi słudze modlić się do Boga i szukać u Niego wsparcia, błagać Go i prosić o pomoc. Taki jest wymiar służby, a Pan zarządzi to, co zechce, zgodnie ze swoją doskonałą mądrością”³⁰.

Z pewnością pamiętacie te Jego słowa, które nauczyliście się na pamięć podczas studiowania Książki 1:

„O ty, który zwracasz swą twarz ku Bogu! Zamknij swe oczy na wszystkie inne rzeczy i otwórz je na krainę Wszechchwalebnego. Proś o to, czegokolwiek pragniesz jedynie Jego samego; szukaj tego, czegokolwiek szukasz jedynie u Niego samego. Jednym spojrzeniem daje On sto tysięcy nadziei, jednym wejrzeniem leczy On sto tysięcy nieuleczalnych chorób, jednym skinieniem kładzie On balsam na każdą ranę, jednym rzutem oka uwalnia On serca z kajdanów bólu. On czyni tak, jak czyni, a jaką my mamy ucieczkę? Wypełnia On swoją Wolę, zarządza to, co Mu jest miłe. Lepiej więc dla ciebie schylić głowę w pokorze i położyć zaufanie we Wszechmiłosiernym Panu”³¹.

Wszyscy staramy się osiągnąć stan, w którym szukając Bożej pomocy zawsze i w każdych warunkach, uznajemy, że w Jego doskonałej mądrości „On czyni tak, jak czyni, i zarządza to, co Mu jest miłe”. Omówcie z grupą znaczenie tego stanu.

ROZDZIAŁ 8

Postawa głębokiego szacunku jest integralną częścią wzorca postępowania, który staracie się wzmocnić u dzieci, szczególnie w odniesieniu do modlitwy. Postawa ta wynika z poczucia zachwytu i zadziwienia, jakie odczuwa się w obecności Boga, tak jakby drobina kurzu zwracała się ku słońcu. Głęboki szacunek jest postawą zrodzoną z uniżenia przed Bogiem. Jak już wiecie z doświadczenia zdobytego podczas prowadzenia lekcji w Klasie 1, rozmowy, które prowadzicie z dziećmi w waszej grupie na temat natury modlitwy mają zasadnicze znaczenie w kształtowaniu w nich tej postawy. Na podstawie tego, co do tej pory przestudiowaliście w tej części książki, wskażcie pojęcia, których zrozumienie pomoże wam wzmocnić w uczniach postawę głębokiego szacunku. Zapiszcie swoje przemyślenia w miejscu poniżej.

Oprócz wyjaśnień, których udzielacie dzieciom w rozmowach, atmosfera, którą stworzycie podczas tej części zajęć poświęconej modlitwie w znacznym stopniu przyczyni się do wzmocnienia tej postawy. Pomocne może okazać się opisanie niektórych cech tejże atmosfery, czerpiąc ze spostrzeżeń poczynionych w tym zakresie w ubiegłym roku.

Zastanówcie się teraz, jak wy jako nauczyciele pomagacie swoim uczniom przyswoić sobie postawę głębokiego szacunku, która powinna charakteryzować akt modlitwy. W szczególności, podobnie jak w przypadku wielu postaw i nawyków, które chcielibyście pielęgnować u dzieci, wiele będzie zależało od spójności, waszej zachęty i waszego własnego przykładu. Dzieci będą bacznie obserwować sposób, w jaki zachowujecie się przed, w trakcie i bezpośrednio po części zajęć poświęconej modlitwie, i da im to pojęcie, co to znaczy mieć postawę pełną szacunku. Przedyskutujcie ze swoją grupą poniższe scenariusze oraz wpływ, jaki mogą one mieć na rozumienie modlitwy przez dzieci oraz na postawę, jaką wobec niej przyjmują:

- a. Nauczyciel pośpiesznie przechodzi przez czas przeznaczony na modlitwę, a czasami postanawia, że jedna modlitwa wystarczy i dla ułatwienia recytuje ją sam lub sama.
- b. Nauczyciel z wyprzedzeniem przygotowuje miejsce do modlitwy. Kiedy dzieci się schodzą, nauczyciel wita się z nimi, prosi o znalezienie sobie miejsca do siedzenia i przypomina, że zajęcia wkrótce się rozpoczną od odmawiania modlitw.
- c. Nauczyciel zwykle odmawia modlitwę na rozpoczęcie zajęć czytając ją z książki, a jednocześnie prosi dzieci o odmawianie modlitw z pamięci.
- d. Przed modlitwami na rozpoczęcie zajęć nauczyciel po cichu wybiera kilkoro dzieci, które będą recytować modlitwy. Kiedy nadchodzi czas rozpoczęcia,

nauczyciel przypomina uczniom dlaczego rozpoczynamy zajęcia modlitwą i opisuje piękno atmosfery pełnej głębokiego szacunku.

- e. Jeśli jedno lub więcej dzieci chichocze podczas odmawiania modlitw, nauczyciel czeka, aż grupa odzyska równowagę zanim kontynuuje modlitwy.
- f. Nauczyciel uważnie obserwuje dzieci podczas odmawiania modlitw, aby upewnić się, że siedzą we właściwy sposób i poprawia je, jeśli tak nie jest.
- g. Po odmówieniu ostatniej modlitwy nauczyciel szybko przechodzi do następnego zadania.
- h. Podczas odmawiania modlitw nauczyciel jest zanurzony w wersetach, wypraszając łaskę i błogosławieństwa Boże.
- i. Nauczyciel często wychodzi podczas odmawiania modlitw, aby przygotować się do dalszej części zajęć.
- j. Jeśli nie ma wystarczająco dużo czasu, nauczyciel pomija modlitwę na zakończenie.
- k. Po odmówieniu ostatniej modlitwy nauczyciel pozostaje w ciszy przez krótki czas i, jeśli są po temu warunki, krótko komentuje słowa wybranych modlitw i wskazuje na ich wpływ na dusze wszystkich obecnych na zajęciach.

Aby zakończyć naszą dyskusję na temat zwracania się do Boga w modlitwie, warto byłoby nauczyć się na pamięć tych oto słów 'Abdu'l-Bahy, jeśli jeszcze tego wcześniej nie uczyniliście:

„Chwała niechaj będzie Bogu, wy dwoje udowodniliście prawdę waszych słów poprzez wasze czyny i zdobyliście potwierdzenia Pana Boga. Codziennie, jak tylko zrobi się jasno, zbierajcie razem dzieci bahaickie i nauczajcie ich zbliżenia się do Boga i modlitw. To jest najchwalebniejszy czyn, który raduje dziecięce serca: powinny one codziennie rano kierować swe twarzyczki w stronę Królestwa, wspominać Boga i oddawać chwałę Jego Imieniu, odmawiając i recytując modlitwy swoimi słodkimi głosami.

Te dzieci są jak młode rośliny i uczenie ich modlitw jest jak pozwolenie, by deszcz je zraszał, aby mogły stać się delikatne i świeże, a lekkie bryzy miłości Boga mogły na nie powiewać, sprawiając, że będą drżały z radości”³².

ROZDZIAŁ 9

W następnych kilku rozdziałach zastanowimy się nad tematem przestrzegania praw Bożych, na którym koncentrują się lekcje z Zestawu 2. Również w tym przypadku, podobnie jak przy poprzednim temacie, pielęgnowanie miłości Boga w sercach dzieci będzie jednym z waszych głównych celów. Trzeba będzie pomóc dzieciom zrozumieć, że miłość Boga chroni i pielęgnuje każdego z nas. Bez niej zgubimy drogę i zginiemy. Pragnienie zbliżenia się do Boga

motywuje nas do czynienia tego, co jest miłe w Jego oczach i do przestrzegania tego, co On zarządził.

„Najwyższym obowiązkiem każdego z was jest wybranie sobie tego, czego nikt inny nie będzie mógł naruszyć ani odebrać. Taką rzeczą – a Wszechmocny w tym Moim świadkiem – jest miłość do Boga, gdybyście to tylko dostrzegli.

Budujcie sobie domy, jakich nie będą nigdy w stanie zniszczyć ni deszcze, ni powódzie i które ochronią was przed trafami I przypadkami tego życia. Oto wskazówka Tego, którego świat skrzywdził i opuścił”³³.

„Gdyż kochankowie nie mają innego pragnienia niż [zaspokoić] upodobanie ich Ukochanego, ani innego celu, jeno połączyć się z Nim”³⁴.

„Spraw, abym był gotów, w każdych okolicznościach, o mój Panie, służyć Ci oraz kierować się ku uwielbianemu sanktuarium Twojego Objawienia i Twojego Piękną. Jeśli będzie to miłe Tobie, spraw, abym wzrastał niczym delikatna roślina na łąkach Twej łaski, aby łagodne wiatry Twojej woli mogły mną poruszać i pochylać zgodnie z Twoją wolą w taki sposób, aby mój ruch, a także mój bezruch, całkowicie prowadzone były przez Ciebie”³⁵.

„Aby wyrazić swoją wdzięczność za łaski Boga, człowiek musi wykazać się chwalebny działaniem. W odpowiedzi na te dary, musi on spełniać dobre uczynki, okazywać samopoświęcenie, kochać sługi Boga, poświęcać dla nich nawet życie, być życzliwym dla wszystkich stworzeń. Musi on być niezależny od tego świata, zachwycony Królestwem Abhá, z jaśniejącą twarzą, elokwentnym językiem, uważnym uchem starać się dzień i noc osiągnąć zadowolenie Boga. Cokolwiek chciałby uczynić, musi pozostawać w harmonii z zadowoleniem Boga. Musi on przestrzegać i rozumieć, co jest wolą Boga i postępować odpowiednio”³⁶.

Wypiszcie kilka wyrażen z powyższych cytatów, które chcielibyście mieć na uwadze, gdy będziecie rozmawiać z dziećmi o tym, dlaczego powinniśmy dostosowywać nasze myśli, słowa i postępowanie do Bożych nauk i dążyć do Jego zadowolenia we wszystkim, co robimy.

ROZDZIAŁ 10

Miłość Boża spływa na ludzkość poprzez Jego Objawicieli, dzięki którym możemy poznać Jego Wolę i Cel. Z wieku na wiek objawiają prawa i przykazania, abyśmy mogli poprzez ich przestrzeganie zbliżyć się do Niego jako jednostki, i aby społeczeństwo mogło czynić postępy. Prawa te rządzą naszą duchową egzystencją, prowadzą nas na ścieżce ku Niemu i pomagają nam zrozumieć to, czego On dla nas pragnie. We fragmencie napisanym przez Powszechny Dom Sprawiedliwości czytamy:

„Tak jak istnieją prawa rządzące naszym życiem fizycznym, które wymagają od nas dostarczania naszemu ciału określonych pokarmów, utrzymywania go w określonym zakresie temperatur i tak dalej, jeśli chcemy uniknąć fizycznego upośledzenia, tak samo istnieją prawa rządzące naszym życiem duchowym. Prawa te są objawiane ludzkości w każdej epoce przez Objawiciela Bożego, a posłuszeństwo wobec nich ma kluczowe znaczenie, jeśli każda istota ludzka i ogólnie cała ludzkość ma się prawidłowo i harmonijnie rozwijać. Co więcej, te różne aspekty są od siebie wzajemnie zależne. Jeśli jednostka narusza duchowe prawa dla swego własnego rozwoju, wyrządza krzywdę nie tylko sobie, ale także społeczeństwu, w którym żyje. Podobnie stan społeczeństwa ma bezpośredni wpływ na jednostki, które muszą żyć w jego obrębie”³⁷.

Rozważcie następujące słowa Bahá'u'lláha o naturze Bożych przykazań:

„Wiedźcie z całkowitą pewnością, że Moje przykazania są wśród Moich sług lampami Mej serdecznej opatrności i kluczami do Mojego miłosierdzia dla Mych stworzeń. Tak zesłane zostało to z nieba Woli waszego Pana – Pana Objawienia”³⁸.

„Zaprawdę, prawa Boga są jak ocean, a dzieci ludzkie jak ryby, oby tylko o tym wiedziały”³⁹.

„O ludu Bahá! Każde z przykazań, które objawiliśmy jest potężną twierdzą dla ochrony świata istnienia”⁴⁰.

„Nie sądźcie, że objawiliśmy wam zwykły kodeks prawny. Ależ skąd. Palcami potęgi i mocy odpieczętowaliśmy raczej wyborne Wino. Poświadczą to treści odsłonięta przez Pióro Objawienia. Przemyślcie to, o ludzie, obdarzeni przenikliwością!”⁴¹.

„Zarządzenia Boga zesłane zostały z nieba Jego najwznioślejszego Objawienia. Wszyscy muszą ich sumiennie przestrzegać. Od nich były zawsze uzależnione najwyższe wyróżnienie człowieka, jego rzeczywisty postęp i jego ostateczne zwycięstwo, i od nich na wieki uzależnione pozostaną. Każdy, kto przestrzega Bożych przykazań, osiągnie wiecznotrwałą szczęśliwość”⁴².

„Prawdziwa wolność polega na uległości człowieka wobec Jego przykazań, choć niewiele o tym wiecie. Gdyby ludzie przestrzegali tego, co zesłaliśmy im z Nieba Objawienia, z pewnością osiągnęliby doskonałą wolność. Szczęśliwy człowiek, który pojmuje Zamierzenie Boga na podstawie wszystkiego, co objawił On z Nieba swojej Woli, przenikającej wszystkie stworzone rzeczy”⁴³.

Następnie rozważmy następujące słowa 'Abdu'l-Bahy:

„Nałożył na nas jedynie prawa, zarządzenia i nauki, które obdarzają duszę życiem i sprawiają, że zbliża się ona do Najbardziej Umiłowanego.

Wszystkie Jego prawa przynoszą raczej wyzwolenie niż restrykcje; nadają raczej wolność niż ograniczenia; obdarzają raczej radością i promiennością niż zniewoleniem”⁴⁴.

Powyższe cytaty mówią o prawach i przykazaniach Boga jako o oceanie i dzieciach ludzkich jako rybach; jako o lampach Jego serdecznej opatrności dla Jego sług; jako o kluczach do Jego miłosierdzia dla Jego stworzeń; jako o wybornym Winie, które On odpieczętował palcami mocy i potęgi; oraz jako o potężnych twierdzach dla ochrony świata istnienia. Wraz z innymi członkami grupy rozważcie, w jaki sposób te obrazy pomagają nam zrozumieć, dlaczego przestrzeganie praw Bożych jest tak istotne dla życia jednostki oraz dla postępu ogółu społeczeństwa.

Wasze własne rozumienie natury Bożych praw będzie oczywiście miało znaczący wpływ na sposób, w jaki będziecie omawiać ten temat z dziećmi. W związku z tym ważne będzie, abyście pamiętali, że przykazania Boże nie są jedynie zasadami mówiącymi nam, co mamy robić, a czego nie robić; są one zasadniczo stwierdzeniami dotyczącymi rzeczywistości ludzkiej egzystencji. Spójrzcie na poniższe zdania. Które z nich sugerują, że prawa Boże są jedynie zbiorem narzuconych nam zasad, a które są zgodne z powyższymi cytatami, a które opisują prawa jako, na przykład, lampy Bożej serdecznej opatrności? Wstawcie „1” obok tych pierwszych i „2” obok tych drugich.

- _____ Przykazania Boże ograniczają nasze zachowanie i powstrzymują nas od podążania za pragnieniami, które nie są godne naszej pozycji jako istot ludzkich.
- _____ Przykazania Boże uwalniają nas od doczesnych pragnień i pozwalają nam osiągnąć naszą prawdziwą pozycję jako istot ludzkich.
- _____ Nie jesteśmy zmuszeni do przestrzegania praw Bożych, ale sami sprowadzamy na siebie trudności, gdy się im opieramy.

- _____ To nie ze strachu przed Bożym gniewem podążamy za Jego prawami, ale raczej ze świadomości, że Jego prawa oświetlają naszą ścieżkę i chronią nas.
- _____ Gdy staramy się postępować zgodnie z Bożymi prawami, talenty i zdolności, którymi zostaliśmy obdarzeni, stają się coraz bardziej widoczne.
- _____ Jeśli łamiemy Boże prawa, ściągamy na siebie Jego zemstę.
- _____ Jeśli nie podążamy za Bożym przewodnictwem, coraz bardziej oddalamy się od światła Jego wszechogarniającej mądrości.
- _____ Podążanie za Bożymi prawami jest wielkim wyzwaniem, z którym zmagamy się przez całe nasze życie.
- _____ Przestrzeganie praw Bożych jest źródłem głębokiej radości i zadowolenia.
- _____ Przestrzeganie praw Bożych umożliwia nam ukazanie naszej wyższej natury i przewyciężenie niedoskonałości i zgubnych pragnień, które inaczej doprowadziłyby nas do moralnego upadku.
- _____ Przykazania Boże pomagają nam zrozumieć naszą pozycję jako istot ludzkich i duchowe cechy, którymi powinniśmy się przyozdabiać.

ROZDZIAŁ 11

Nasze posłuszeństwo prawom Boga jest naturalnym wyrazem naszej miłości do Niego. Słonecznik w naturalny sposób zwraca się ku słońcu, poszukując źródła światła. Podobnie nasze dusze spragnione są światła Boga, poszukując blasku z tego Jedyne go Źródła. Podążając za Jego prawami, karmimy się Jego hojną opieką i wzrastamy w cieple Jego miłości. Zastanówcie się nad poniższymi cytata mi, które mówią nam o naturze Bożych przykazań.

„Przystoi wam mieć miłość do Boga i miłość do Niego, Objawiciela Jego Istoty, oraz przestrzegać wszystkiego, co tylko spodoba Mu się wam zalecić, gdybyście to tylko wiedzieli”⁴⁵.

„Język Me j potęgi z nieba Mojej wszechmocnej chwały skierował do Mojego stworzenia te oto słowa: „Przestrzegajcie Mych przykazań z miłości do Mojego piękna”⁴⁶.

„O Synu Człowieczy! Nie zaniedbuj rozkazów Moich, jeżeli kochasz Me piękno i nie zapominaj rad Moich, jeśli zadowolenie Me pragniesz osiągnąć”⁴⁷.

„Oświadcz a On, że przestrzeganie przykazań Bożych wypływa z miłości do piękna Najbardziej Umiłowanego. Kiedy poszukujący zanurzy się w oceanie miłości Boga, wzbierze w nim głęboka tęsknota i powstanie on, aby wypełniać prawa Boga”⁴⁸.

Z pewnością sposób, w jaki mówicie o miłości Boga i obawie przed Jego niezadowoleniem, szczególnie w odniesieniu do naszych wysiłków związanych z posłuszeństwem Jego naukom, będzie miał głęboki wpływ na serca i umysły dzieci. Poniżej znajduje się kilka zdań, które można usłyszeć od czasu do czasu. W przypadku każdego z nich zadecydujcie, które z poniższych cech, postaw lub uczuć taki komentarz może wzbudzić w dzieciach. W niektórych przypadkach może mieć zastosowanie więcej niż jedna odpowiedź. Przed przystąpieniem do tego ćwiczenia warto przejrzeć rozdziały pierwszej części Książki 3, które omawiają tematy miłości Boga i bojaźni Bożej, zwłaszcza Rozdział 12.

a. poczucie winy	g. wytrwałość
b. lęk	h. uległość
c. pokora	i. poczucie wyższości
d. ufność w Bogu	j. zadufanie w sobie
e. oddanie	k. miłość do Boga i obawa przed Jego niezadowoleniem
f. zrezygnowanie	

_____ Powinniśmy robić wszystko, czego Bóg od nas wymaga, w przeciwnym razie On nas ukarze.

_____ Powinniśmy czynić wszystko, o co prosi nas Bóg, ponieważ Go kochamy i pragniemy zaskarbić sobie Jego zadowolenie.

_____ Powinniśmy robić wszystko, czego Bóg od nas wymaga, w przeciwnym razie nasze dusze nie będą się rozwijać.

_____ Powinniśmy robić wszystko, czego Bóg od nas wymaga, jeśli chcemy stać się lepsi od innych.

_____ Niezależnie od tego, co zrobimy, Bóg zawsze będzie nas kochał, ponieważ Jego miłość jest nieskończona; jednak nigdy nie chcemy, aby nasze działania i nasze przewinienia uniemożliwiły Jego miłości dotarcie do nas.

_____ Powinniśmy robić wszystko, czego Bóg od nas wymaga, jeśli naprawdę Go kochamy.

_____ Ze względu na naszą miłość do Boga robimy wszystko, czego On od nas wymaga.

_____ Powinniśmy robić wszystko, czego Bóg od nas wymaga, nawet jeśli jest to dla nas trudne.

_____ Nasze błędy nie powinny powstrzymywać nas przed robieniem wszystkiego, czego Bóg od nas wymaga; On da nam siłę do przewyciężenia naszych niedociągnięć.

_____ Powinniśmy robić wszystko, czego Bóg od nas wymaga, nawet jeśli nam się to nie podoba.

- _____ Powinniśmy robić wszystko, czego Bóg od nas wymaga, bez względu na to, jak mało to rozumiemy.
- _____ Powinniśmy robić wszystko, czego Bóg od nas wymaga, ponieważ On wie, co jest dla nas najlepsze; On jest Wszechwiedzący, Wszechmądry.
- _____ Tylko ci, którzy robią to, czego wymaga od nich Bóg, są prawdziwie godni Jego miłości.
- _____ Powinniśmy robić wszystko, czego Bóg od nas wymaga, ponieważ przyniesie nam to prawdziwe szczęście.

Przedyskutujcie z innymi członkami swojej grupy, w jaki sposób posłuszeństwo zrodzone z miłości do Boga pomaga nam zachować radość i zadowolenie nawet w chwilach, gdy doświadczamy przeciwności losu.

ROZDZIAŁ 12

Zastanawialiście się już nad tym, w jaki sposób akt modlitwy przyczynia się do rozwoju duchowych cech u dzieci. Codzienna modlitwa jest tylko jednym z wielu przykazań, które zostały na nas nałożone przez Boga za pośrednictwem Jego Objawicieli. Rozważmy teraz kwestię posłuszeństwa w ogóle. W jaki sposób nabywanie duchowych cech pomaga dziecku – w miarę jak wchodzi ono w dorosłość – w przestrzeganiu Bożych przykazań? W jaki sposób przestrzeganie Jego przykazań wzmacnia cechy duchowe?

Przeanalizujmy te dwa pytania w kontekście kilku konkretnych cech duchowych: zadowolenia, odwagi i wierności. Najpierw przeczytajcie poniższe zestawy cytatów. Następnie zastanówcie się nad poniższymi stwierdzeniami i spróbujcie dodać kilka innych.

„O Synu Człowieczy! Gdybyś mknął przez bezmiary przestrzeni i przebywał obszary niebios, jeszcze byś nie znalazł spokoju oprócz poddania Naszemu rozkazowi i korności przed Naszym obliczem”⁴⁹.

„Bądź zadowolony z przykazania Boga, Prawdziwego, ponieważ suwerenność, zapisana w Księdze Matce ręką Boga, jest z pewnością przypisana Temu, który jest Jego Pamięcią”⁵⁰.

„Błagam Cię, o mój Boże... abyś zarządził, że mój wybór dostrojony będzie do Twojego wyboru, a moje życzenie do Twojego życzenia, abym mógł całkowicie zadowolić się tym, co Ty sobie zażyczyłeś i zupełnie zaspokoić tym, co Ty przeznaczyłeś dla mnie dzięki Twojej obfitości i przychyłności”⁵¹.

- Nie możemy być całym sercem posłuszni Bożym przykazaniom, jeśli nie wyrzekniemy się naszych własnych pragnień i nie poddamy się Jego Świętej Woli i zadowoleniu.
- Brak zadowolenia z Woli Boga prowadzi do buntu, a bunt niszczy nadzieję na otrzymanie Jego łask.

- Kiedy przestrzegamy praw i nauk Boga, stajemy się wolni od niegodnych pragnień i pożądań.

„Źródłem odwagi i mocy jest promowanie Słowa Bożego i stałość w miłości do Niego”⁵².

„O Synu Człowieczy! Wszystko swój znak posiada. Znakiem miłości jest męstwo w znoszeniu wyroków Moich i cierpliwość pośród prób Moich”⁵³.

„Starajcie się, na ile tylko możecie, zwracać się całkowicie ku Królestwu, abyście mogli nabyć wrodzonej odwagi i doskonałej mocy”⁵⁴.

- Przestrzeganie boskich standardów wymaga odwagi.
- Rozwijanie odwagi pomaga młodemu człowiekowi trzymać się z dala od czynów sprzecznych z naukami Boga.
- Dzieci nabierają odwagi, gdy rozumieją, że posłuszeństwo prawom Bożym wspiera je i chroni.

„Za każdym razem, kiedy Moje prawa pojawiają się niczym słońce na niebie Mojej wypowiedzi, wszyscy muszą ich lojalnie przestrzegać, nawet jeśli wydany przeze Mnie wyrok rozdarłby niebiosy każdej religii”⁵⁵.

„O mój Panie i moja Nadziejo! Dopomóż swoim umiłowanym, aby byli wytrwali w Twoim potężnym Przymierzu, by pozostali wierni Twojej objawionej Sprawie, oraz aby wypełniali przykazania, któreś ustanowił dla nich w swojej Księdze Wspaniałości. . .”⁵⁶.

„Zaprawdę, Jemu należy być posłusznym we wszystkim, co On przykazuje, postanawia i objawia, i należy Go miłować we wszystkim, co On, poprzez swoją suwerenność, nakazuje i, przez swoją moc, zarządza”⁵⁷.

- Wierne przestrzeganie Bożych przykazań pozwala nam przejawiać moce i zdolności tkwiące w naszej najgłębszej wewnętrznej rzeczywistości.
- Kiedy kochamy Boga we wszystkim, do czego nas wzywa, jesteśmy w stanie, w każdych warunkach, pozostać Mu wierni.
- Wierność przejawia się w uczynkach, które są zgodne z tym, co jest miłe Bogu.

Jakie inne cechy duchowe są wymagane od tych, którzy pragną przestrzegać Bożych przykazań – cechy, które są jednocześnie wzmacniane poprzez posłuszeństwo Jego prawom? Następujący fragment z pism Bahá'u'lláha, na przykład, pomoże wam zastanowić się nad znaczeniem wytrwałości w przestrzeganiu praw Bożych:

„Wasza prawdziwa i trwała chwała nie polega na niczym, jak tylko na tym, byście trzymali się mocno przykazań Boga, przestrzegali całym sercem Jego praw, postanowili sobie, że zadbacie o wprowadzenie ich w życie i byście szli wytrwale właściwym szlakiem”⁵⁸.

ROZDZIAŁ 13

Dyscyplina ma kluczowe znaczenie przy podejmowaniu przez jednostkę wysiłków, by prowadzić życie zgodne z przykazaniami Bożymi. Ostatecznie taka dyscyplina musi powstać z wnętrza człowieka dzięki sile boskiego przyciągania; jest ona konsekwencją rosnącego rozumienia natury praw objawionych przez Objawiciela Bożego i ćwiczenia własnej woli. Wymieńcie kilka niebiańskich nakazów, których dzieci powinny nauczyć się pilnie przestrzegać. Jakie codzienne praktyki mogą im pomóc w tym zakresie? W jaki sposób środowisko w grupie może przyczynić się do ich rozwoju?

Z pewnością zauważyliście z waszego własnego doświadczenia, że dzieci są w stanie rozwinąć niezbędną dyscyplinę, gdy nasze oczekiwania są dla nich jasne i gdy zachęca się je do dążenia do spełnienia standardów zachowania godnego pochwały. Niemniej jednak, jak to omawialiśmy w Książce 3, odpowiednie stosowanie nagród i, czasami, łagodnych konsekwencji może pomóc najmłodszym w zbliżaniu się do tych standardów. Wymieńcie niektóre z nagród, które okazały się najsukcesowniej w zachęcaniu dzieci w waszej grupie w zeszłym roku. Jakie konsekwencje czasami nakładaliście i w jakich okolicznościach to robiliście? Przedyskutujcie z innymi członkami swojej grupy skuteczność przyjętych podejść.

Jednym ze sposobów zachęcania do sumiennego, zdyscyplinowanego zachowania jest oczywiście atmosfera stworzona w grupie. W jaki sposób nauczyciel może pomóc dzieciom w przyczynianiu się do radosnej, ale zdyscyplinowanej atmosfery do nauki?

Przedyskutujcie w grupie, w jaki sposób następujące sytuacje mogą wpłynąć na dzieci i na atmosferę w grupie:

- a. Nauczyciel wymaga bezwzględnego posłuszeństwa w grupie, nie pozwalając dzieciom na zadawanie pytań.
- b. Nauczyciel lekceważy niesforne zachowanie, przekonany, że dzieci najlepiej rozwijają swoje zdolności, gdy ich wolność nie jest ograniczana przez narzucanie im standardów postępowania.
- c. Nauczyciel ignoruje niewłaściwe zachowanie, wierząc, że dzieci powinny same się uczyć, popełniając swoje własne błędy.

- d. Gdy tylko jest to możliwe, nauczyciel stara się pomóc dzieciom zrozumieć, dlaczego wymaga się od nich przestrzegania określonych standardów postępowania.
- e. Nauczyciel zwraca uwagę tylko na niepożądane i zakłócające porządek zachowania i nie podkreśla przypadków, w których dzieci wykazują się zachowaniem godnym pochwały.
- f. Nauczyciel docenia i chwali godne pochwały zachowanie i mówi dzieciom, że takie zachowanie przynosi radość sercu 'Abdu'l-Bahy.

Aby zakończyć studiowanie tych rozdziałów skupionych na temacie przestrzegania praw Bożych, warto zapamiętać następujące słowa 'Abdu'l-Bahy, które z pewnością będą źródłem radości dla was jako nauczycieli dzieci:

„Twój list nadszedł i sprawił wielką radość, donosząc, że, niech będzie pochwalony Bóg, młodzież raju Abhá jest kwitnąca i delikatna dzięki deszczom zesłanym z chmur niebiańskiej laski; że rozwija się i kwitnie w kwietniowych deszczach niebiańskiego przewodnictwa i czyni postępy z dnia na dzień.

Jest pewne, że każdy jeden z nich wyrośnie na sztandar przewodnictwa, symbol obdarowań, które pochodzą z Królestwa Wszechchwalebnego. Będą one słodko śpiewającymi słowikami w ogrodach wiedzy, gazelami delikatnymi i urodziwymi, przemierzającymi równiny miłości Boga. Musicie przywiązywać największą wagę do edukacji dzieci, ponieważ jest ona podstawą Prawa Bożego i opoką dla gmachu Jego Wiary”⁵⁹.

ROZDZIAŁ 14

W poprzednich rozdziałach zastanawialiście się nad tym, jak ważne jest pomaganie dzieciom w rozwijaniu nawyków i wzorców postępowania zgodnych z Bożymi naukami i przykazaniami. Dobrego zachowania nie można oczywiście nabyć ślepo. Nie jesteśmy maszynami zaprogramowanymi do działania w określony sposób. Każdy z nas musi świadomie pracować nad swoim własnym rozwojem duchowym i intelektualnym, co oznacza pasję do zdobywania wiedzy. Poszukiwanie wiedzy jest zatem tematem przewodnim Zestawu 3.

Jak zapewne pamiętacie ze studiowania Książki 1, zdolność do poznawania Boga i kochania Go, zdolność, którą Bóg obdarzył jedynie istoty ludzkie, „musi być uważana za źródłowy impuls i główny cel leżący u podstaw całego stworzenia”. Wiedza i działanie, wynikające z naszej miłości do Boga, są ze sobą wzajemnie powiązane. To właśnie ze względu na dynamiczny związek między tymi dwoma elementami lekcje dotyczące poszukiwania wiedzy następują po tych, które koncentrują się na posłuszeństwie. Akapit otwierający Kitáb-i-Aqdas, Najświętszą Księgę, mówi nam, że rozpoznanie Objawiciela Bożego na dzień dzisiejszy i posłuszeństwo Jego przykazaniom są dwoma nierozłącznymi obowiązkami, które zostały nam powierzone:

„Pierwszym obowiązkiem nałożonym przez Boga na Jego sługi jest uznanie Tego, który jest Brzaskiem Jego Objawienia i Źródłem Jego praw oraz

przedstawicielem Bóstwa zarówno w Królestwie Jego Sprawy, jak i w świecie stworzenia. Kto ten obowiązek wypełni, ten osiągnął wszystko dobro, a kto zaś się go pozbawił, ten zszedł na manowce, choćby dokonał wszelkich prawych czynów. Każdemu natomiast, kto dotrze do tego wzniesłego poziomu, tego szczytu transcendentnej chwały, godzi się przestrzegać wszelkiego bez wyjątku zarządzenia Tego, którym jest Upragnieniem świata. Te bliźniacze obowiązki są od siebie nierozłączne. Żaden z nich nie zostaje przyjęty bez tego drugiego. Tak zarządził Ten, który jest Źródłem Boskiego natchnienia”⁶⁰.

W jednej z Tablic Bahá'u'lláh nadmienia, że poznanie Boga jest uzależnione od posłuszeństwa Jego prawom i naukom:

„Albowiem człowiecza znajomość Boga nie może się rozwinąć w pełni i odpowiednio, jak tylko poprzez przestrzeganie tego, co zostało zarządzone przez Niego i zapisane w Jego niebiańskiej Księdze”⁶¹.

Powyższe fragmenty wyraźnie wskazują na to, że nie możemy zadowalać się samą znajomością prawdy, ale oczekuje się od nas, że będziemy postępować zgodnie z nią. Wiedza powinna prowadzić do działania, i nie sposób, aby czyny zgodne z naukami nie pogłębiały naszej wiedzy i rozumienia. Pomocne może okazać się zapisanie kilku waszych przemyśleń na temat związku między wiedzą a działaniem – a konkretnie między poznawaniem Boga a działaniem zgodnym z Jego naukami.

This image shows a blank sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

ROZDZIAŁ 15

Prowadząc zajęcia z Zestawu 3 prawdopodobnie nie będziecie bezpośrednio omawiać z dziećmi związku między wiedzą a działaniem, ponieważ ich rozumienie tych pojęć jest wciąż jeszcze na wczesnym etapie rozwoju. Jednakże będziecie pragnęli kultywować w nich intuicyjną świadomość tego ważnego związku. Aby głębiej zastanowić się nad tym w kontekście edukacji dzieci, rozważcie następujące zdania i zdecydуйте, które z nich są

prawdziwe. Pamiętajcie, że nie powinniście zadowalać się jedynie wyborem odpowiedzi, ale trzeba będzie przedyskutować implikacje każdego stwierdzenia z innymi członkami waszego kółka studiujących.

- _____ Podczas gdy wiedza jest ważna, dzieci nie muszą rozumieć powodów, dla których są proszone o zrobienie czegoś. Należy je uczyć, aby robiły to, co im się każe. Wiedza prowadzi do arogancji i rodzi buntowniczą postawę oraz niechęć do podporządkowywania się autorytetom.
- _____ Małe dzieci nie są w stanie rozumieć abstrakcyjnych pojęć i zależności. Trzeba im po prostu powiedzieć, co mają robić, a z czasem, jak będą dorastać, będą poznawać powody.
- _____ Jedynym sposobem, w jaki dzieci mogą nauczyć się odpowiedniego zachowania, jest naśladowanie dobrego przykładu innych.
- _____ Wiedząc, że zostaną ukarane lub nagrodzone za swoje zachowanie wystarcza, aby zachęcić dzieci do dobrego zachowania.
- _____ Dzieci powinny nauczyć się posłuszeństwa i nie powinny zadawać zbyt wielu pytań dotyczących rzeczy, których nie rozumieją.
- _____ Podczas gdy ważne jest, aby pobudzać pragnienie wiedzy i kultywować dociekliwe umysły, dzieci nie powinny odnosić wrażenia, że mogą odmawiać posłuszeństwa, jeśli nie otrzymają odpowiedzi i wyjaśnień, które je zadowolają.
- _____ O ile dzieci nie rozwiną w sobie głodu wiedzy, nie nauczą się samodzielnego myślenia i będą ślepo naśladować swoich rówieśników i innych ludzi.
- _____ Wiedza nie powinna być dzieciom narzucana. Powinno się dać im swobodę w dochodzeniu do ich własnych wniosków na temat prawdy.
- _____ Nie powinno się wyjaśniać dzieciom pojęć i idei. Powinny one uczyć się samodzielnie poprzez odkrywanie i zabawę.
- _____ Dzieci powinny zacząć uczyć się od wczesnego dzieciństwa, aby czerpać ze swoich fizycznych, duchowych i intelektualnych mocy w procesie zdobywania wiedzy.
- _____ Jednym z ważnych sposobów pomagania dzieciom w nabywaniu wiary i wzrastaniu w pewności jest pozwalanie im na wyrażanie wątpliwości i dostrzeganie tego, co je nurtuje; następnie można im udzielić, w odpowiedni sposób, rzetelnych wyjaśnień.
- _____ W miarę jak dzieci zdobywają wiedzę o Bożym stworzeniu, ich miłość do Niego wzrasta, a posłuszeństwo prawom Bożym jest naturalną odpowiedzią na miłość do Jego Piękną.

_____ Łaknienie wiedzy u dziecka powinno prowadzić je do rozwijania coraz większej duchowej doskonałości.

ROZDZIAŁ 16

Jest rzeczą oczywistą, że jednym z motywujących celów naszego życia jest poszukiwanie wiedzy, zwłaszcza wiedzy o Bogu. Zdobywamy wiedzę o Bogu poprzez Jego Objawicieli. Nauki, które Oni przynoszą, „wyzwalają dzieci ludzkie z ciemności niewiedzy i prowadzą je do światła prawdziwego rozumienia”. Zdobywamy również tę wiedzę poprzez poznawanie Bożego stworzenia, w którym wszędzie można dostrzec oznaki Jego wielkości i mocy. W tym kontekście często mówimy o dwóch źródłach poznania, Księdze Objawienia i Księdze Stworzenia, które studiujemy poprzez religię i naukę. W tym świetle warto przeczytać następujące cytaty:

„Osiągnięcie najwspanialszego przewodnictwa zależy od wiedzy i mądrości oraz od znajomości tajemnic Świętych Słów. Dlatego umiłowani przez Boga, czy to młodzi, czy starzy, czy mężczyźni, czy kobiety, każdy według swoich możliwości, muszą starać się przyswoić sobie różne dziedziny wiedzy, zwiększyć swe rozumienie tajemnic Świętych Ksiąg a także swoją umiejętność przedstawiania Boskich dowodów i świadectw”⁶².

„Zaprawdę, o bracie, jeśli zastanowimy się nad każdą stworzoną rzeczą, uświadomimy sobie niezliczoną ilość znakomitych mądrości i nauczymy się miriady nowych i cudownych prawd”⁶³.

„Nauka jest pierwszą emanacją Boga w kierunku człowieka. Wszystkie stworzone istoty ucieleśniają potencjał materialnej doskonałości, ale moc intelektualnego poszukiwania i naukowego zdobywania wiedzy jest wyższą umiejętnością właściwą tylko człowiekowi. Inne istoty i organizmy są pozbawione tej zdolności i możliwości”⁶⁴.

„Nie ma sprzeczności między prawdziwą religią i nauką. Kiedy jakaś religia sprzeciwia się nauce, staje się zwykłym przesądem: przeciwieństwem wiedzy jest niewiedza”⁶⁵.

„Religia i nauka to dwa skrzydła, które pozwalają wznieść się ludzkiej inteligencji, a duszy ludzkiej robić postępy”⁶⁶.

„Chociaż zdobywanie nauk i sztuk przynosi największą chwałę ludzkości, dzieje się tak tylko pod warunkiem, że rzeka ludzka wpływa do potężnego morza i czerpie z Boskiego, pradawnego źródła Jego inspirację. Kiedy to się wydarzy, każdy nauczyciel stanie się bezbrzeżnym oceanem, a każdy uczeń obfitą fontanną wiedzy. Jeśli wtenczas podążanie za wiedzą prowadzi do piękna Tego, który jest Przedmiotem wszelkiej Wiedzy – jak doskonały jest ten cel; lecz jeśli nie, zaledwie kropla może odciąć człowieka od powodzi łaski, ponieważ nauce towarzyszy arogancja i duma, prowadzi do błędu i obojętności w stosunku do Boga”⁶⁷.

W swojej pracy z dziećmi będziecie oczywiście starali się rozbudzić u nich łaknienie wiedzy, zaczerpniętej zarówno z Księgi Objawienia, jak i Księgi Stworzenia. Zastanówcie się nad poniższą listą. Wiedza o niektórych z wymienionych rzeczy pochodzi w dużej mierze z jednego lub drugiego źródła. Oznacz je odpowiednio literą „O” (Księga Objawienia) lub „S” (Księga Stworzenia). W przypadku tych, które czerpią wiedzę z obu źródeł, oznacz je literą „D” (dwa źródła).

- _____ Jak działa energia elektryczna
- _____ W jaki sposób rośliny czerpią energię ze słońca
- _____ Dlaczego planety krążą wokół Słońca
- _____ Jak działają zmysły fizyczne
- _____ W jaki sposób różne społeczeństwa żyły na przestrzeni wieków
- _____ W jaki sposób leczy się niektóre choroby
- _____ W jaki sposób gatunki podtrzymują swoje istnienie
- _____ Jak żyć w harmonii ze środowiskiem naturalnym
- _____ W jaki sposób symetria i proporcje tworzą piękno
- _____ Bezczes wśzechświata
- _____ Współzależność wszystkich rzeczy we wszechświecie
- _____ Cel cywilizacji
- _____ Jakie są źródła prawdziwego bogactwa
- _____ Co jest źródłem prawdziwego szczęścia
- _____ Jak osiągnąć prawdziwą wolność
- _____ Cel naszego życia
- _____ Jedność ludzkości
- _____ Szkodliwość uprzedzeń
- _____ Prawdziwa zdolność istot ludzkich
- _____ Podwójna natura istot ludzkich
- _____ Konieczność współpracy
- _____ Jedność Boga
- _____ Niebezpieczeństwa przesądów
- _____ Ograniczenia ludzkiego rozumienia

ROZDZIAŁ 17

Wiemy, że wiedza ma kluczowe znaczenie dla społecznego istnienia. Dzięki jej zastosowaniu możemy nauczyć się, jak tworzyć lepszy świat. Możemy tego dokonać wykorzystując wiedzę naukową, aby przyczynić się do sił na rzecz dobra społecznego, zgodnie

z Boską wolą i celem. Systemy edukacyjne, które nie uwzględniają wiedzy duchowej, nie są w stanie odpowiednio ukierunkować wrodzonego potencjału i zdolności dzieci i młodzieży.

Istnieje wspaniała historia o 'Abdu'l-Basze, która ilustruje tę ideę. Pewnego razu, rozmawiając z nauczycielem z Anglii, 'Abdu'l-Bahá zapytał, jakich przedmiotów uczył w szkole. Dżentelmen powiedział Mu, że uczył łaciny, angielskiego, algebry i geometrii. 'Abdu'l-Bahá zapytał go następnie, czy na swoich lekcjach porusza również sprawy duchowe. Dżentelmen odpowiedział, że w szkole nie ma czasu na edukację duchową. 'Abdu'l-Bahá nie skomentował tego, ale wcale nie musiał! Z Jego pytania i Jego milczenia dżentelmen zrozumiał, że zarówno materialna jak i duchowa edukacja są niezbędne dla ludzkiego postępu.

Trzeba wam wiedzieć, że od najmłodszych lat dzieci mogą zacząć rozumieć, jak ważne jest poszukiwanie wiedzy i rozwijanie swoich umysłów poprzez stosowanie tego, czego się uczą do ulepszania otaczającego ich świata. Poniższe cytaty mają za zadanie pomóc wam w dalszej refleksji nad tą ideą w kontekście zajęć, które będziecie prowadzić:

„Istnieją pewne filary, które zostały ustanowione jako niewzruszona podpora Wiary Bożej. Największe z nich to nauka oraz użycie rozumu, rozwinięcie świadomości oraz wgląd w rzeczywistości wszechświata i ukryte tajemnice Wszechmocnego Boga”⁶⁸.

„Dociekliwy umysł jest uważny, ożywiony; umysł nieczuły i obojętny jest głuchy i martwy”⁶⁹.

„Kiedy dzieci są jeszcze w okresie niemowlęstwa, karmcie je piersią niebiańskiej łaski, wychowujcie w kolebce wszelkiej doskonałości, rozwijajcie w objęciach szczodrości. Obdarzcie je korzyścią każdego pożytecznego rodzaju wiedzy. Pozwólcie im korzystać z każdego nowego, niezwykłego i wspaniałego rzemiosła czy sztuki. Wychowujcie je tak, aby pracowały i czyniły wysiłki oraz przyzwyczajajcie je do trudności. Uczcie je poświęcać życie sprawom wielkiej wagi i inspirujcie do podejmowania studiów, które przyniosą korzyść ludzkości”⁷⁰.

„Każdy rodzaj wiedzy, każda nauka, jest jak drzewo: jeśli owocem jego jest miłość Boga, jest ono błogosławionym drzewem – jeśli nie, drzewo to jest tylko wyschniętym drewnem i nadaje się jedynie do wrzucenia w ogień”⁷¹.

„W tym dniu najwspanialszym owocem drzewa wiedzy jest ten, który służy dobru ludzkości i zabezpiecza jej interesy”⁷².

Uzupełnijcie luki w poniższych zdaniach.

- a. Istnieją pewne _____ które zostały ustanowione jako _____
_____ Wiary _____. _____ z
nich to _____ oraz użycie _____, rozwinięcie
_____, oraz wgląd w _____ wszechświata
i ukryte _____ Wszechmocnego Boga.

- b. Dociekliwy umysł jest _____, _____; i umysł nieczuły i obojętny jest _____ i _____.
- c. Kiedy dzieci są jeszcze w _____ naszym zadaniem jest
- _____ je piersią _____,
 - wychowywać je w _____ wszelkiej _____,
 - _____ je w objęciach _____,
 - obdarzać je _____ każdego _____ rodzaju _____,
 - pozwolić im _____ z każdego nowego, niezwykłego i wspaniałego _____ czy _____,
 - wychowywać je tak, aby _____ i _____,
 - przyzwyczajać je do _____,
 - _____ je _____ życie sprawom _____, i _____,
 - _____ je do podejmowania _____, które przyniosą korzyść _____.
- d. Każdy rodzaj _____, każda _____, jest jak _____: jeśli owocem jego jest _____ Boga, jest ono _____ drzewem – jeśli _____, drzewo to jest tylko _____, i nadaje się jedynie do wrzucenia w _____.
- e. W tym dniu _____ drzewa _____ jest ten, który _____ ludzkości i _____ jej _____.

Systemy edukacyjne mogą zachęcać dzieci do nauki z wielu różnych powodów. Rozważcie poniższe stwierdzenia dotyczące wiedzy, które słyszy się od czasu do czasu, i przedyskutujcie ich implikacje dla zachowania dzieci i ich motywacji do nauki:

- a. Posiadanie wiedzy czyni nas lepszymi od innych.

- b. Zdobywanie wiedzy jest konieczne, aby otrzymać dobre oceny i zdać egzaminy.

- c. Ktoś posiadający dużą wiedzę dostanie dobrą pracę i zarobi pieniądze potrzebne do zapewnienia sobie materialnego komfortu życia.

- d. Ktoś posiadający dużą wiedzę ma również dużą władzę i wpływ.

- e. Ktoś posiadający dużą wiedzę ma również znaczną osobistą satysfakcję.

- f. Ktoś posiadający dużą wiedzę ma również dużą odpowiedzialność.

- g. Ktoś posiadający dużą wiedzę ma obowiązek dzielić się nią z innymi, w taki czy inny sposób.

- h. Zdobywanie wiedzy otwiera ścieżki do służenia ludzkości.

Wraz z członkami waszej grupy zastanówcie się nad przykładami osób, które wykorzystały swoją wiedzę dla dobra waszej wspólnoty. W jaki sposób te przykłady mogą pomóc wam w wyjaśnieniu dzieciom koncepcji, że wiedza powinna być stosowana dla poprawy świata?

ROZDZIAŁ 18

Dzieci w waszej grupie są oczywiście na samym początku podróży trwającej całe życie, w której będą poszukiwać i zdobywać wiedzę, aby mogli wnieść swój wkład w postęp i rozwój społeczeństwa. Aby podjąć się tej podróży będą potrzebowały całe mnóstwo duchowych wartości. „Wiedza jest godna pochwały” – mówi nam 'Abdu'l-Bahá – „gdy jest połączona z etycznym postępowaniem i cnotliwym charakterem; w przeciwnym razie jest śmiertelną trucizną, przerażającym niebezpieczeństwem”. Zastanówmy się nad tą ideą, szczególnie w odniesieniu do czterech cech duchowych, o których była mowa w lekcjach prowadzonych przez was z dziećmi w Klasie 1: pokory, czystości serca, prawdomówności i sprawiedliwości. Poniżej znajdują się zestawy cytatów i stwierdzeń, z których każdy odnosi się do jednej z tych cech. Czytając je zastanówcie się, w jaki sposób ich rozwój jest ściśle związany z naszą zdolnością do poszukiwania wiedzy. Następnie spróbujcie, w porozumieniu z waszą grupą, dodać kilka dodatkowych stwierdzeń do każdego zestawu.

„Bądźcie równie pogodzeni z losem i ulegli jak ziemia, aby z gleby waszego bytu wykwitły pięknie pachnące, święte i różnokolorowe hiacynty wiedzy o Mnie. Gorejcie niczym ogień, byście spalili zasłony nieuwagi i dzięki pokrzepiającej energii umiłowania Boga rozniecili płomień w oziębłych, przekornych sercach”⁷³.

**„Rozporządziliśmy, o ludzie, iż najwyższym i ostatecznym kre- 98:4 sem
wszystkiej uczoności ma być poznanie Tego, któren jest Przed-
miotem wszelkiej wiedzy; mimo to patrzcie, jak dopuściliście do tego, by wasza uczoność
zasłona przedzieliła was od Niego, Jutrzeńki tego Światła, dzięki której odsłonięta
została każda ukryta rzecz”⁷⁴.**

**„Okazujcie sobie wzajem wyrozumiałość, serdeczność i miłość. Gdyby
którykolwiek z was nie był w stanie pojąć jakiejś prawdy lub starał się usilnie ją
zrozumieć, w rozmowie z nim niech emanuje z was duch wielkiej przychylności i
dobrej woli. Pomagajcie mu dostrzec tę prawdę, a w najdrobniejszym stopniu nie
pocztujcie sobie tego za oznakę swojej nad nim przewagi czy posiadania
większych zdolności”⁷⁵.**

- Bycie uległym i równie pogodzonym z losem jak ziemia sprawia, że nasze serca są otwarte na poznawanie Boga.
- Bez pokory nasza wiedza działa jak zasłona, która odcina nas od Bożych dobrodziejstw i łaski.
- Dzieląc się naszą wiedzą z innymi powinniśmy okazywać najwyższą pokorę, w przeciwnym wypadku nasze słowa nie przyniosą żadnego efektu.

„Serce musi zatem być oczyszczone z próżnej mowy ludzkiej, uświęcone ponad każde ziemskie przywiązanie tak, aby mogło odkryć ukryte znaczenie Boskiego natchnienia i stać się skarbnicą tajemnic Boskiej wiedzy”⁷⁶.

„O Bracie Mój! Słuchaj przesłodkich słów z miodowych Moich ust i pij ze strugi niebiańskiej świętości z Moich płynących słodyczą warg. Zasiewaj ziarna boskie mądrości Mojej na czystą glebę serca twego i polewaj je wodą pewności, aby hiacynty mądrości Mej i wiedzy zazieleśniły się w świętym grodzie twego serca”⁷⁷.

„Oby znalazły się czyste i nieskazitelne serca, abym mógł obdzielić je kroplami z oceanu wiedzy, którym obdarzył Mnie Mój Pan, ażeby mogły unosić się w niebiosach tak jak stąpają po ziemi i mknąć nad wodami tak jak przemierzają ląd, i aby mogły wziąć dusze w swoje ręce i złożyć je na ścieżce swego Stwórcy”⁷⁸.

- Aby osiągnąć prawdziwe zrozumienie, musimy dążyć do czystości serca.
- Słowo Boże ma moc oczyszczania naszych serc z próżnych wyobrażeń i samolubnych pragnień oraz umożliwia im otrzymanie oświecenia.
- Dzielenie się naszą wiedzą bez czystości intencji nie przyczynia się do naszego własnego postępu ani do podbudowania innych.

„Słońcem Prawdy jest Słowo Boże, od którego zależy edukacja tych, którzy są obdarzeni mocą rozumienia i wypowiedzi. Jest to prawdziwy duch i niebiańska woda, dzięki której pomocy i laskawej opatrności wszystkie rzeczy zostały i pozostaną ożywione. Jego pojawienie się w każdym zwierciadle jest uwarunkowane kolorem tego zwierciadła. Na przykład, gdy jego światło odbija się od lusterek serc ludzi mądrych, uwydatnia mądrość. W podobny sposób, gdy objawia się w zwierciadłach serc rzemieślników, ujawnia nową i wyjątkową sztukę, a gdy odbija się w sercach tych, którzy pojmują prawdę, objawia cudowne znaki prawdziwej wiedzy i odsłania prawdy Bożej wypowiedzi”⁷⁹.

„Staraj się z całych swoich sił ustanowić słowo prawdy z elokwencją i mądrością oraz wymazać kłamstwo z oblicza ziemi. Tak zaleca tobie Źródło Boskiej wiedzy z tego światłego horyzontu”⁸⁰.

- Poszukiwanie wiedzy od Słońca Prawdy jest wyróżniającą się cechą charakterystyczną osoby prawdomównej.
- Bóg, poprzez swoich Objawicieli, ustanawia standard prawdy, według którego należy mierzyć wszelką naukę.

- Aby być prawdomównym, musimy walczyć z fałszem i promować prawdziwą wiedzę.

„O Synu Ducha! Ze wszech rzeczy najukochańszą jest przed oczyma Mymi sprawiedliwość, nie odwracaj się od niej, jeżeli Mnie pragniesz i nie zaniedbuj jej, abym Ja w tobie ufność mógł położyć. Za jej pomocą widzieć będziesz własnymi oczyma, nie zaś oczyma innych i pojmować własnym rozumem, a nie rozumem bliźniego twego. Rozważ to w sercu twoim: jako ci być przystoi. Zaprawdę, sprawiedliwość jest Moim darem dla ciebie i znakiem łaskowości Mojej. Ustanów ją zatem przed oczyma twymi”⁸¹.

„Jaki ‘ucisk’ jest większy niż ten, który został opisany? Jakiż ‘ucisk’ jest bardziej bolesny niż duszy szukającej prawdy i pragnącej dotrzeć do wiedzy o Bogu, ale która nie wie, gdzie się po nią zwrócić i u kogo jej szukać?”⁸².

„Błagamy Boga, aby pomógł wam być sprawiedliwymi i uczciwymi oraz aby zapoznał was z rzeczami, które były ukryte przed ludzkimi oczami. On, zaprawdę, jest Potężny, Nieograniczony. Prosimy was, abyście zastanowili się nad tym, co zostało objawione, i abyście byli uczciwi i sprawiedliwi w waszej mowie, tak aby wspaniałości jutrenki prawdomówności i szczerości mogły rozbłysnąć i wyzwolić was z ciemności niewiedzy oraz rozjaśnić świat światłem wiedzy”⁸³.

- Aby badać rzeczywistość, musimy rozwijać wartość duchową, jaką jest sprawiedliwość, która pomoże nam patrzeć własnymi oczami i słyszeć własnymi uszami.
- Czcza fantazja, próżne wyobrażenia i samolubne pragnienia osłabiają nasz zmysł sprawiedliwości; są one zasłonami, które przesłaniają nasz wewnętrzny wzrok i uniemożliwiają nam dostrzeżenie światła prawdziwej wiedzy.
- Sprawiedliwość wymaga, abyśmy wykorzenili ucisk, a największy ucisk ma miejsce, gdy ludzie łakną wiedzy, ale nie wiedzą, z jakiego źródła jej szukać.

Rozważaliśmy tutaj, w jaki sposób pokora, czystość serca, prawdomówność i sprawiedliwość są niezbędne w naszych ustawicznych wysiłkach zmierzających do osiągnięcia brzegów oceanu prawdziwej wiedzy. Konsultując się z członkami waszej grupy, wskażcie inne duchowe cechy, które są niezbędne do osiągnięcia prawdziwej wiedzy i które są z kolei wzmacniane przez nasze dążenie do zrozumienia.

ROZDZIAŁ 19

Od najwcześniejszych dni swojego życia dzieci starają się nadać sens otaczającemu je światu, a ich łaknienie wiedzy jest ogromne. Jednym z najistotniejszych zadań stojących przed wami jako nauczycielami bahaickich zajęć dla dzieci jest pielęgnowanie w uczniach ich naturalnego pragnienia poszukiwania prawdy i zgłębiania rzeczywistości.

Wiele czynników wpływa na dzieci podczas ich postępów w rozwoju – czy to fizycznym, intelektualnym czy duchowym – ale kwestia motywacji ma fundamentalne znaczenie dla procesu uczenia się dziecka w każdym wieku. Sposób, w jaki wy jako nauczyciele podchodzicie do kwestii wiedzy, a w szczególności sposób, w jaki postrzegacie potencjał dzieci do rozwijania rozumienia, będzie miał bezpośredni wpływ na ich nastawienie do nauki. Dlatego warto często zastanawiać się nad tematem motywacji. Jak omawialiśmy to już na wielu kursach, zrozumienie samo w sobie jest największym ze wszystkich motywatorów. Kiedy uczeń osiąga zrozumienie, zdobywanie wiedzy staje się źródłem nieustannej radości. Oczywistym jest więc, że pielęgnując w waszych uczniach łaknienie wiedzy, będziecie musieli wykazać się największą cierpliwością i starać się pomóc im w rozwijaniu rozumienia. Będziecie musieli uważać, aby żadne z waszych słów czy poczynań nieumyślnie nie osłabiło ich pragnienia badania rzeczywistości i poszukiwania wiedzy. Warto, abyście przedyskutowali z innymi członkami waszego koła studiujących, w jaki sposób każda z poniższych sytuacji może mieć taki zniechęcający efekt:

- a. Nauczyciel, który poniża dzieci za zadawanie zbyt wielu pytań i wzbudza w nich lęk przed popełnianiem błędów.
- b. Nauczyciel, który uważa, że na wszystko istnieje odpowiedź i który nie pozwala na zadawanie pytań, które są otwarte i na które nie da się udzielić prostej odpowiedzi „tak” lub „nie”, pozostawiając miejsce na niejednoznaczność tam, gdzie jest to potrzebne.
- c. Nauczyciel, który uważa, że wszystkie rzeczy są wymierne, i że cała wiedza może być przekazywana w porcjach, kawałek po kawałku, i który nie dopuszcza

możliwości, że pewna wiedza, zwłaszcza w przypadku spraw duchowych, polega na nabywaniu spostrzeżeń.

- d. Nauczyciel, który traktuje wszystkie rzeczy na tym samym poziomie, tak więc trywialna informacja, którą można zrozumieć szybko i bez żadnych trudności raz na zawsze, jest traktowana w taki sam sposób, jak głębokie pojęcie, które jest stopniowo rozumiane w miarę upływu czasu.
- e. Nauczyciel, który kultywuje w dzieciach nadmierne przywiązanie do swojej osoby i który wspiera w nich potrzebę szukania u niego wszystkich odpowiedzi.
- f. Nauczyciel, który mówi o znaczeniu poszukiwania prawdy, ale od czasu do czasu wygłasza komentarze, które zaszczipiają w sercach dzieci subtelne uprzedzenia, na przykład sugerując, że dziewczęta mają mniejszy potencjał niż chłopcy.
- g. Nauczyciel, który mówi o znaczeniu współpracy w poszukiwaniu prawdy, a jednocześnie pobudza dzieci do rywalizacji.

Aby zakończyć studiowanie tej części na temat trzech wzajemnie powiązanych ze sobą tematów, które wkrótce będziecie poruszać z dziećmi w waszej grupie, przeczytajcie poniższy fragment i zastanówcie się nad nim w kontekście służby, którą pełnicie jako nauczyciele dzieci. Następnie zachęcamy do nauczenia się jego części lub całości na pamięć.

„O wy, umiłowani Piękna Abhá! O wy, przyjaciele Wszechmocnego Pana! Uwolnijcie swoje języki w dziękczynieniu za ten najwyższy dar i wychwalajcie niezmierzony Pana, że zostaliście wybrani na tę łaskę i przychylność i zaliczeni pośród tych, którzy osiągnęli szczyty służby. Wykażcie się największym wysiłkiem i wejdźcie w krąg aniołów raju Jedności. W ten sposób na brzegach Największego Oceanu będziecie mogli łowić ryby spragnione mórz Boskiej wiedzy, a na polach jedności łapać gazele poszukujące łąk rzeczywistości, abyście dzięki niezawodnej pomocy i hojności Pana mogli zgromadzić wszystkie narody w cieniu Słowa Jedności. Tak oto aromaty Boga rozprzestrzenia się na Wschodzie i na Zachodzie, a przyciągające siły Wszechmiłosiernego wprawia w ruch świat bytu. W ten sposób tajemnice tego świętego Cyklu mogą zostać objawione, znaki Objawienia Największego Imienia mogą zostać odsłonięte, ogród świata może stać się żyzny, a sad stworzenia może wydać soczyste owoce. Tak oto świeca Boskiej Jedności może zostać rozpalona, ewentualne ograniczenia pochłonięte przez pojedynczy płomień gorejącego Ognia Pana, światła przewodnictwa zabłysnąć, a ciemność niewiedzy i ślepoty zostać całkowicie unicestwiona”⁸⁴.

PRZYPISY

1. Słowa ‘Abdu’l-Bahy, cytowane w: *Star of the West*, tom 8, nr 4 (17 maja 1917 r.), str. 41
2. *Wybór Pism ‘Abdu’l-Bahy*, Wydawnictwo Bahá’í, 2021, nr 115:3
3. Słowa ‘Abdu’l-Bahy, cytowane przez J. E. Esslemonta, *Bahá’u’lláh i Nowa Era: Wstęp do Wiary Bahá’í*, Hajdane, Narodowe Zgromadzenie Duchowe Bahaitów w Polsce, 1992, str. 104 (tłumaczenie angielskie uwierzytelnione)
4. *Pokłosie Pism Bahá’u’lláha*, Wydawnictwo Bahá’í, Wydanie II poprawione, 2019 r., 95:1, str. 126
5. *The Summons of the Lord of Hosts: Tablets of Bahá’u’lláh*, Wilmette Bahá’í Publishing, 2006, nr 1:47, str. 36
6. Z przemówienia wygłoszonego 26 października 1911 roku, opublikowanego w: *Mowy Paryskie: Przemówienia wygłoszone przez ‘Abdu’l-Bahę w 1911 roku*, Skonpres, 2011, nr 11:4
7. Z przemówienia wygłoszonego przez ‘Abdu’l-Bahę dnia 5 listopada 1911 roku, ibid., nr 22:4
8. *Prayers and Meditations by Bahá’u’lláh*, Wilmette Bahá’í Publishing Trust, 1987, 2008 printing, XXXI, akapit 7, str. 38
9. The Báb, w: *Bahá’í Prayers: A Selection of Prayers Revealed by Bahá’u’lláh, the Báb, and ‘Abdu’l-Bahá*, Wilmette: Bahá’í Publishing Trust, 2002, 2020 printing, str. 187; również w: *Wybór Pism Bába*, Wydawnictwo Bahá’í, 2024, nr 7:45:2
10. ‘Abdu’l-Bahá, w *Modlitwy Bahá’í*; również w przemówieniu wygłoszonym dnia 9 czerwca 1912 r., opublikowanego w: *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by ‘Abdu’l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912*, Wilmette Bahá’í Publishing, 2012, akapit 10, str. 245
11. *Khitábát: Talks of ‘Abdu’l-Bahá*, Hofheim-Langenhain: Bahá’í-Verlag, 1984, str. 131–32 (tłumaczenie angielskie uwierzytelnione)
12. *Wołanie Boskiego Ukochanego: Wybrane mistyczne dzieła Bahá’u’lláha*, Wydawnictwo Bahá’í, 2020, nr 2:76
13. Bahá’u’lláh, *Klejnoty Boskich Tajemnic*, Wydawnictwo Bahá’í, 2020, akapit 16
14. *The Summons of the Lord of Hosts*, nr 1:145, str. 114–15
15. *Pokłosie Pism Bahá’u’lláha*, 129:2

16. Bahá'u'lláh, w: *Modlitwy Bahá'í*; również w: *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*, CVI, akapit 1, str. 177
17. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 139:4
18. Z przemówienia wygłoszonego przez 'Abdu'l-Bahę dnia 23 kwietnia 1912 r., opublikowanego w: *The Promulgation of Universal Peace*, akapit 5, str. 69
19. *The Tabernacle of Unity: Bahá'u'lláh's Responses to Mánikchí Şáhíb and Other Writings*, Haifa Bahá'í World Centre, 2006, nr 5:12, str. 75
20. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 136:1
21. *The Tabernacle of Unity*, nr 4:5, str. 68
22. Ibid., nr 4:10, str. 70
23. 'Abdu'l-Bahá, w: *Modlitwy Bahá'í*, str. 132
24. Ibid., str. 22–23
25. Ibid., str. 243
26. Ibid., str. 130
27. Bahá'u'lláh, ibid., str. 233
28. 'Abdu'l-Bahá, ibid., str. 25
29. *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*, CLXXVI, akapit 39, str. 283
30. 'Abdu'l-Bahá, w: *Prayer and Devotional Life: Extracts from the Bahá'í Writings*, publikacja opracowana przez Dział Badań Powszechnego Domu Sprawiedliwości, Ingleside Bahá'í Publications Australia, 2020, nr 24, str. 14
31. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 22:1
32. Ibid., nr 115:2–3
33. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 123: 3–4
34. Bahá'u'lláh, *Kitáb-i-Íqán: Księga Pewności*, Wydawnictwo Bahá'í, 1998, akapit 139
35. Bahá'u'lláh, w: *Modlitwy Bahá'í*; również w: *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*, CL, akapit 2, str. 240
36. Z przemówienia wygłoszonego przez 'Abdu'l-Bahę dnia 15 lipca 1912 r., opublikowanego w: *The Promulgation of Universal Peace*, akapit 3, str. 329

37. Z przesłania z dnia 6 lutego 1973 roku napisanego do wszystkich Narodowych Zgromadzeń Duchowych, opublikowanego w: *Messages from the Universal House of Justice, 1963–1986: The Third Epoch of the Formative Age*, Wilmette Bahá'í Publishing Trust, 1996, nr 126:2, str. 231–32
38. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 155:3
39. Bahá'u'lláh, cytowany we wstępie napisanym przez Powszechny Dom Sprawiedliwości do *Kitáb-i-Aqdas*, Wydawnictwo Bahá'í, 2023
40. *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, Wydawnictwo Bahá'í, 2021, nr 6:32
41. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 155:5
42. Ibid., 133 :1
43. Ibid., 159 :4
44. *Light of the World: Selected Tablets of 'Abdu'l-Bahá*, Haifa Bahá'í World Centre, 2021, nr 32:1–2, str. 80
45. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 139:7
46. Ibid., 155:4
47. Bahá'u'lláh, *Słowa ukryte*, Wydawnictwo Bahá'í, 2018, arab. 39
48. *Light of the World*, nr 6:7, str. 20
49. *Słowa ukryte*, arab. 40
50. *Wybór Pism Bába*, nr 2:3:1
51. *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*, XXXVIII, akapit 12, str. 54
52. *Tablice Bahá'u'lláha onjawione po Kitáb-i-Aqdas*, nr 10:10
53. *Słowa ukryte*, arab. 48
54. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 179:1
55. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 155:6
56. 'Abdu'l-Bahá, w: *Modlitwy Bahá'í*; również w: *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 206:16
57. *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*, CLXXVI, akapit 46, str. 286
58. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 118:8

59. ‘Abdu’l-Bahá, w: *Bahá’í Education: Extracts from the Bahá’í Writings*, publikacja opracowana przez Dział Badań Powszechnego Domu Sprawiedliwości, Ingleside Bahá’í Publications Australia, 2020, nr 53, str. 44
60. Bahá’u’lláh, w: *Kitáb-i-Aqdas*, akapit 1; również w: *Pokłosie Pism Bahá’u’lláha*, 155:1
61. *Tablice Bahá’u’lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, nr 17:131
62. ‘Abdu’l-Bahá, w: *Bahá’í Education*, nr 27, str. 118–19
63. *Wołanie Boskiego Ukochanego*, nr 2:66
64. Z przemówienia wygłoszonego przez ‘Abdu’l-Bahę dnia 23 kwietnia 1912 roku, opublikowanego w: *The Promulgation of Universal Peace*, akapit 3, str. 67
65. Z przemówienia wygłoszonego przez ‘Abdu’l-Bahę dnia 12 listopada 1911 roku, opublikowanego w: *Mowy paryskie*, nr 44:2
66. Ibid., nr 44:14
67. *Wybór Pism ‘Abdu’l-Bahy*, nr 72:2
68. Ibid., nr 97:1
69. Z przemówienia wygłoszonego przez ‘Abdu’l-Bahę dnia 23 kwietnia 1912 roku, opublikowanego w: *The Promulgation of Universal Peace*, akapit 4, str. 68
70. *Wybór Pism ‘Abdu’l-Bahy*, nr 102:3
71. Ibid., nr 154:3
72. *The Tabernacle of Unity*, nr 1:16, str. 10
73. *Pokłosie Pism Bahá’u’lláha*, 152:1
74. Ibid., 98:4
75. Ibid., 5:3
76. *Kitáb-i-Íqán*, akapit 77
77. *Słowa ukryte*, pers. 33
78. *Klejnoty Boskich Tajemnic*, akapit 69
79. Bahá’u’lláh, w: *The Importance of the Arts in Promoting the Faith: Extracts from the Bahá’í Writings*, publikacja opracowana przez Dział Badań Powszechnego Domu Sprawiedliwości, Ingleside Bahá’í Publications Australia, 2020, nr 1, str. 7

- 80. *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, nr 9:6
- 81. *Słowa ukryte*, arab. 2
- 82. *Kitáb-i-Íqán*, akapit 29
- 83. Bahá'u'lláh, *Epistle to the Son of the Wolf*, Wilmette Bahá'í Publishing Trust, 1988, 2016 printing, str. 10–11
- 84. *Light of the World*, nr 35:3, str. 88

Lekcje na zajęcia dla dzieci Zestawy 1–3

Cel

Dalszy rozwój zdolności prowadzenia zajęć dla dzieci, na które składają się
zapamiętywanie modlitw i cytatów, piosenki, opowiadania,
odgrywanie scenek, rysowanie i sztuka

ROZDZIAŁ 1

W pierwszej części niniejszej książki rozważaliśmy trzy tematy – zwracanie się do Boga w modlitwie, przestrzeganie praw Bożych i poszukiwanie wiedzy – oraz badaliśmy ich znaczenie w kontekście duchowej edukacji. Pamiętaliśmy również, że cechy duchowe leżą u podstaw tych postaw i nawyków związanych ze szlachetnym i godnym pochwały charakterem i jako takie muszą być nieustannie wzmacniane. Niniejsza część zawiera dziewięć lekcji w trzech zestawach, które omawiają wyżej wymienione tematy. Są one poprzedzone kilkoma rozdziałami przygotowawczymi, które pomogą wam zastanowić się nad waszym doświadczeniem w prezentowaniu elementów lekcji w Klasie 1 i przeanalizować treść tych dziewięciu lekcji, jednocześnie mając na uwadze, że rozwój cech duchowych powinien pozostać waszym nadrzędnym celem.

ROZDZIAŁ 2

Jednym z głównych elementów lekcji w Klasie 1 – elementem kluczowym dla procesu edukacyjnego wspieranego przez cały sześcioletni program nauczania – jest zapamiętywanie modlitw i cytatów. W Rozdziałach 8 i 17 pierwszej części Książki 3, „Zasady edukacji bahaickiej”, zastanawialiśmy się nad znaczącą rolą, jaką ten element odgrywa w duchowym rozwoju dzieci i we wzmacnianiu rozumienia. Warto teraz poświęcić chwilę na ponowne przejście tych rozdziałów. Zapamiętywanie pomaga małym dzieciom w nabywaniu nawyku zwracania się do Pism w każdych okolicznościach i umożliwia im czerpanie z twórczej mocy Słowa Bożego, wzmacniając tym samym te wzorce myślenia i postępowania, które są z nim ściśle powiązane. Aby dalej zgłębiać ten kluczowy element programu nauczania, przeczytajmy i zastanówmy się nad następującymi fragmentami:

„Słowo Boże może być przyrównane do życiodajnych powiewów boskiej wiosny. Kiedy jest śpiewane w duchowych brzmieniach, obdarza tchnieniem życia i zapewnia prawdziwe zbawienie. Wydobywa ogród róż z czystej gleby i rozacza swój piżmowy zapach po całym świecie”¹.

„W tym dniu prawdziwa moc i siła spoczywają w Najwyższym Eliksirze, który przekształca zaciemnione rzeczywistości w oświecone dusze i zmienia kwintesencję niewiedzy w znak Wszechmiłosiernego. Najwyższym Eliksirem jest nic innego jak Słowo Boże, które rzuciło boską iluminację na ten niepewny świat i rozniosło aromaty świętości po całej ziemi”².

„Powiedz: Słowo Boże nigdy nie może być mylone ze słowami Jego stworzeń. Jest ono, zaprawdę, Królem słów, podobnie jak On Sam jest wszechwładnym Panem wszystkiego, a Jego Sprawa przewyższa wszystko, co było i wszystko, co będzie”³.

„Wszyscy ludzie muszą jednak utkwic swój wzrok w Słowie, które zaświtało z horyzontu Boskiej Wypowiedzi. Na każdej duszy spoczywa obowiązek rozważania jego suwerenności i przenikającego wpływu, jego potęgi i wszechogarniającej mocy. . . . On jest stwórcą świata i nauczycielem jego ludu. Wzywa tych, którzy błakają się spragnieni w dolinie rozłąki, by skierowali swe kroki ku oceanowi zjednoczenia. Rozświećla ciemności niewiedzy porannym światłem wiedzy”⁴.

„Takie są tajemnice Słowa Bożego, które zostały odsłonięte i ujawnione tak, abyś mógł dostrzec ranne światło Boskiego przewodnictwa i siłą ufności i wyrzeczenia zgasić lampę czczych upodobań, próżnych wyobrażeń, wahań, wątpliwości i żebyś mógł rozniecić w najgłębszym zakątku twego serca nowo narodzone światło Boskiej wiedzy i pewności”⁵.

Uzupełnijcie luki w poniższych zdaniach:

- a. _____ może być przyrównane do _____
powiewów _____ .
- b. Kiedy jest śpiewane w _____ , Słowo Boże obdarza
_____ i zapewnia _____ .
- c. Słowo Boże wydobywa ogród _____ z _____ .
- d. Słowo Boże rozacza swój _____ po całym
_____ .
- e. W tym dniu _____ i _____ spoczywają w
_____, który jest _____
niż Słowo Boże.
- f. Ten Najwyższy Eliksir przekształca _____
w _____ i zmienia _____
w znak _____ .
- g. Ten Najwyższy Eliksir rzucił _____ na ten niepewny
_____ i rozniósł _____ po całej
_____ .
- h. Słowo Boże nigdy nie może być _____ ze słowami Jego
_____ .
- i. Słowo Boże jest, zaprawdę, _____ , podobnie jak On Sam
jest _____ wszystkiego.
- j. _____ utkwic swój _____
w _____ które zaświtało z horyzontu _____ .

- k. Na każdej _____ spoczywa _____ rozważania
jego _____ i przenikającego _____ Słowa Bożego,
jego _____ i wszechogarniającej _____ .
- l. Słowo Boże jest _____ i _____
jego _____ .
- m. Słowo Boże wzywa tych, którzy _____ w dolinie
_____ by skierowali swe kroki ku _____ .
- n. Słowo Boże rozświecła _____ porannym
_____ .
- o. Tajemnice Słowa Bożego zostały odsłonięte i ujawnione tak, abyśmy mogli
dostrzec _____ Boskiego _____ .
- p. Tajemnice Słowa Bożego zostały odsłonięte i ujawnione tak, abyśmy mogli siłą
_____ i _____ lampę czczych
upodobań, próżnych _____, _____ i _____ .
- q. Tajemnice Słowa Bożego zostały odsłonięte i ujawnione tak, abyśmy mogli
rozniecić, w najgłębszym zakątku naszego _____ , _____
_____ Boskiej _____ i _____ .

Zastanówcie się teraz nad swoim doświadczeniem w nauczaniu dzieci w trakcie dwudziestu czterech lekcji w Klasie 1 i napiszcie w poniższym miejscu kilka swoich spostrzeżeń dotyczących wpływu, jaki rozumienie i zapamiętywanie Słowa Bożego wywiera na serca i umysły najmłodszych w waszej wspólnocie.

Różni nauczyciele będą mieli różne doświadczenia w pomaganiu dzieciom w zapamiętywaniu Świętego Tekstu. Podzielcie się z innymi członkami waszego kółka studiujących, w jaki sposób zazwyczaj radziliście sobie z częścią zajęć poświęconą

zapamiętywaniu. Jakie kroki okazały się najbardziej skuteczne? Rozważając tę kwestię, warto zadać sobie następujące pytania: Jeśli pracowaliście z wieloma dziećmi, czy dzieliliście je na mniejsze grupy podczas zapamiętywania? Jeśli tak, czy wyjaśnialiście znaczenie trudnych słów i zdań przed dzieleniem ich na grupy? Jeśli pracowaliście z wieloma dziećmi, czy dzieliliście je na mniejsze grupy podczas zapamiętywania? Jeśli tak, czy wyjaśnialiście znaczenie trudnych słów i zdań przed dzieleniem ich na grupy? Jak sobie radziliście w sytuacji, gdzie kilkoro dzieci uczyło się fragmentów szybciej niż inni? Co robiliście z tymi, którzy uczyli się w wolniejszym tempie? Jeśli niektóre dzieci miały trudności, jak sobie z nimi radziliście? W jaki sposób zadbaliście o to, by każde dziecko miało poczucie osiągnięcia sukcesu, nawet jeśli nie nauczyło się dobrze danego fragmentu?

ROZDZIAŁ 3

Z pewnością zauważyliście, że śpiewanie piosenek było ważnym elementem lekcji w Klasie 1 i dostrzegliście, jak muzyka podnosi na duchu i napełnia radością serca dzieci. Aby głębiej zastanowić się nad tym elementem przeczytajcie poniższy cytat, który zapewne pamiętacie z Książki 3. Dodatkowe zdania tutaj zamieszczone odnoszą się konkretnie do roli muzyki w edukacji.

„Sztuka muzyczna jest boska i przynosi efekty. Jest pokarmem duszy. Poprzez moc i czar muzyki dusza człowieka zostaje podbudowana. Ma ona cudowny wpływ i oddziałuje na serca dzieci, ponieważ ich serca są czyste, a melodie mają na nie wielki wpływ. Ukryte talenty, którymi obdarzone są serca tych dzieci, znajdują swój wyraz poprzez medium muzyki. Dlatego też musicie dołożyć wszelkich starań, aby nabrały w tym wprawy. Nauczcie je śpiewać z doskonałością i skutecznością. Powinnością każdego dziecka jest wiedzieć coś o muzyce, ponieważ bez znajomości tej sztuki nie można prawdziwie rozkoszować się melodiami instrumentu i głosu. Podobnie konieczne jest, aby szkoły jej nauczały,

aby dusze i serca uczniów stały się ożywione i podekscytowane, a ich życie rozjaśniło się radością”⁶.

Zastanówcie się nad zajęciami, które prowadziliście w zeszłym roku. Czy pamiętacie momenty, w których wpływ melodii na uczniów był szczególnie uderzający? Gdybyście mieli opisać komuś wpływ muzyki na dzieci, jak byście to ujęli? Chociaż nie nauczaliście muzyki jako przedmiotu w waszej grupie, czy zauważyliście poprawę u dzieci w zakresie umiejętności śpiewania? Czy nauczyły się lepszego odtwarzania melodii? Czy nabrały lepszego poczucia rytmu? Przedyskutujcie te kwestie w waszej grupie.

ROZDZIAŁ 4

Większość opowiadań z lekcji dla Klasy 1 została zaczerpnięta z życia 'Abdu'l-Bahy. Mają one na celu umożliwienie dzieciom pozyskania wglądu w wartości duchowe, które On tak doskonale przejawiał. To właśnie z tego powodu, przygotowując się do opowiadania historii na każdej lekcji w zeszłym roku, zastanawialiście się nad pewnymi istotnymi pytaniami. W jaki sposób wasze refleksje pomagały wam w opowiadaniu historii i w rozmowach z dziećmi o tym, jak nawiązują one do głównego tematu każdej lekcji? W jaki sposób pytania te pomogły wam wesprzeć dzieci, aby umiały spojrzeć ponad przedstawiane wydarzenia i uchwycić dynamikę duchowych cech, które są z nimi związane?

W Księżce 3 wspominaliśmy, że opowiadanie historii jest sztuką, a czynniki takie jak ton głosu, gesty, emocje, rytm i tempo pomagają nauczycielowi ożywić historię w umysłach dzieci. Starając się nauczyć technik opowiadania historii, zapewne uważaliście, aby nie przysłoniły one celu tego elementu programu nauczania, którym jest pomoc najmłodszym w rozumieniu, zgodnie z ich możliwościami, pewnych głębokich prawd. Wasze doświadczenie z pewnością zwiększyło wasze docenienie mocy tej wyjątkowej formy sztuki do zmiany wzorców postępowania i zwiększenia rozumienia. Czy możecie opisać niektóre przypadki, w których efekty tej mocy były szczególnie widoczne na waszych zajęciach?

ROZDZIAŁ 5

Większość gier w lekcjach w Książce 3 miała charakter kooperacyjny. Były one czymś więcej niż tylko aktywnością fizyczną mającą na celu zajęcie dzieci. Gdybyście mieli wyjaśnić komuś wpływ gier kooperacyjnych na dzieci, w jaki sposób byście to ujęli? Jakie umiejętności rozwijały one u uczniów? Jakie postawy promowały? Z czego dzieci czerpały poczucie satysfakcji i spełnienia?

Aby pomóc dzieciom w rozumieniu zasad danej gry prawdopodobnie musieliście przeciwwić ją z nimi kilka razy. Czy zdarzały się sytuacje, w których gry były zbyt łatwe lub zbyt trudne dla niektórych dzieci? Jak poradziliście sobie z taką sytuacją? Czy zdołaliście zmodyfikować gry w taki sposób, aby lepiej odpowiadały poziomowi umiejętności dzieci?

ROZDZIAŁ 6

Przeanalizujmy teraz ostatnią aktywność waszych zajęć w zeszłym roku – kolorowanie. Jakie umiejętności i postawy rozwinęły dzieci podczas wykonywania tego zadania? Czy wykształciły w sobie większe uznanie dla piękna i ładu? Czy wzrosła ich zdolność do zwracania uwagi na szczegóły i koncentrowania się na wykonywanym zadaniu?

W jaki sposób ćwiczenie to dostarczyło im okazji do okazywania szacunku innym i czerpania radości z dzielenia się zasobami z innymi uczniami?

W Księżce 3 proponowaliśmy, abyście wykorzystali tę część zajęć do przeprowadzenia rozmowy z dziećmi, która pomogłaby im połączyć wizerunki na rysunkach z cechami omawianymi na lekcjach. Jakie były wasze doświadczenia w tym zakresie? Na przykład, czy zdołaliście zilustrować dzieciom niektóre z praktycznych sposobów, w jakie przejawiają się omawiane cechy – bez trywializowania głębokiej natury tych atrybutów ludzkiej duszy? W jaki sposób rozmowy te wzmocniły u dzieci rozumienie, że cechy duchowe wyrażają się w pięknie czyjegoś zachowania? W jaki sposób sposobność wyrażenia ich własnych poglądów przyczyniła się do tego rozumienia? Czy udało wam się zapewnić atmosferę, w której wszystkie dzieci miały możliwość uczestniczenia w tworzeniu narracji wokół obrazka i doświadczania radości płynącej z takiej współpracy? Podzielcie się ze swoim kółkiem studiujących kilkoma różnymi podejściami, które przyjęliście podczas tej części zajęć, zapisując poniżej kilka punktów z waszej konsultacji.

ROZDZIAŁ 7

Z pewnością podczas prowadzenia zajęć w Klasie 1 nabraliście przekonania, jak ważne jest nawiązywanie bliskich i pełnych serdeczności relacji z rodzicami dzieci z waszej grupy. Warto poświęcić chwilę na powtórne przejrzanie Rozdziału 26 z części „Niektóre zasady edukacji bahaickiej”, który omawia ten temat, i napisać akapit lub dwa na temat zdobytych spostrzeżeń dotyczących roli, jaką odgrywają rodzice w rozszerzaniu edukacji duchowej poza ramy zajęć dla dzieci. Postarajcie się przy tym odpowiedzieć na następujące pytania: którymi pojęciami dotyczącymi edukacji omówionymi w Księżce 3 udało wam się z nimi podzielić? W jaki sposób oni na nie zareagowali? Co przekazaliście im na temat konkretnych cech, o których ich dzieci uczyły się na zajęciach? Czy dzieci odmawiały w domu modlitwy i cytaty, których

This image shows a full page of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page, providing a template for handwriting practice or general note-taking. There are no margins, text, or other markings on the page.

ROZDZIAŁ 8

Zastanowiwszy się nad waszymi doświadczeniami z różnymi elementami zajęć, które prowadziliście w zeszłym roku, rozważmy teraz trzy zestawy lekcji zawarte w tej części. Zwrócenie swego serca do Boga i błaganie o Jego pomoc i wsparcie jest podstawą nawyków i wzorców postępowania, które wszystkie lekcje w tej części starają się wzmocnić. W pierwszym zestawie lekcji będziecie zatem pomagać dzieciom w zdobywaniu głębszego rozumienia modlitwy jako najważniejszego aspektu ich życia duchowego. W szczególności pomożecie swoim uczniom zrozumieć naturę modlitwy, dlaczego się modlimy i jak się zachowujemy, gdy się modlimy. Sugerujemy, abyście teraz przeczytali trzy lekcje z zestawu i zapisali główne pojęcia przedstawione w każdej z nich:

Lekcja 1.1: _____

Lekcja 1.2: _____

Lekcja 1.3: _____

Przedyskutujcie z członkami waszego kółka studiujących w jaki sposób główne pojęcia omówione w każdej lekcji wzajemnie się wzmacniają.

ROZDZIAŁ 9

Zanim dzieci ukończą lekcje z Klasy 1, nabiorą nawyku odmawiania modlitw z pamięci na początku każdej sesji zajęć. Niemniej jednak, być może trzeba będzie im przypomnieć, rozpoczynając ten nowy zestaw lekcji, że zajęcia rozpoczynają się modlitwami, aby mogły wspomnieć o Bogu i prosić Go o pomoc i przewodnictwo. Powinniście być gotowi poprosić dwóch lub trzech uczniów o odmówienie modlitwy na rozpoczęcie każdej sesji zajęć,

po tym jak sami odmówicie pierwszą modlitwę. W przeciwieństwie do lekcji w Klasie 1, gdzie było kilka modlitw zasugerowanych do odmówienia, tutaj możecie dokonać własnego wyboru.

Jeśli chodzi o zapamiętywanie, w Klasie 1 dzieci nauczyły się odmawiania z pamięci sześciu modlitw w ciągu dwudziestu czterech lekcji. Teraz ich zadaniem będzie zapamiętanie jednej nowej modlitwy w każdym zestawie. Oczywiście nie wszyscy uczniowie będą uczyć się w tym samym tempie. Niektórzy będą robić postępy szybciej niż inni. Oczekuje się jednak, że prawie każde dziecko będzie w stanie nauczyć się na pamięć jednej modlitwy podczas trzech lekcji z danego zestawu. Poniżej znajduje się modlitwa proponowana dla Zestawu 1.

„O Panie! Jestem dzieckiem, pozwól mi rosnąć w cieniu Twojej serdecznej życzliwości. Jestem delikatną rośliną, spraw, aby pielęgnowały mnie deszcze z obłoków Twojej szczodrości. Jestem młodym drzewkiem w ogrodzie miłości, uczyn mnie owocnym drzewem.

Tyś jest Potężnym i Mocnym, i Tyś jest Wszechmiłującym, Wszechwiedzącym, Wszystkowidzącym”⁷.

Jak już wiecie, zapamiętywanie nie jest mechanicznym ćwiczeniem, którego się oczekuje od dzieci. Trudno jest nauczyć się fragmentu na pamięć, jeśli nie rozumie się jego znaczenia. Wprowadzając modlitwę pamiętajcie, że jeśli słowa kluczowe dla jej rozumienia są dzieciom nieznane, należy podać konkretne przykłady ilustrujące ich znaczenie. Zidentyfikujcie wszelkie takie słowa w powyższej modlitwie i napiszcie w miejscu poniżej, w jaki sposób wyjaśnilibyście je swoim uczniom.

ROZDZIAŁ 10

Każda lekcja w tych zestawach, podobnie jak w Klasie 1, zawiera krótkie wyjaśnienie, które wprowadza jej temat i cytat do zapamiętania. Jak już wiecie ze zdobytego doświadczenia, będziecie musieli dostosować te wypowiedzi wprowadzające do poziomu umiejętności waszych uczniów. Dlatego ważnym będzie, abyście wcześniej dokładnie przemyśleli każde stwierdzenie i ustalili, w kontekście całej lekcji, w jaki sposób podzielić się tymi koncepcjami z dziećmi pamiętając, że waszym celem jest pomóc im w zrozumieniu tematu jako przygotowanie do zapamiętania cytatu.

Podczas studiowania Rozdziałów od 4 do 8 w poprzedniej części zastanawialiście się nad naturą modlitwy i jej wpływem na ludzką duszę, tematem już dobrze wam znanym. Modlitwa, jak już wiecie, jest jednocześnie wyrazem naszej miłości do Boga i środkiem, dzięki któremu ta miłość się pogłębia. Poprzez modlitwę nasza zdolność do czerpania z darów, które

Bóg złożył w ludzkiej duszy – darów prawdziwej wiedzy i rozumienia, duchowego i intelektualnego postrzegania, bystrego intelektu i mądrości – wzrasta, podobnie jak nasze pragnienie odzwierciedlania niebiańskich atrybutów i cech. Jest zatem szczególnie ważne, aby nawyk zwracania się do Boga w modlitwie był kultywowany u dzieci od najmłodszych lat. Mając to na względzie, skierujcie teraz swoją uwagę na komentarze wprowadzające oraz na cytaty, które należy zapamiętać w tym pierwszym zestawie lekcji. Ustalając, w jaki sposób przedstawicie je swojej grupie, warto przedyskutować z członkami waszego kółka studiujących następujące pytania:

- a. W jaki sposób wyjaśnienie dzieciom, że modlitwa jest „rozmową z Bogiem”, jak wspomniano w Lekcji 1.1, wzmocni relację, którą rozwijają ze swoim Stwórcą?

- b. Jak można wyjaśnić uczniom w waszej grupie, co to znaczy żyć w stanie modlitwy?

- c. W jaki sposób uwagi wprowadzające w Lekcji 1.2 pomogą uczniom w waszej grupie zrozumieć mądrość płynącą z modlitwy i błagań zanoszonych do Boga?

- d. W jaki sposób mówienie o modlitwie jako o pokarmie dla duszy zwiększy ich rozumienie celu modlitwy, a tym samym wzmocni w nich nawyk codziennej modlitwy?

- e. W jaki sposób komentarze w Lekcji 1.3 pomogą dzieciom uświadomić sobie, że istnieje wewnętrzny stan, do którego powinni dążyć, gdy się modlą, i rozumieć, co ten stan oznacza?

- f. Zapewne zauważyliście, że wyjaśnienia w każdej lekcji odwołują się do słów i czynów 'Abdu'l-Bahy. W jaki sposób przypomnienie dzieciom mądrości Jego wypowiedzi i przykładu, jaki dawał poprzez swoje czyny, zwiększy ich rozumienie tematu rozważanego w każdej lekcji?

Aby pomóc dzieciom rozumieć cytaty, których uczą się na pamięć, będziecie musieli poświęcić trochę czasu na omówienie z nimi znaczenia trudnych czy nieznanymi słów i zwrotów. Podobnie jak w Klasie 1, podano dwa zdania, aby pomóc w wyjaśnianiu takich słów. Waszym zadaniem będzie czerpanie z umiejętności, które rozwinęliście dzięki doświadczeniu, aby stworzyć z pomocą innych osób z waszego kółka studiujących, jedno lub więcej dodatkowych zdań dla każdego z nich i zapisać je poniżej. Postarajcie się umieścić słowa w kontekście odpowiednim dla środowiska kulturowego dzieci, których uczycie.

Intonować: _____

Rozpalić: _____

Przyciągać: _____

Tęsknota: _____

Zanurzyć się: _____

Bliskość duchowa: _____

Błaganie: _____

Obcować: _____

Istota: _____

ROZDZIAŁ 11

Chociaż muzyka wciąż pozostanie nieodłącznym elementem zajęć, nie zamieściliśmy piosenek do każdej lekcji, jak to miało miejsce w przypadku lekcji dla klasy pierwszej. Zamiast tego dostępny jest zbiór piosenek jako osobny materiał, który zawiera piosenki z zeszłego roku i kilka nowych. Niektóre piosenki w tym zbiorze są związane z cechami duchowymi, podczas gdy inne odnoszą się do nawyków i wzorców postępowania, które dzieci starają się rozwijać; jeszcze inne mają związek z historią Wiary i jej Głównymi Postaciami. Wybór, jakich piosenek użyć do każdej lekcji pozostawiamy wam. Dla ułatwienia proponujemy jedną lub dwie piosenki do każdego zestawu. Zastanawiając się nad tym elementem zajęć powinniście mieć na uwadze ważną kwestię: jeśli wybrane piosenki odnoszą się do tematu, który staracie się przekazać, wzmocnią one to, czego uczą się dzieci.

Powinniśmy tutaj również wspomnieć, że nie musicie się ograniczać do piosenek znajdujących się w dostarczonym zbiorze. W każdym języku świata istnieją piękne piosenki, które dzieci z przyjemnością zaśpiewają. Jako nauczyciele bahaickich zajęć dla dzieci powinniście stopniowo kompletować swój własny śpiewnik i dobrze się ich nauczyć, ćwicząc je z kimś, kto je zna, lub słuchając nagrania.

Oprócz śpiewania piosenek z dziećmi korzystne może być przeprowadzenie kilku prostych ćwiczeń, aby umożliwić im dalszy rozwój zdolności muzycznych. Na przykład klaskanie lub bębnienie poprawi ich poczucie rytmu. Prawdopodobnie znane wam jest ćwiczenie, w którym „lider” klaszcze lub bębni krótki rytmiczny układ, a pozostali go powtarzają. Następnie, nie tracąc rytmu, lider wprowadza kolejny wzór rytmiczny o takim samym czasie trwania jak pierwszy, a pozostali podążają za nim. Ćwiczenie kontynuuje się w ten sposób z dodawaniem nowych rytmów i różnymi dziećmi przejmującymi na zmianę rolę lidera.

Inne pomocne ćwiczenie tego rodzaju można przeprowadzić w grupach. Można na przykład podzielić dzieci na dwie grupy i poprosić pierwszą o rozpoczęcie wyklaskiwania jednego rytmu. Następnie możecie poprosić drugą grupę, aby dołączyła z innym rytmem, i te dwie grupy kontynuują klaskanie jednocześnie. Ćwiczenie to można przeprowadzić nawet z pięcioma grupami, a każda z nich może klaskać lub bębnić w innym rytmie.

Istnieją również ćwiczenia, które mogą zwiększyć zdolność dzieci do podążania za melodią, na przykład takie ćwiczenie śpiewania, gdzie jedna grupa rozpoczyna melodię, a kolejna lub jeszcze inna grupa dołącza w innym czasie z tą samą melodią. Oczywiście w trakcie pracy z dziećmi będziecie musieli sami zdecydować, czy takie dodatkowe ćwiczenia będą dla nich odpowiednie. Pamiętajcie, że nie próbujecie uczyć ich muzyki jako przedmiotu. Dzieci uwielbiają śpiewać piosenki, a ta część zajęć powinna być wypełniona radością i szczęściem.

Teraz, w świetle tego co zostało powiedziane powyżej, przejrzyjcie zbiór piosenek i wybierzcie wraz z innymi uczestnikami tego kursu dwie lub trzy, które byłyby odpowiednie do zaśpiewania podczas każdej z lekcji Zestawu 1. Na przykład piosenka zatytułowana „Sing His Praises” może być odpowiednia na pierwszą lekcję.

Lekcja 1.1: _____

Lekcja 1.2: _____

Lekcja 1.3: _____

ROZDZIAŁ 12

Opowiadanie historii pozostanie istotnym elementem zajęć w tym roku. Opowiadania w tych dziewięciu lekcjach są bardzo podobne do tych z lekcji dla klasy pierwszej, zarówno pod względem języka, jak i treści. Są one jednak nieco dłuższe i dlatego, jeśli chcecie utrzymać zaangażowanie dzieci w proces uczenia się, będą wymagać od was wzmocnienia waszych umiejętności opowiadania historii. Podobnie jak w przypadku lekcji w Klasie 1, trzeba zatem dobrze zapoznać się z każdym opowiadaniem, poświęcając wystarczająco dużo czasu na jego przestudiowanie i przećwiczenie w ramach przygotowań do zajęć.

Mając powyższe na uwadze, przeczytajcie ponownie historie, które będziecie opowiadać dzieciom podczas pierwszych trzech lekcji pamiętając, że w każdym przypadku będziecie chcieli pomóc dzieciom dostrzec coś więcej niż tylko serię wydarzeń, aby mogły pojąć jedną lub kilka koncepcji dotyczących natury modlitwy. Przedyskutowanie poniższych pytań z innymi nauczycielami może wam pomóc pod tym względem.

Lekcja 1.1 opowiada historię Rúḥu'lláha, która zilustruje dzieciom moc modlitwy. W jaki sposób wyjaśnicie uczniom, kim był Rúḥu'lláh? Jak zadbać o to, by zrozumieli, że jego serce było tak rozpalone miłością do Boga, że jego modlitwy miały moc poruszania serc innych? Jakie szczegóły z życia Rúḥu'lláha są ważne do zapamiętania dla dzieci z tej historii?

Opowiadanie z Lekcji 1.2 przedstawia dzieciom Luę Getsinger i opisuje jej krótkie spotkanie z 'Abdu'l-Bahą pewnego ranka na korytarzu podczas jej wizyty w Ziemi Świętej. Opowiadanie tej historii powinno podkreślić dzieciom znaczenie codziennej modlitwy, nie jako rytuału, ale jako istotnego sposobu odżywiania naszych dusz. W jaki sposób pomożesz dzieciom dostrzec, że podobnie jak Lua, powinniśmy zadbać o to, aby ta część naszego życia nie była zaniedbywana? Jakie inne pojęcia na temat charakteru modlitwy przekazuje ta historia? Jakie szczegóły zawrzecie w swojej narracji, aby upewnić się, że uczniowie rozumieją te idee?

W ostatniej lekcji Zestawu 1 opowiecie historię o człowieku, którego 'Abdu'l-Bahá uczył jak się modlić. Widząc 'Abdu'l-Bahę w stanie modlitwy umożliwiło temu mężczyźnie zrozumienie, co to znaczy obcować z Bogiem i zainspirowało go do dążenia do takiego stanu. Późniejsze, pełne miłości napomnienia 'Abdu'l-Bahy skierowane do mężczyzny pogłębiły jego rozumienie natury modlitwy. Jakie szczegóły tej historii pomogą dzieciom zrozumieć lekcję, której 'Abdu'l-Bahá udzielił temu mężczyźnie zarówno poprzez swoje czyny, jak i swoje słowa?

ROZDZIAŁ 13

Wiecie już z poprzedniej części, że zestawy lekcji zawarte w tym i kolejnym kursie dodatkowym nawiązują do dyskusji na temat wartości duchowych, na których skoncentrowana była Klasa 1. Nawyki i wzorce postępowania, do których odnoszą się te lekcje, są zewnętrznym wyrazem tych cech, które powinny coraz głębiej zakorzeniać się w sercach dzieci. Prowadząc zajęcia będziecie musieli zatem znaleźć sposoby na wzmocnienie rozwoju tych cech.

Biorąc to pod uwagę, podczas ponownego przeglądania Zestawu 1 zapewne zauważyliście, że owe trzy cytaty, których dzieci nauczyły się w Klasie 1 na temat rozpalenia ogniem miłości Boga, wdzięczności i uniezależnienia się, są podane w pierwszej lekcji dla ułatwienia. Zastanawialiście się nad tymi cechami w pierwszej części niniejszej książki i rozważaliście ich znaczenie w kształtowaniu nawyku zwracania się do Boga w modlitwie. Przedyskutujcie z członkami waszego kółka studiujących, w jaki sposób możecie włączyć koncepcje związane z tymi cechami podczas prowadzenia lekcji z Zestawu 1, w szczególności podczas wprowadzania cytatów do zapamiętania i podczas opowiadania historii. Zapiszcie swoje przemyślenia w poniższym miejscu. Pamiętajcie, że warto również skorzystać z okazji, by przypomnieć dzieciom cytaty, które zapamiętały i poprosić je o wyrecytowanie ich w ramach powtórki.

[illegible]

ROZDZIAŁ 14

Jak już zauważyliście podczas ponownego przeglądania pierwszego zestawu lekcji, zadania związane z odgrywaniem scenek zastąpiły gry, w które uczestnicy grali w poprzednim roku. W każdej lekcji sugerowane są dwa rodzaje ćwiczeń. Pierwszy składa się z dość prostych ćwiczeń opracowanych w celu rozwijania umiejętności i zdolności twórczego odgrywania scenek. Drugi zestaw ćwiczeń jest związany z tematem lekcji. Zazwyczaj odgrywana jest scenka lub sytuacja, którą dzieci mogą zaimprovizować. W kreatywnym odgrywaniu scenek, kiedy mówimy o improwizacji, mamy na myśli, że dialog nie jest zapisany lub odczytywany, ale wymyślany na miejscu w miarę rozwoju akcji. To tak jakby pisanie historii, do której każdy członek grupy wnosi swój wkład wraz z rozwojem fabuły. Nauczyciel podaje najbardziej ogólny zarys – postacie, miejsce, fabułę, czyli początek, środek i koniec – i pozwala dzieciom użyć swojej wyobraźni do odegrania tej sceny. Nauczyciel musi oczywiście uważnie pokierować tym procesem. Pytania takie jak „Kim jesteś?” „Gdzie jesteś?” „Co się dzieje?” i „Co planujesz teraz zrobić?” mogą być konieczne, aby zapewnić pomyślność tego procesu improwizacji.

Wraz z innymi członkami waszego kółka studiujących zachęcamy do ponownego przyjrzenia się ćwiczeniom odgrywania scenek zawartym w Zestawie 1, szczególnie tym związanym z tematami lekcji. W jaki sposób moglibyście wprowadzić każde z nich, wyjaśnić jego cele i dostarczyć instrukcje do jego przeprowadzenia? Na przykład, w Lekcji 1.1, co można powiedzieć, aby pomóc dzieciom zrozumieć, że wszystkie stworzone rzeczy modlą się do Boga przez samo swoje istnienie? W jaki sposób pokierowalibyście nimi, odgrywając bycie polem kukurydzy lub inną uprawą, która jest przesuszona, ale potem spada na nią deszcz?

W Lekcji 1.2 drugi zestaw ćwiczeń związanych z odgrywaniem scenek ma za zadanie wzmocnić w umysłach dzieci ideę, że modlitwa daje nam siłę. W jaki sposób wyjaśnilibyście dzieciom te ćwiczenia w sposób, który pomógłby im zrozumieć ten cel?

Jeśli chodzi o Lekcję 1.3, drugi zestaw ćwiczeń pozwoli wam nawiązać do wielu rozmów, które odbyliście z dziećmi przy wcześniejszych okazjach związanych z postawą, jaką powinni przejawiać podczas modlitwy. W jaki sposób zadacie o to, by podczas wykonywania sugerowanych ćwiczeń uczniowie zrozumieli do pewnego stopnia ideę, że głęboki szacunek, jaki okazujemy zewnętrznie, wypływa z doceniania piękna i majestatu Słowa Bożego?

ROZDZIAŁ 15

Zadania artystyczne, które dzieci wykonywały w Klasie 1, zwiększyły ich uznanie dla piękna i porządku oraz rozwinęły w nich pewne ważne umiejętności i zdolności, między innymi zwracanie uwagi na szczegóły i koncentrowanie się na wykonywanym zadaniu. Te umiejętności i zdolności będą nadal rozwijane podczas niniejszych lekcji. Każdy zestaw zawiera serię ćwiczeń skoncentrowanych na jednym podstawowym elemencie sztuki. W każdej lekcji dzieci najpierw podejmą się jednego lub dwóch zadań, które pomogą im lepiej zapoznać się z omawianym elementem i bardziej umiejętnie go wykorzystać. Następnie można je pokierować, aby zastosowały to, czego się nauczyły, do stworzenia prostego obrazu związanego z jakimś aspektem danego tematu lekcji.

Przejrzyjcie ponownie zadania z Zestawu 1, które koncentrują się na elemencie „linii” w sztuce. Jakie przygotowania należy poczynić przed każdą lekcją? W jaki sposób opiszeć dzieciom cel różnych zajęć i czego się od nich oczekuje?

Lekcja 1.1: _____

Lekcja 1.2: _____

Lekcja 1.3: _____

ROZDZIAŁ 16

Po przeanalizowaniu zadań z pierwszego zestawu lekcji, poświęćcie trochę czasu na przećwiczenie ich prowadzenia z innymi uczestnikami tego kursu: wprowadzając modlitwę, której dzieci mają się nauczyć na pamięć, opisując główny temat każdej lekcji, wyjaśniając słowa i zwroty kluczowe dla zrozumienia znaczenia cytatów, śpiewając wybrane piosenki, opowiadając historie oraz prezentując ćwiczenia w odgrywaniu scenek i zadania plastyczne.

Warto przeprowadzić podobne ćwiczenie z członkami waszego kółka studiujących po ponownym przeglądnięciu Zestawów 2 i 3.

ROZDZIAŁ 17

Rozpocznijmy teraz przegląd lekcji z Zestawu 2, które są poświęcone miłości do Boga i posłuszeństwu Jego prawom i naukom. Opierając się na koncepcjach omówionych w poprzednim zestawie dotyczących modlitwy, lekcje te mają pomóc dzieciom zastanowić się nad naturą Bożych przykazań i znaczeniem ich przestrzegania. Przydatne może okazać się przejrzanie tych lekcji i zapisanie głównych pojęć, które są w nich analizowane.

Lekcja 2.1: _____

Lekcja 2.2: _____

Lekcja 2.3: _____

W jaki sposób główne pojęcia omówione w każdej z lekcji wzajemnie się wzmacniają?

ROZDZIAŁ 18

Poniżej znajduje się modlitwa, którą dzieci będą uczyć się na pamięć podczas tych trzech lekcji. Jak zawsze, należy pomóc im zrozumieć znaczenie kluczowych słów i zwrotów. Które słowa mogą być dla uczniów nieznane? Jak można by je wyjaśnić?

„O mój Boże! O mój Boże! Zjednocz serca sług Twoich i objaw im swój wielki cel. Niechaj będą posłuszni Twoim przykazaniom i przestrzegają Twoich praw. Pomóż im, o Boże, w ich staraniach i dodaj siłę, aby Tobie służyli. O Boże, nie zdawaj ich na samych siebie, ale kieruj ich krokami światłem swojej wiedzy i uraduj ich serca swoją miłością. Zaprawdę, Ty jesteś ich Wspomożycielem i ich Panem”⁸.

ROZDZIAŁ 19

Rozważmy teraz tematy trzech lekcji z Zestawu 2. Jak sobie zapewne przypominacie, w Rozdziałach od 9 do 13 pierwszej części niniejszej książki mieliście okazję pogłębić swoje własne rozumienie natury Bożych praw oraz związku między posłuszeństwem a miłością. Zastanawialiście się tam również nad tym, w jaki sposób nabywanie cech duchowych przyczynia się do przestrzegania Jego praw i jak przestrzeganie tych praw sprzyja z kolei rozwojowi tychże cech. W tym świetle, wraz z innymi członkami kółka studiujących, przeanalizujcie zdania wprowadzające i cytaty do zapamiętania w każdej lekcji, tak jak to uczyniliście w przypadku lekcji z Zestawu 1, i przedyskutujcie następujące pytania:

- a. W jaki sposób analogia twierdzy w Lekcji 2.1 pomoże dzieciom wzrastać w pewności co do miłości, jaką żywi do nich Bóg?

- b. Jak można wyjaśnić dzieciom, że szczęście płynie z podążania za Bożym przewodnictwem i życia w zgodzie z Jego naukami?

- c. Dlaczego ważne jest, aby dzieci rozumiały, że to właśnie kierując się naszą miłością do Boga przestrzegamy Jego praw, co jest główną koncepcją omówioną na Lekcji 2.2?

- d. W jaki sposób wyjaśnilibyście dzieciom, że postępując zgodnie z Bożymi przykazaniami, rozwijamy w sobie takie duchowe cechy, jak wierność, odwaga i niezłomność?

- e. W jaki sposób wyjaśnienie z Lekcji 2.3 pomoże dzieciom postrzegać prawa Boże jako lampy Jego miłującej opatrności?

Warto tutaj wspomnieć, że Bahá'u'lláh objawił Boże przewodnictwo dla ludzkości w wielu formach, obejmujących prawa, zarządzenia, napomnienia i zasady. Ogólnie rzecz biorąc, w trzech lekcjach tego zestawu, słowa „przykazania” i „prawa” są używane jako definicje zbiorowe. To powiedziawszy powinniście pamiętać, że istnieje rozróżnienie między, na przykład, „prawem” a „napomnieniem”, szczególnie podczas prowadzenia Lekcji 2.3, gdzie,

jak widzieliście, będziecie podkreślać dzieciom konkretne przykazania. Przedyskutujcie z innymi uczestnikami tego kursu, w jaki sposób wyjaśnilibyście uczniom każde z poniższych praw.

- Przykazanie zakazujące obmowy
- Przykazanie zakazujące okrucieństwa wobec zwierząt
- Przykazanie nakazujące uprzejmość

Teraz spójrzcie na słowa i zwroty, które zostały zidentyfikowane jako kluczowe do zrozumienia znaczenia cytatów i przeczytajcie ponownie zdania, które zostały utworzone dla każdego z nich. Następnie napiszcie poniżej jedno lub dwa dodatkowe zdania, które umieszczają to słowo lub wyrażenie w kontekście znanym uczniom.

Twierdza: _____

Pewny i bezpieczny: _____

Zginać: _____

Wszechmocny: _____

Omówić: _____

Przestrzegać: _____

Przykazania: _____

Z pewnością: _____

Miłująca opatrność: _____

Stworzenia: _____

ROZDZIAŁ 20

Teraz, gdy już dokładniej rozważyliście koncepcje przedstawione w tych lekcjach, warto wybrać wspólnie z innymi nauczycielami kilka piosenek, które mogłyby wzmocnić temat każdej z nich. Piosenka „Chcę być szczęśliwy” jest jednym przykładem z dostarczonego zbioru.

Lekcja 2.1: _____

Lekcja 2.2: _____

Lekcja 2.3: _____

ROZDZIAŁ 21

Jak zawsze, każda lekcja w tym zestawie zawiera historię, która zapewni dzieciom wgląd w jej temat przewodni. Po ponownym przeczytaniu tych trzech opowiadań przedyskutujcie z grupą poniższe pytania.

Opowiadanie w Lekcji 2.1 przedstawia Martę Root – pokazuje jej zaufanie do Boga podczas niebezpiecznej podróży, którą podjęła, aby nauczać Sprawy w Ameryce Łacińskiej. W jaki sposób wyjaśnicie dzieciom, kim była Marta Root i jaki był cel jej podróży? W jaki sposób można powiązać doświadczenie Marty Root z koncepcją, że Boża miłość jest jak twierdza? Jakie szczegóły będzie trzeba podkreślić w narracji tej historii, jeśli dzieci mają zrozumieć jej główny temat?

Lekcja 2.2 opowiada historię z życia Hájiego Muḥammada opisując sytuację, w której spontanicznie i z radością zastosował się on do instrukcji Bahá'u'lláha. Jakie szczegóły będą ważne do przekazania, aby pomóc dzieciom zrozumieć związek między zaufaniem do Boga a posłuszeństwem Jego nakazom? W jaki sposób pomożecie im dostrzec, że całkowite posłuszeństwo Hájí Muḥammada wobec życzeń Błogosławionego Piękną zrodziło się z jego oddania i miłości do Niego?

Opowiadanie w następnej i ostatniej już lekcji Zestawu 2 jest również zaczerpnięte z życia Hájiego Muḥammada. Jednak w tym odcinku, który miał miejsce na wcześniejszym etapie jego życia, widzimy, że jego własne pragnienie uniemożliwiło mu posłuchanie woli Bahá'u'lláha. Jak można opowiedzieć tę historię w taki sposób, aby wzmocnić w umysłach dzieci znaczenie przestrzegania Bożych przykazań i rozwijania cech, które pozwolą im być posłusznymi Jego prawom?

instrukcji dotyczących ich przeprowadzenia, szczególnie tych związanych z tematami przewodnimi lekcji.

W jaki sposób zaaranżowałibyscie zajęcia przykładowo w Lekcji 2.1, aby wszystkie dzieci miały szansę odegrać w trzyosobowych zespołach proste scenariusze, które pomogą im zastanowić się nad uczynkami miłymi Bogu? Czy są jeszcze jakieś dodatkowe scenki, które moglibyscie przedstawić dzieciom?

Odgrywanie scenek związane z tematem Lekcji 2.2 polega na tym, że dzieci na dwa różne sposoby odgrywają podróż, którą odbył statek Hajiego Muḥammada z Akki do Dżuddy: najpierw udając, że są zdenerwowanymi pasażerami na statku, a następnie wykazując się takim samym zaufaniem do Boga, jakim wykazał się Haji Muḥammad. Co można by powiedzieć, aby pomóc uczniom przemyśleć, w jaki sposób ich zachowanie w tych dwóch scenariuszach będzie się różnić?

I na koniec, jak przygotujecie dzieci do skeczu w Lekcji 2.3, w którym odegrają w dwuosobowych zespołach wymagowaną wyprawę na targ, by kupić warzywa dla swojej mamy? Czy znacie jakieś inne opowiadania na temat posłuszeństwa, które mogliby odegrać? Co by się stało, gdyby nauczyciel po prostu poprosił dzieci o wykonanie tego typu zadania bez angażowania ich w rozmowę, która podniosłaby ich świadomość co do tego, czego ta historia próbuje nas nauczyć?

ROZDZIAŁ 24

Teraz przejrzyjcie ponownie zadania plastyczne w trzech lekcjach z Zestawu 2, które omawiają zagadnienie „kształtu”. Jak wyjaśnicie dzieciom cel każdego ćwiczenia i czego się od nich oczekuje? Jak przygotujecie się wcześniej do prowadzenia tej części każdej lekcji?

Lekcja 2.1: _____

Lekcja 2.2: _____

Lekcja 2.3: _____

ROZDZIAŁ 25

W lekcjach z Zestawu 3 zostanie przedstawiona dzieciom koncepcja, że zostały one stworzone, aby poznawać Boga i kochać Go, oraz że poszukiwanie wiedzy poprzez Jego Objawicieli i studiowanie Jego stworzenia będzie głównym zajęciem ich życia. Będziecie starali się wzmocnić w nich łaknienie wiedzy, które już posiadają, i uświadomić im jak ważne jest stosowanie wiedzy dla rozwoju ludzkości. Ponadto będziecie rozważać z nimi cechy i atrybuty, które są niezbędne do poznawania rzeczywistości. Mając te myśli na uwadze powinniście teraz przejrzeć ponownie lekcje z tego zestawu i zapisać poniżej główne pojęcia omówione w każdej z nich.

Lekcja 3.1: _____

Lekcja 3.2: _____

Lekcja 3.3: _____

Teraz, gdy zaznajomiliście się już z pojęciami omówionymi we wspomnianych lekcjach, możecie przystąpić do przestudiowania poniższych rozdziałów, które pomogą wam w przygotowaniu się do czekającego was zadania.

ROZDZIAŁ 26

Proponujemy, aby pomóc dzieciom nauczyć się na pamięć poniższej modlitwy w trakcie tych trzech lekcji. Zanim jednak zaczniecie zapamiętywać tę modlitwę, jak zawsze warto pomóc im w zrozumieniu kluczowych słów i zwrotów, które mogą być dla nich nowe lub trudne. Wskażcie wspólnie z członkami waszego koła tego rodzaju słowa i wyrażenia, i zastanówcie się, w jaki sposób możecie wyjaśnić ich znaczenie.

„O mój Boże! O mój Boże! Ty widzisz te dzieci, które są gałązkami drzewa życia, ptakami łąk zbawienia, perłami oceanu Twojej łaski, różami ogrodu Twego przewodnictwa.

O Boże, nasz Panie! Wyśpiewujemy Twoją chwałę, dajemy świadectwo Twojej świętości i błagamy żarliwie niebios Twojego miłosierdzia, abyś uczynił nas światłami przewodnictwa, gwiazdami lśniącymi ponad horyzontem wiecznej chwały pośród ludzi, i abyś przekazał nam wiedzę, która pochodzi od Ciebie. Yá-Bahá'u'l-Abhá!”⁹.

ROZDZIAŁ 27

Jak pamiętacie, Rozdziały od 14 do 19 poprzedniej części poświęcone były ogólnemu tematowi poszukiwania wiedzy i roli, jaką jej zastosowanie odgrywa w kształtowaniu pożądanых wzorców i nawyków postępowania w życiu dzieci. Główną ideą tam poruszaną jest fakt, że pozyskujemy wiedzę z dwóch źródeł – z Księgi Objawienia i Księgi Stworzenia – wiedzę, którą zdobywamy, rozpowszechniamy i stosujemy w celu rozwoju cywilizacji. W świetle wzajemnie wzmacniającego się związku między poznawaniem Boga a posłuszeństwem Jego naukom, trzy lekcje tego zestawu są kontynuacją lekcji z Zestawu 2, które koncentrują się wokół pojęcia przestrzegania praw Bożych. Mając te koncepcje na uwadze, waszym zadaniem jest teraz ponowne przejście krótkich uwag wprowadzających i cytatów do zapamiętania zawartych w Lekcjach 3.1, 3.2 i 3.3. Aby pomóc wam zastanowić się w jaki sposób przedstawić temat każdej z nich, przedyskutujcie w waszej grupie następujące pytania:

- a. Jak wspomniano w Lekcji 3.1 istotne jest, aby dzieci rozumiały, że zdobywamy wiedzę o Bogu poprzez Jego Objawicieli, którzy przynoszą nam Jego nauki. W jaki sposób takie rozumienie wzmacnia ich miłość do Boga i pragnienie zadowolenia Go?

- b. Czy możecie zaproponować kilka innych przykładów, oprócz tych podanych w uwagach wprowadzających, które pomogą dzieciom dostrzec oznaki doskonałości Boga we wszystkim, co stworzył?

- c. Jakie przykłady moglibyście podać dzieciom, aby pomóc im zrozumieć, co w Lekcji 3.2 oznacza „wiedza z zakresu nauk ścisłych i sztuki”?

- d. Jakie są przykłady wiedzy duchowej, którą zdobywamy od Objawicieli Boga?

-
-
- e. W jaki sposób można wyjaśnić dzieciom, co oznacza stosowanie wiedzy w celu ulepszenia naszych wspólnot?

- f. W jaki sposób można pomóc dzieciom zrozumieć, że wiedza jest jak twierdza?

- g. Dlaczego ważne jest, aby dzieci zaczęły pojmować, jak wspomniano w Lekcji 3.3, że nasze rozumienie pewnych rzeczy będzie zawsze niekompletne, bez względu na to, ile się uczymy?

- h. W jaki sposób porównanie poszukiwacza prawdy do kogoś, kto szuka światła, nie zważając na lampę, z której ono pochodzi, pomaga dzieciom zrozumieć wymagane cechy, które powinny rozwijać w dążeniu do zdobycia wiedzy?

- i. W jaki sposób można pomóc dzieciom dostrzec, że poszukiwanie wiedzy wykracza poza zajęcia lekcyjne i jak można ich wspierać w nabywaniu postaw i cech, które umożliwią im zdobywanie wiedzy przez całe życie?

Zachęcamy do ponownego przejrzania zdań, które zostały zamieszczone, aby pomóc wam w wyjaśnianiu dzieciom słów kluczowych dla zrozumienia znaczenia cytatów, które będą zapamiętywać w tym zestawie. Dla każdego słowa napiszcie jedno lub dwa dodatkowe zdania, które umieszczają je w kontekście znanym uczniom.

Cel: _____

Osiągnąć: _____

Obecność: _____

Dołożyć wszelkich starań: _____

Rozumienie: _____

Zrobić wszystko, co w naszej mocy: _____

Osiągnięcia: _____

Największy: _____

Zdolność: _____

Wysiłek: _____

ROZDZIAŁ 28

Po rozważeniu cytatów, które dzieci mają zapamiętać w tych trzech lekcjach, zachęcamy do wybrania dwóch lub trzech piosenek, które odnoszą się do głównego tematu każdej z nich. Na przykład „O Seeker” i „Ṭáhirih, the Pure” z dostarczonego zbioru piosenek mogą okazać się odpowiednim wyborem.

Lekcja 3.1: _____

Lekcja 3.2: _____

Lekcja 3.3: _____

ROZDZIAŁ 29

Skierujmy teraz naszą uwagę na opowiadania towarzyszące lekcjom z tego zestawu, które mają na celu zilustrowanie ich głównych tematów. Po ponownym przeczytaniu opowiadań przedyskutujcie z członkami waszego kółka studiujących poniższe pytania.

Lekcja 3.1 opowiada historię misji powierzonej Vahídowi przez króla Persji polegającej na przeprowadzeniu przesłuchania Bába i ustaleniu, czy Jego twierdzenia były zgodne z prawdą. Jakie szczegóły należy zawrzeć w narracji, aby pomóc dzieciom podążać za tym opisem? W jaki sposób historia ta pomoże im zrozumieć, co oznacza poszukiwanie wiedzy u Objawicieli Boga i jak ważna jest pokora w tym przypadku?

W Lekcji 3.2 dzieci będą poznawać pełne poświęcenia wysiłki Susan Moody, amerykańskiej lekarki, która posłuchała wskazówek 'Abdu'l-Bahy, by udać się do Iranu. Jakie aspekty tej historii podkreślicie w swojej narracji, aby wzmocnić u dzieci pragnienie zdobywania wiedzy i stosowania jej dla dobra innych? Jakimi cechami wykazała się dr Moody, wykorzystując swoją wiedzę dla poprawy życia mieszkańców Iranu, zwłaszcza kobiet i dziewcząt?

Na Lekcji 3.3 uczniowie dowiedzą się o innej dzielnej kobiecie z historii Wiary Bahá'í, znamienitej Táhírih. W jaki sposób opowieść ta opisuje miłość Táhírih do prawdy i zapał do zdobywania wiedzy – pomimo ogromnych wyzwań, przed którymi stanęła? Jakie koncepcje należy podkreślić opowiadając tę historię, aby wzmocnić u dzieci ich własne pragnienie podejmowania wysiłku w poszukiwaniu prawdy?

ROZDZIAŁ 30

W poprzedniej części rozważaliśmy, w jaki sposób cztery cechy w szczególności – pokora, czystość serca, prawdomówność i sprawiedliwość – wzmacniają i ukierunkowują nasze wysiłki w poszukiwaniu prawdy, a w lekcjach w Zestawie 3 przypominamy o ich znaczeniu. Prowadząc te zajęcia warto uświadomić dzieciom, jak ważne jest przejawianie tych i innych duchowych cech podczas zdobywania wiedzy. Poświęćcie kilka minut na zidentyfikowanie z innymi członkami swojego kółka, w którym miejscu lekcji byłoby to naturalne, na przykład podczas wprowadzania cytatów do zapamiętania lub podczas opowiadania historii. Zapiszcie niektóre ze swoich propozycji w podanym poniżej miejscu. Pamiętajcie też, że warto przypomnieć uczniom cytaty, których nauczyli się na pamięć w Klasie 1, a które odnoszą się do wspomnianych cech.

ROZDZIAŁ 31

W ćwiczeniu z odgrywaniem scenek związanym z tematem Lekcji 3.1 mówimy dzieciom, że możemy dostrzec znaki Boga we wszystkich stworzonych rzeczach. Następnie ich zadaniem jest wyobrazić sobie, że są jakąś częścią natury, np. górą, kwiatem lub chmurą, i odpowiednio to odegrać. W tym miejscu warto zastanowić się, w jaki sposób każdy z elementów wspomnianych na lekcji oraz inne stworzone rzeczy, których przykłady możecie zasugerować w tym ćwiczeniu, ujawniają znaki Boga.

80 – Pierwszy kurs dodatkowy Książki 3

Na Lekcji 3.2 zaprezentujecie dzieciom kilka wyimaginowanych sytuacji, w których pewne postacie spotykają się z Susan Moody. Następnie dzieci będą musiały zastanowić się nad cechami dr Moody i opisać je z perspektywy tych postaci. Jak sądzicie, czego dzieci nauczą się z tego ćwiczenia?

Druga część odgrywania scenek w Lekcji 3.3 ma za zadanie pomóc uczniom zrozumieć, co oznacza poszukiwanie prawdy. Jakie spostrzeżenia chcielibyście, aby dzieci wyniosły z opowieści o wiosce Karu Karu?

ROZDZIAŁ 32

Ostatni element lekcji dotyczy sztuki. W poprzednich zestawach dzieci zaznajamiały się z dwoma podstawowymi elementami sztuki – linią i kształtem – a teraz będą poznawać „teksturę”. Zapewne już zauważyliście, że ćwiczenia z Zestawu 3 są nieco bardziej złożone niż poprzednie. Przejrzyjcie ponownie ćwiczenia plastyczne i przedyskutujcie z członkami grupy, w jaki sposób wyjaśnicie dzieciom cel każdego ćwiczenia i czego się od nich oczekuje. Zastanówcie się także, jakie przygotowania trzeba będzie poczynić, aby te ćwiczenia przebiegały sprawnie.

Lekcja 3.1: _____

Lekcja 3.2: _____

Lekcja 3.3: _____

ROZDZIAŁ 33

Teraz gdy już zapoznaliście się z różnymi elementami tych dziewięciu lekcji i przeciwczyliście ich przeprowadzanie z innymi nauczycielami, warto omówić kilka praktycznych kwestii.

Jak już zauważyliście, materiał zawarty w tych lekcjach jest znacznie obszerniejszy niż ten, który został wam przedstawiony w Klasie 1, który zasadniczo można było zrealizować w ciągu jednej sesji zajęć. Zamiast tego tutaj będzie trzeba ustalić, jak najlepiej rozłożyć sugerowane zadania na dwie lub nawet trzy sesje zajęć. Bez względu na to jak zadecydujecie przeprowadzić lekcję, ważnym będzie zadbanie o to, by podstawowe elementy lekcji, których zadaniem jest rzucenie światła na nawyki i wzorce postępowania będące odzwierciedleniem wewnętrznych cech duchowych – w szczególności cytat do zapamiętania i historia – pozostały w centrum uwagi każdej sesji zajęć. Innymi słowy, nie byłoby korzystne dla ogólnego procesu uczenia się, gdyby całe zajęcia poświęcone były wyłącznie, powiedzmy, odgrywaniu scenek lub sztuce. W związku z tym należy wykorzystywać każdą okazję wprowadzając te inne elementy, aby wzmocnić w umysłach i sercach uczniów znaczenie zapamiętanego cytatu i spostrzeżeń, które wynieśli z powiązanej z nim historii.

Będzie to zatem dla was wyzwaniem podczas prowadzenia tych lekcji, aby czerpać z waszego własnego doświadczenia w organizacji zadań na każdej sesji zajęć i w prezentowaniu treści na przestrzeni kilku sesji. W związku z tym wasza zdolność do powtarzania koncepcji omawianych z dziećmi z jednej lekcji na drugą będzie musiała znacznie się wyostrzyć. Będziecie również musieli być świadomi rytmu ustalonego podczas każdych zajęć, upewniając się, że te aktywności, które wymagają dużej ilości ruchu, są skutecznie przeplatane tymi, które są bardziej spokojne.

Pamiętajcie, że będziecie mieć pod ręką swój notatnik, w którym będziecie notować analizę każdej lekcji i zapisywać swoje przemyślenia dotyczące sposobu jej prowadzenia oraz refleksje na temat postępów w zajęciach. Będziecie także nadal notować tam postępy każdego dziecka, które oczywiście omówicie z rodzicami dzieci podczas odwiedzin w ich domach.

Zestaw 1

Zwracanie się do Boga w modlitwie

LEKCJA 1.1

A. Odmawianie modlitw i recytowanie świętych wersetów

Rozpocznijcie zajęcia od odmówienia modlitwy, którą wcześniej wybraliście. Następnie możecie poprosić dwoje lub troje dzieci o odmówienie modlitwy, którą znają na pamięć. Później uczniowie mogą zacząć uczyć się na pamięć poniższej modlitwy. Wprowadzając ją, trzeba być przygotowanym na wyjaśnienie na konkretnych przykładach wszelkich słów i zwrotów, które mogą być nieznane dzieciom, a które są kluczowe dla zrozumienia znaczenia tej modlitwy. Większość uczniów powinna być w stanie zapamiętać ją podczas trzech kolejnych lekcji Zestawu 1.

„O Panie! Jestem dzieckiem, pozwól mi rosnąć w cieniu Twojej serdecznej życzliwości. Jestem delikatną rośliną, spraw, aby pielęgnowały mnie deszcze z obłoków Twojej szczodrości. Jestem młodym drzewkiem w ogrodzie miłości, uczyn mnie owocnym drzewem.

Tyś jest Potężnym i Mocnym, Tyś jest Wszechmiłującym, Wszechwiedzącym, Wszystkowidzącym”¹⁰.

Przechodząc przez te trzy lekcje powinniście szukać sposobności podczas rozmów z dziećmi do przypomnienia im o wartościach duchowych, o których uczyli się w Klasie 1, a które nawiązują ściśle do ogólnego tematu tego zestawu, „Zwracanie się do Boga w modlitwie”, w szczególności o takich cechach, jak rozpalenie ogniem miłości Boga, wdzięczność i uniezależnienie się. Czyniąc to, można również przypomnieć im cytaty, których nauczyli się na pamięć w tamtym roku i poprosić o wyrecytowanie ich w odpowiednich momentach:

„Bądźcie rozpaleni, o ludzie, żarem miłości Boga, tak abyście mogli rozpalic serca innych”¹¹.

„Bądź szczęśliwy. Bądź wdzięczny. Powstań, aby Bogu składać dzięki, ażeby to dziękczynienie sprzyjało zwiększeniu darów”¹².

„Wiedz, że twa prawdziwa ozdoba składa się z miłości do Boga i twego uniezależnienia od wszystkiego oprócz Niego. . .”¹³.

B. Zapamiętywanie cytatów

Proponujemy, abyście przedstawili poniższe wyjaśnienie własnymi słowami w celu wprowadzenia cytatu do zapamiętania.

‘Abdu’l-Bahá mówi nam, że modlitwa jest „rozmową z Bogiem”. Poprzez nasze modlitwy mówimy Bogu o naszej miłości do Niego. Kiedy kochamy przyjaciela, naturalne jest, że chcemy mu o tym powiedzieć, nawet jeśli nasz przyjaciel jest świadomy naszej miłości. Podobnie, chociaż Bóg wie, co kryje się w naszych sercach, nadal chcemy powiedzieć Mu o naszej miłości do Niego i podziękować Mu za dobrodziejstwa, którymi nas obdarowuje.

‘Abdu’l-Bahá żył w stanie modlitwy. Jego serce było zawsze zwrócone ku Bogu. Często wspominał, że nie ma w życiu nic słodsze od modlitwy. Kiedy rozmawiamy z Bogiem każdego dnia, nasza miłość do Niego staje się silniejsza i czujemy się bliżej Niego. Ta miłość napędza nasze serca nieporównywalną radością. Powinniśmy również wiedzieć, że Bóg kocha nas bardziej, niż możemy to sobie wyobrazić. Tak więc nieustannie otrzymujemy Jego dobrodziejstwa, gdy modlimy się do Niego, aby nas prowadził, chronił i pomagał nam stać się godnymi Jego miłości. Aby wesprzeć nas w naszych wysiłkach prowadzenia życia w stanie modlitwy, z sercem zawsze zwróconym ku Bogu, zapamiętajmy następujący cytat Bahá'u'lláha:

„Intonuj, o Mój sługo, wersety otrzymane od Boga, tak jak intonują je ci, którzy są blisko Niego, aby słodycz twej melodii rozpalila twoją własną duszę i przyciągnęła serca wszystkich ludzi”¹⁴.

Zanim dzieci zaczną zapamiętywać cytat należy pomóc im nieco lepiej zrozumieć jego znaczenie, wyjaśniając słowa i zwroty, które mogą być dla nich nowe. Pomogą w tym poniższe zdania. Warto dodatkowo utworzyć kilka zdań, które umieszczają słowa w kontekście odnoszącym się do otoczenia kulturowego waszych uczniów.

Intonować

1. Stała przed zgromadzonymi z opuszczoną głową i zamkniętymi oczyma. Cisza wypełniała pokój. Wtedy podniosła głowę i zaczęła intonować wersety od Boga melodyjnym głosem.
2. Bahereh nauczyła swoje dzieci intonować piękne modlitwy na początek każdego nowego dnia oraz wieczorem, przed snaniem.

Rozpalić

1. Trawa na polu była bardzo sucha. W intensywnym letnim upale wysuszona trawa zapaliła się. Żar słońca rozpalil ogień.
2. Po przeczytaniu kilku fragmentów z Pism Bahá'u'lláha, Florence poczuła, że ogień miłości do Boga rozpalil się w jej sercu.

Przyciągać

1. Lubimy patrzeć na kwiaty, ponieważ są piękne. Przyciąga nas ich piękno.
2. Kiedy czujemy miłość Boga, chcemy być blisko Niego. Nasze serca są przyciągane do Boga przez moc Jego miłości.

C. Piosenki

Wykonując różne zadania tej lekcji możecie zaśpiewać z dziećmi jedną lub dwie piosenki, które już znają, być może związane z cechami duchowymi wspomnianymi wcześniej – rozpaleniem ogniem miłości Bożej, wdzięcznością i uniezależnieniem się – a także pomóc im nauczyć się co najmniej jednej nowej piosenki, którą wybraliście, aby wzmocnić idee, którymi podzieliliście się z nimi podczas wprowadzania powyższego cytatu.

D. Opowiadanie

W tej części lekcji poproście uczniów, aby usiedli cicho podczas gdy wy opowiecie im historię, która pomoże im zrozumieć, co to znaczy żyć w stanie modlitwy.

We wczesnych dniach Wiary Bahá'í wiele bohaterskich dusz dokonało niezwykłych rzeczy w służbie Bogu. Oto historia młodego chłopca, Rúḥu'lláha Varqá, który żył w Persji w czasach Bahá'u'lláha i 'Abdu'l-Bahy. Tak wielka była miłość Rúḥu'lláha do Boga i tak całkowite oddanie Jego Sprawie, że ilekroć słyszymy jego imię, tylekroć myślimy o życiu pełnym oddania i służby.

Kiedy Rúḥu'lláh miał około siedmiu lat odbył podróż ze swoim ojcem do Ziemi Świętej. Tam miał wielki przywilej spotkania Bahá'u'lláha, który przyniósł ludzkości Boże przesłanie na dzień dzisiejszy. Serce Rúḥu'lláha wypełniło się miłością do Bahá'u'lláha i nie pragnął niczego innego niż tylko Mu służyć. Po powrocie do domu do Persji, spędzał czas dzieląc się z innymi wieściami o nadejściu Bahá'u'lláha. Rúḥu'lláh był prawdomówny, uczciwy, uprzejmy i miły, a Jego słowa miały wielki wpływ na wszystkich, którzy Go słuchali. Wstawał zawsze o świcie, aby się modlić i z sercem zwróconym ku Bogu, spędzał każdy dzień w służbie Jemu.

Pewnego dnia Rúḥu'lláh został wezwany do stawienia się przed urzędnikiem. W tamtych czasach wielu ludzi obawiało się nowego przesłania, które rozprzestrzeniło się po całym kraju. Kurczowo trzymali się wierzeń z przeszłości, a wyznawcy nowej Wiary często padali ofiarą dotkliwych kar. Z tego powodu ojciec Rúḥu'lláha był w wielkim niebezpieczeństwie. Jako dowód, że wychował swoich synów w nowej Wierze, Rúḥu'lláh został poproszony o odmówienie modlitwy w obecności urzędnika. Miano nadzieję, że to wystarczy, aby przekonać urzędnika do potępienia ojca. Spokojnie Rúḥu'lláh przygotował swoje serce do złożenia suplikacji Bogu. Następnie melodyjnym głosem zaintonował wyjątkowo piękną bahaicką modlitwę. Urzędnik był głęboko poruszony. Natychmiast umorzył sprawę, mówiąc, że nie zamierza potępiać człowieka, który wychował tak wspaniałe dziecko. W ten oto sposób ojciec Rúḥu'lláha został ocalony.

Później, gdy Rúḥu'lláh miał około dwunastu lat, ponownie wyruszył ze swoim ojcem, aby odwiedzić Ziemię Świętą. Tym razem miał błogosławieństwo spędzić te dni w obecności 'Abdu'l-Bahy, który bardzo kochał Rúḥu'lláha i szczególnie lubił słuchać jak Rúḥu'lláh intonuje swoim pięknym głosem wiele modlitw, które znał na pamięć. Rúḥu'lláh opuścił Ziemię Świętą rozpalony boską miłością, gotowy poświęcić wszystko dla Sprawy Boga.

E. Odgrywanie scenek

Aby nabrać dyscypliny, a jednocześnie swobody ruchu potrzebnej do uczestniczenia w odgrywaniu scenek teatralnych dzieci muszą nauczyć się kontrolować swoje poczynania na określonej przestrzeni. Poniższe ćwiczenia przyczynią się do rozwoju tej umiejętności:

1. Poproście uczniów, aby stanęli w odległości około dwóch metrów od siebie. Każde dziecko powinno wyobrazić sobie, że stoi w rogu kwadratu o wymiarach około półtora metra na półtora metra. Poproście ich, aby wyznaczyli wzrokiem granice swoich

wyimaginowanych kwadratów. Następnie niech każdy z nich przespaceruje się wzdłuż granicy swojego kwadratu.

2. Następnie powiedzcie im, aby wyobrazili sobie, że około pół metra nad ziemią znajduje się lina rozciągająca się przez środek każdego z ich kwadratów. Poproście ich, aby przeskoczyli nad nią, przeczołgali się pod nią, przeszli wzdłuż niej, podskakiwali wzdłuż niej i okrążyli ją, bez opuszczania swoich kwadratów.
3. Teraz poproście ich, aby udawali, że są: skaczącym konikiem polnym, trzepoczącym skrzydełkami motylem, podskakującym królikiem, chodzącym kotem, szybującym ptakiem, galopującym koniem, skaczącą żabką, brodzącą kaczką – wszystko to bez wychodzenia ze swoich kwadratów.

Dzieci muszą również nauczyć się współdziałać i współpracować ze sobą. Następujące ćwiczenia pomogą im rozwinąć niektóre z potrzebnych do tego umiejętności:

1. Podzielcie dzieci na pary. Pomyślcie o jakimś bardzo ciężkim przedmiocie, który będzie im znany i poproście każdą parę, by udawała, że wspólnie go przenoszą.
2. Następnie poproście każdą parę, aby udawała, że razem kopią studnię.
3. Teraz niech sobie wyobrażą, że jedno z dzieci, za zgodą rodziców, zaprosiło do siebie kolegę lub koleżankę. Jedno dziecko z każdej pary jest gospodarzem, a drugie gościem. Kiedy gość przybywa, gospodarz zaprasza go do środka i proponuje coś orzeźwiającego do picia. Dzieci mogą na zmianę udawać bycie gospodarzem i gościem.

Drugi rodzaj aktywności związany jest z tematem lekcji – naturą modlitwy. Zapowiedzcie dzieciom, że odegrają teraz pewną sytuację i że w trakcie jej odgrywania powinny pamiętać, że modlitwa jest rozmową z Bogiem.

1. Rozpocznijcie od poproszenia dzieci, aby powróciły do swoich wyimaginowanych kwadratów. Gdy już zajmą swoje stanowiska wyjaśnijcie im, że chociaż modlimy się do Boga słowami, inne rzeczy, poprzez samo swoje istnienie, proszą o Boże błogosławieństwa i łaski. W ten sposób wszystkie stworzone rzeczy modlą się do Boga. Na przykład roślina potrzebuje deszczu, aby rosnąć. Przez samo swoje istnienie roślina modli się: „O Boże! Ześlij mi deszcz!”
2. Teraz powiedzcie dzieciom, aby udawały, że są polem kukurydzy lub innej znanej im uprawy. Od kilku dni nie padał na to pole deszcz. Jak wyglądają uprawy? Dni mijają, lecz na niebie nie ma ani jednej chmurki. Z dnia na dzień rośliny coraz bardziej opadają. Po cichu modlą się. Aż nagle w oddali rozlega się huk grzmotu. Staje się on coraz głośniejszy. Możecie użyć swoich dłoni lub jakiegoś instrumentu, aby odtworzyć odgłos grzmotu. Następnie zacznijcie powoli w coś stukać, udając deszcz. Stopniowo stukajcie szybciej i szybciej. Nadszedł deszcz i powoli rośliny podnoszą swoje opadłe liście.

F. Rysowanie i sztuka

Ćwiczenia plastyczne w pierwszych trzech lekcjach wzmocnią u uczniów zdolność rysowania za pomocą linii. Przygotowując się do Lekcji 1.1, wykonajcie kopie odpowiednich kart pracy z rysunkami, zamieszczonych na końcu niniejszej części. Pomocne może okazać się również przygotowanie czystych kartek białego papieru.

1. Najpierw rozdajcie kopie Arkusza 1, po jednej dla każdego ucznia lub po kilka do podzielenia się. Wspólnie z grupą omówcie różne rodzaje linii pokazanych w kwadratach: krótkie linie, długie linie, cienkie linie, grube linie, zakrzywione linie i linie nabazgrane.
2. Następnie rozdajcie każdemu uczniowi kopię Arkusza 2 z pustymi kwadratami. Poproście dzieci o narysowanie w pustych kwadratach linii tego samego rodzaju, jak to pokazano na Arkuszu 1. Można je zachęcić do eksperymentowania z rysowaniem różnych rodzajów linii. Na przykład, grube linie można narysować poprzez wielokrotne przesuwanie ołówka po tym samym obszarze lub po prostu zwiększając nacisk ołówka.
3. Teraz przypomnijcie uczniom ćwiczenie teatralne, które wykonali wcześniej, gdzie udawali, że są polem kukurydzy lub innej rośliny uprawnej. Dajcie każdemu uczniowi kopię Arkusza 3 z rysunkiem przedstawiającym łodygę kukurydzy. Poproście ich, aby narysowali obok kilka zdrowych łodyg, ćwicząc swoje umiejętności rysowania za pomocą linii. Jako rozszerzenie tego ćwiczenia można poprosić dzieci o narysowanie na drugiej stronie kartki lub na czystej kartce papieru, jak mogłyby wyglądać te uprawy, gdyby przez kilka tygodni nie padał na nie deszcz.

G. Modlitwy na zakończenie

LEKCJA 1.2

A. Odmawianie modlitw i recytowanie świętych wersetów

Aby rozpocząć zajęcia odmówcie modlitwę z pamięci i poproście kilku uczniów, aby zrobili to samo. Następnie dzieci mogą kontynuować zapamiętywanie modlitwy, której zaczęły się uczyć na Lekcji 1.1.

Pamiętajcie, że w miarę jak będziecie przeprowadzać te zajęcia powinniście szukać sposobności do wplatania w swoje dyskusje koncepcji związanych z wartościami duchowymi, takimi jak rozpalenie ogniem miłości Bożej, wdzięczność i uniezależnienie, o których dzieci uczyły się w ubiegłym roku.

B. Zapamiętywanie cytatów

Poniższe wyjaśnienie pomoże wam w przedstawieniu dzieciom cytatu do zapamiętania:

Wiemy, że kiedy się modlimy, rozmawiamy z Bogiem. Poprzez modlitwę wyrażamy naszą miłość do Niego, dziękujemy Mu za wszystkie dobrodziejstwa, którymi nas tak szczerze obdarzył i prosimy Go, by nas prowadził. Kiedy jesteśmy chorzy, modlimy się do Niego o uzdrowienie. Kiedy jesteśmy w trudnej sytuacji, błagamy Go o pomoc. Kiedy mamy wątpliwości i czujemy się zagubieni, szukamy światła Jego mądrości. Modlimy się nie tylko za siebie, ale także za naszą rodzinę, przyjaciół, wspólnotę i za całą ludzkość.

Pewnego razu ktoś napisał do ‘Abdu’l-Bahy i zapytał: „Dlaczego powinniśmy się modlić? Bóg nas stworzył i wie, co jest najlepsze dla każdego z nas. On sam stworzył cały wszechświat w doskonałym porządku i zna najlepszy układ wszystkich rzeczy. Jaka jest więc mądrość w zwracaniu się do Niego o pomoc i mówieniu Mu o naszych potrzebach?”. ‘Abdu’l-Bahá odpowiedział, że jest to jak najbardziej słuszne dla słabego zanosić błagania do Silnego, dla poszukującego dobrodziejstw prosić Wszechłaskawego. Zwracanie się do Boga i zabieganie o Jego dary i łaski, wyjaśnił ‘Abdu’l-Bahá, rozświeca serce i ożywia duszę. Można zatem powiedzieć, że modlitwa jest jak pokarm dla duszy – odżywia ją i wzmacnia. Tak jak musimy jeść każdego dnia, aby nasze ciała nie stały się słabe i chore, tak musimy odżywiać nasze dusze poprzez codzienne zwracanie naszych serc i umysłów do Boga i rozmawianie z Tym, który nas stworzył. To dlatego nawołuje się nas do modlitwy każdego ranka i każdego wieczoru, w czasach trudności, jak również w czasach wygody i komfortu, kiedy zmagamy się z chorobą, jak również wtedy, gdy cieszymy się dobrym zdrowiem, kiedy jesteśmy smutni, jak również wtedy, gdy jesteśmy radośni.

‘Abdu’l-Bahá zapewnia nas, że jeśli modlimy się o coś, co jest zgodne z Boską mądrością, to Bóg nas tym obdarzy. Jednakże czasami nieświadomie prosimy o rzeczy, które nam zaszkodzą, a Bóg, w swojej nieskończonej mądrości, nie spełnia naszych życzeń. Bez względu na to, jak bardzo możemy czegoś pragnąć, jesteśmy pewni, że On uczyni to, co jest dla nas najlepsze. Aby pomóc nam pamiętać, dlaczego się modlimy, zapamiętajmy następujący cytat:

„Największą tęsknotą każdej duszy, którą przyciąga Królestwo Boga jest znalezienie czasu, by zwrócić się z całkowitym oddaniem do swego Ukochanego, tak, aby szukać Jego hojności i błogosławieństwa i zanurzyć się w oceanie styczości, prośb i błagania”¹⁵.

Oto kilka zdań, których można użyć, wraz z wszelkimi dodatkowymi, które warto utworzyć przygotowując się do tej lekcji, aby pomóc uczniom zrozumieć znaczenie słów w cytacie, które mogą być dla nich nowe. Dzieci są już oczywiście zaznajomione ze słowem „przyciągać” z dyskusji w poprzedniej lekcji, jednak warto je z nimi powtórzyć.

Tęsknota

1. Kiedy brat Tanyi wyjechał na studia, bardzo za nim tęskniła. Tanya odczuwała wielką tęsknotę w swoim sercu, by znów być blisko brata.
2. Rodrigo był zmęczony wielogodzinną pracą w polu, sadząc uprawy. Pod koniec dnia tęsknił za odpoczynkiem.

Zanurzyć się

1. Aby ugotować jajko, należy je całkowicie przykryć wodą. Aby ugotować jajko, musisz zanurzyć je w wodzie.
2. Po pracy przy silniku samochodu Norman miał brudne i usmarowane ręce. Napełnił więc wiadro wodą ze studni i włożył ręce do wody, zmywając brud i tłuszcz. Jego ręce były zanurzone w wodzie.

Styczość

1. Z powodu trudności w ich własnym kraju, wszyscy bracia opuścili swoją ojczyznę i udali się do różnych miejsc na świecie w poszukiwaniu pracy. Minęło wiele lat, a oni nie widzieli się ani nie rozmawiali ze sobą zbyt często. Ale zawsze pozostawali w styczości poprzez swoje myśli i modlitwy, a w końcu z radością spotkali się ponownie jako mężczyźni w podeszłym wieku.
2. Kiedy się modlimy, zwracamy nasze serca do Boga i rozmawiamy z Nim. Modlitwa jest styczością z Bogiem.

Prośba

1. Jeden z poddanych króla był w wielkiej potrzebie, więc błagał króla o pomoc. Król rozważył prośbę swego poddanego i zgodził się udzielić mu pomocy.
2. Nauczyciele byli zaniepokojeni małą liczbą książek w szkolnej bibliotece, więc poprosili dyrektora o zamówienie dodatkowych. Dyrektor wysłuchał ich prośby i zgodził się na nią. Teraz jest wystarczająco dużo książek dla wszystkich dzieci.

C. Piosenki

Podczas zajęć poświęconych tej lekcji można znaleźć odpowiedni czas na zaśpiewanie z dziećmi kilku piosenek, w tym co najmniej jednej wybranej przez was w celu wzmocnienia powyższego tematu.

D. Opowiadanie

Po zebraniu dzieci na tę część lekcji wyjaśnijcie im, że teraz opowiecie im historię, która zilustruje jak ważna jest codzienna modlitwa.

Jest to historia o jednej z pierwszych bahaitek na Zachodzie, Lui Getsinger, oraz o ważnej lekcji, jakiej nauczyla się na temat modlitwy. Lua bardzo kochała Boga i często zwracała się do Niego z gorącym błaganiem, aby umożliwił jej prowadzenie życia pełnego służby. Modliła się także, aby mogła nauczyć się większej cierpliwości. Jednak nawet w tej kwestii była tak entuzjastyczna, że chciała nauczyć się tego szybko, nie musząc czekać zbyt długo!

Pewnego dnia, gdy odwiedzała 'Abdu'l-Bahę w Ziemi Świętej, On pomógł jej dostrzec, że są pewne rzeczy, na które zawsze musimy znaleźć czas, bez względu na to, jak bardzo się spieszymy. Pędząc na śniadanie bez odmówienia porannych modlitw, jak to miała w swym zwyczaju, Lua spotkała 'Abdu'l-Bahę na korytarzu. Spojrzał na nią, wpatrując się głęboko w jej oczy. I jak sądzicie, co jej powiedział? „Lua” – powiedział – „nigdy nie możesz jeść rano materialnego pożywienia, dopóki nie zjesz pokarmu duchowego”. W ten oto sposób Lua nauczyla się, że nigdy nie może zaniedbywać czerpania pożywienia z niebiańskich darów Boga, źródła prawdziwej siły.

E. Odgrywanie scenek

Ta część zajęć rozpoczyna się od ćwiczeń, które pomogą uczniom rozwinąć umiejętności i zdolności związane z odgrywaniem scenek.

1. Podobnie jak to miało miejsce w poprzedniej lekcji poproście dzieci, aby stanęły w odległości około dwóch metrów od siebie i wyobraziły sobie, że znajdują się w swoich kwadratach. Można poprosić, aby każde z nich przespacerowało się wzdłuż krawędzi swojego kwadratu.
2. Teraz poproście dzieci, aby podniosły ręce i, rozciągając się od czubków palców u nóg do czubków palców u rąk, sięgnęły w kierunku nieba. Następnie niech się rozluźnią i pozwolą ramionom i głowie swobodnie zwisać. Powtórzcie to ćwiczenie trzy lub cztery razy.
3. Następnie poproście uczniów, aby stanęli tak prosto, jak tylko potrafią i podnieśli swoje ramiona nad głowę, przyciskając dłonie do siebie. Są teraz jasno płonącymi świecami. Wyjaśnijcie im, że będziecie powoli odliczać wstecz zaczynając od dziesięciu. Podczas gdy wy będziecie odliczać, oni powinni udawać, że się topią. Zanim dojdziecie do zera, powinni być jak kałuża wosku na podłodze. Dzieci powinny pozostać w tej pozycji, dopóki nie dacie im sygnału, że znowu mogą się ruszać.

Powyższe ćwiczenia pomogą dzieciom rozwinąć umiejętności ruchu i wyrażania siebie za pomocą ciała. Będą również musiały opanować coraz skuteczniejsze umiejętności ekspresji werbalnej. Aby im w tym pomóc, poproście je o powiedzenie „Dzień dobry”

- jak gdyby z szacunkiem witali nauczyciela
- jak gdyby byli podekscytowani spotkaniem z przyjacielem
- jak gdyby spotkali przyjaciela, który czuł się smutny
- jak gdyby starali się nie obudzić śpiącego dziecka

Drugi zestaw ćwiczeń związany jest z tematem tej lekcji – dlaczego się modlimy. Powiedzcie dzieciom, że podczas tych ćwiczeń powinny pamiętać o tym, czego uczyły się wcześniej, a mianowicie, że tak jak codziennie jemy, aby zachować nasze zdrowie fizyczne, tak codziennie zwracamy się do Boga w modlitwie, aby nasze dusze były silne i zdrowe.

1. Rozpocznijcie od poproszenia dzieci, aby wróciły do swoich wyimaginowanych kwadratów. Niech pokażą, że są w pełni sił, udając, że podnoszą wyimaginowane ciężkie przedmioty, podskakując wysoko, aby dosięgnąć czegoś na wyimaginowanym drzewie i budując wyobrażoną wieżę.
2. Teraz powiedzcie dzieciom, aby udawały, że zaczynają odczuwać głód i osłabienie. Poproście je o powtórzenie ćwiczeń podnoszenia, skakania i budowania.
3. Następnie powiedzcie im, że otrzymują jedzenie i znów zaczynają czuć się silni. Poproście je o powtórzenie ćwiczeń jeszcze raz.

F. Rysowanie i sztuka

Przygotowując się do tej części zajęć upewnijcie się, że macie wystarczającą liczbę kopii kart pracy z rysunkami do Lekcji 1.2, które znajdują się na końcu tej części.

1. Najpierw rozdajcie kopie Arkusza 1, albo po jednej dla każdego ucznia, albo kilka do podzielenia się między sobą. Zwróćcie uwagę dzieci na różne rodzaje linii pokazanych w kwadratach: linie ciągłe, przerywane i rozchodzące się promieniście od środka.
2. Teraz dajcie każdemu uczniowi kopię Arkusza 2 z trzema pustymi kwadratami i poproście ich o wypełnienie swoich kwadratów tymi samymi rodzajami linii.
3. Następnie rozdając Arkusz 3 przypomnijcie dzieciom o wcześniejszych dyskusjach na temat wagi odżywiania naszych dusz poprzez codzienne zwracanie naszych serc i umysłów do Boga w modlitwie, tak jak odżywiamy nasze ciała jedząc odżywcze pokarmy. Poproście uczniów, aby spojrzeli na obrazki bakłażana i cytryny na Arkuszu 3. Wyjaśnijcie im, że oba są narysowane linią ciągłą, a linia w cytrynie również rozchodzi się od środka. Poproście uczniów, aby narysowali oba obrazki w wyznaczonych pustych kwadratach, nie odrywając ołówka od kartki.
4. Na koniec poproście dzieci, aby za pomocą gumki wymazały małe fragmenty swoich rysunków, tworząc przerywane linie. Następnie powinny pokazać sobie nawzajem swoje rysunki i zapytać kolegów, czy nadal potrafia rozpoznać bakłażana i cytrynę.

G. Modlitwy na zakończenie

LEKCJA 1.3

A. Odmawianie modlitw i recytowanie świętych wersetów

Po rozpoczęciu zajęć jak zwykle od odmówienia modlitw powtórzcie z dziećmi modlitwę, której uczyły się przez ostatnie dwie lekcje. Ponieważ na następnej lekcji zaczną uczyć się nowej modlitwy, powinniście upewnić się, że potrafią powiedzieć dobrze tę pierwszą.

Przechodząc przez tę ostatnią lekcję Zestawu 1 powinniście, tak jak poprzednio, szukać sposobności, aby pomóc dzieciom zrozumieć, jak ważne jest przejawianie duchowych cech rozpalenia ogniem miłości Bożej, wdzięczności i uniezależnienia gdy zwracają się do Boga w modlitwie, i zachęcić je do recytowania odpowiednich wersetów, których nauczyły się w zeszłym roku.

B. Zapamiętywanie cytatów

Następujące koncepcje pomogą wam w zaprezentowaniu cytatu, którego dzieci mają nauczyć się na pamięć:

Kiedy się modlimy, musimy zawsze pamiętać, że jesteśmy w obecności Boga, Wszechmogącego. Okazujemy pokorę przed Jego obliczem i zachowujemy się z najgłębszym szacunkiem. Zostało powiedziane, że Bóg stworzył dla nas wszystko na tym ogromnym świecie, z wyjątkiem ludzkiego serca, które należy do Niego. Podobnie jak nie dotykamy naszych najlepszych ubrań, gdy nasze ręce pokryte są brudem, musimy oczyścić nasze serca z nawet najmniejszego śladu zawiści i samolubnych pragnień, gdy zwracamy się do Boga w modlitwie. Odwracamy naszą uwagę od wszystkiego innego i skupiamy nasze myśli całkowicie na Nim. Kiedy jesteśmy w tym stanie, odnajdujemy spokój i pogodę ducha oraz smakujemy słodczy Bożej miłości.

‘Abdu’l-Bahá zachęcał przyjaciół, aby podczas modlitwy skupiali swoje myśli wyłącznie na Bogu. Nawoływał ich, by zapominali o rzeczach tego świata, o tym, co dzieje się wokół nich, a nawet o samych sobie. Tym, którzy widzieli ‘Abdu’l-Bahę pogrążonego w modlitwie, wydawało się, jakby został przeniesiony do innego świata. Nie poddawał się rozproszeniom i był całkowicie pochłonięty rozmową z Bogiem. Gdy skupiamy nasze myśli na Bogu i modlimy się do Niego z głębokim szacunkiem, czujemy również, jak nasze serca przepelnia Jego miłość. Aby pomóc nam pamiętać, jak zachowywać się podczas modlitwy, nauczymy się następujących słów Bahá'u'lláha:

„O Synu Światła! W niepamięć puść wszystko prócz Mnie i szukaj zjednoczenia z duchem Moim. Oto istota Mego rozkazu; zwróć twe oblicze ku niemu”¹⁶.

Pomagając dzieciom zrozumieć powyższy cytat, być może trzeba będzie wyjaśnić im znaczenie poniższych słów. Pomogą wam w tym następujące zdania:

Szukać zjednoczenia

1. Kiedy Ioana gra na flecie, wszyscy czują radość płynącą z jej muzyki. Ioana szuka zjednoczenia z publicznością poprzez muzykę.

2. Kiedy Hugo się modli, czuje się blisko Boga. Poprzez modlitwę Hugo szuka zjednoczenia z Bogiem.

Istota

1. Na początku roku szkolnego pani dyrektor przemówiła do wszystkich uczniów w szkole i przypomniała im, że powinni uważać na lekcjach, odrabiać zadania domowe i jak najwięcej czytać. Istotą jej rady było to, że powinni uczyć się sumiennie.
2. Ethan zawsze rozmyślał o tym, jak służyć innym i poświęcił się pomaganiu ludziom. Służba była istotą życia Ethana.

C. Molor

Nonsecte etue, minit zzriusto sisi vullam, cipit ing quis tie is lobor commy feuisis, dit esse esed ut quis esse utpat diat non zzriusto, iriliquis an magna eui lut etue elis quam acil am digniamet nim ulput lobor od velit molum.

D. Piosenki

Proponujemy opowiedzieć dzieciom następującą historię:

Pewnego dnia, podczas swoich podróży po Ameryce, 'Abdu'l-Bahá zgodził się nauczyć jednego z bardzo oddanych bahaitów, jak się modlić. Powiedział mu, aby przyszedł do Niego następnego dnia o świcie. Serce tego wyznawcy wypełniła radość. Wstał o świcie i pośpieszył do domu, w którym zamieszkiwał 'Abdu'l-Bahá. Kiedy wszedł do pokoju Mistrza zastał Go już pogrążonego w modlitwie. Zdając sobie sprawę, że nie może teraz zadawać Mistrzowi żadnych pytań, postanowił uczynić to samo. Ukłękął więc na podłodze i zaczął się modlić. Modlił się po cichu za swoich krewnych, przyjaciół i za siebie samego. Kiedy skończył, spojrzał w górę i zobaczył, że 'Abdu'l-Bahá wciąż pozostaje głęboko pogrążony w modlitwie. Postanowił więc pomodlić się jeszcze trochę. Powtórzył wielokrotnie wszystkie modlitwy, które znał. Jednakże Abdu'l-Bahá nadal się nie poruszył.

Wówczas wyznawca ten zauważył, że jedno z jego kolan zaczyna boleć, a jego plecy odczuwają dyskomfort. Następnie usłyszał śpiew ptaków na zewnątrz. Rozglądając się po pokoju, zauważył duże pęknięcie w ścianie. Potem ponownie spojrzał na Mistrza i nagle wyraz twarzy 'Abdu'l-Bahy wywołał w nim silne pragnienie modlitwy. Zapomniał o wszystkim innym. Jedyne pragnieniem w jego sercu było bliskie przebywanie z Bogiem i rozmowa z Nim. Zaczął modlić się w sposób, w jaki nigdy wcześniej się nie modlił. Mistrz nauczył go, jak się modlić.

W tym właśnie momencie 'Abdu'l-Bahá powstał, podszedł do niego z uśmiechem i powiedział: „Kiedy się modlisz, nie możesz myśleć ani o swoim obolałym ciele, ani o ptakach za oknem, ani o pęknięciach w ścianie! Kiedy pragniesz się modlić, musisz najpierw wiedzieć, że stoisz w obecności Wszechmogącego!”

E. Odgrywanie scenek

Jak zawsze, ta część zajęć rozpoczyna się od ćwiczeń, które mają pomóc dzieciom rozwijać umiejętności i zdolności do efektywnego uczestnictwa w twórczym odgrywaniu scenek.

1. Rozpocznijcie od poproszenia dzieci, aby stanęły w swoich wyimaginowanych kwadratach. Aby upewnić się, że ich kwadraty są dobrze wyznaczone, niech każde z nich przespaceruje się wzdłuż krawędzi swojego kwadratu.
2. Podobnie jak w poprzedniej lekcji, poproście uczniów, aby podnieśli ręce, sięgając jak najwyżej do nieba, a następnie rozluźnili je. Powinni to zrobić trzy lub cztery razy.
3. Teraz wyjaśnijcie im, że będziecie wydawać serię poleceń, które oni powinni natychmiast wykonać. Polecenia, które powinniście zademonstrować dzieciom, są następujące:

STOP	Natychmiast zatrzymujemy wszystkie ruchy i stoimy w całkowitym bezruchu
OBRÓT STOP	Robimy półobrót a następnie natychmiast zastygamy w bezruchu
SKOK STOP	Wykonujemy podskok w górę a następnie zastygamy w bezruchu
SKRĘT STOP	Wykonujemy podskok w górę, robiąc półobrót, a następnie zastygamy w bezruchu

4. Następnie powiedzcie dzieciom, że w następnym ćwiczeniu wyjdą ze swoich wyimaginowanych kwadratów. Poproście ich, aby chodzili w różnych kierunkach po pomieszczeniu, w którym odbywają się zajęcia, uważając, aby nie wpaść na siebie nawzajem. Podczas gdy oni spacerują, wyjaśnijcie im, że będziecie dawać im te same komendy, a gdy już zastygną w bezruchu, powinni pozostać w swoich pozycjach, dopóki nie dadcie im sygnału, że znów mogą się ruszać. Możecie wywoływać polecenia tyle razy, ile chcecie, w dowolnej kolejności.

Teraz przejdźcie do ćwiczeń związanych z tematem tej lekcji, która dotyczy naszego zachowania się podczas modlitwy. Do tej części zajęć potrzebny będzie modlitewnik. Przypomnijcie dzieciom, że kiedy się modlimy, skupiając wszystkie nasze myśli na Bogu, okazujemy Mu uwielbienie i głęboki szacunek. Następnie powiedzcie im, że wykonają serię ćwiczeń, które pomogą im zrozumieć, co oznacza traktowanie jakiegoś wyjątkowego przedmiotu z głębokim szacunkiem. Wyjaśnijcie im, że możemy okazywać taki szacunek poprzez sposób, w jaki ustawiamy nasze ciało, sposób, w jaki się poruszamy i sposób, w jaki używamy naszego głosu.

1. Rozpocznijcie od poproszenia dzieci, aby w milczeniu powróciły do swoich wyimaginowanych kwadratów i stanęły w postawie pełnej głębokiego szacunku. Po kilku chwilach poproście je, by przyjęły taką samą, pełną szacunku pozycję, ale tym razem siedzącą.

2. Teraz powiedzcie dzieciom, aby wyobraziły sobie, że trzymają w rękach małego ptaszka. Poproście je, aby pokazały, że obchodzą się z ptaszkiem bardzo delikatnie i ostrożnie.
3. Następnie powiedzcie dzieciom, aby wyobraziły sobie, że są sługami stojącymi przed tronem współczującego i sprawiedliwego króla. Poproście je, aby pokazały, jak ukloniłyby się przed królem z szacunkiem i posłuszeństwem.
4. Na koniec, podczas gdy dzieci nadal stoją w swoich kwadratach, pokażcie dzieciom modlitewnik. Wyjaśnijcie im, że ten przedmiot jest wyjątkowy, ponieważ zawiera Słowo Boże objawione przez Jego Objawiciela, które możemy czytać kiedy zwracamy się do Niego z miłością i oddaniem. Powiedzcie im, że każde dziecko będzie miało szansę potrzymać modlitewnik, z którym będzie musiało obchodzić się z delikatnością i szacunkiem. Dajcie książeczkę jednemu z dzieci i poproście je, aby przekazało ją kolejnemu dziecku, które powinno przekazać ją następnemu itd. Przekazując książeczkę każde z nich powinno powiedzieć: „Teraz twoja kolej, by potrzymać tę wyjątkową książeczkę”. Po przekazaniu modlitewnika każde dziecko powinno wrócić do swojego wyimaginowanego kwadratu i usiąść w spokoju i ciszy z zamkniętymi oczami. Ostatnie stojące dziecko powinno zwrócić wam książeczkę, a następnie również usiąść.
5. Po kilku chwilach możecie podziękować dzieciom za obchodzenie się z modlitewnikiem z takim szacunkiem. Powiedzcie im, że teraz przejdą po cichu do rysowania, jedno po drugim. Wyjaśnijcie, że delikatnie poklepiecie jedno dziecko w ramię i delikatnie powiecie „dziękuję”. Dziecko to powinno następnie wstać, poklepać inne dziecko, powtórzyć słowo „dziękuję” i udać się do miejsca wyznaczonego na rysowanie. Pozostałe dzieci powinny zrobić to samo, a ostatnie z nich może powiedzieć „Dziękuję wszystkim”, dołączając do reszty grupy.

F. Rysowanie i sztuka

Podobnie jak w przypadku poprzednich lekcji warto wcześniej przygotować kopie potrzebnych kart pracy z rysunkami, aby rozdać je dzieciom.

1. Rozpocznijcie to ćwiczenie od rozdania kopii Arkusza 1 jak zwykle - po jednej dla każdego ucznia lub po kilka dla całej grupy do podziału. Dzieci będą już przygotowane do omówienia z wami różnych rodzajów linii pokazanych w kwadratach: linii prostych i równoległych, linii prostych i krzyżujących się, linii kątowych i linii falistych. Możecie teraz dać każdemu dziecku kopię Arkusza 2 z czterema pustymi kwadratami. Poproście je o narysowanie tych samych rodzajów linii w swoich kwadratach.
2. Do następnego ćwiczenia dzieci będą potrzebować Arkusza 3, który zawiera alfabet napisany dwukrotnie, dużymi i małymi literami, z pustymi liniami pod każdym z nich. Przypomnijcie uczniom, że tak jak już wiedzą, zdania składają się ze słów, a słowa składają się z liter. Nawiązując do alfabetu na arkuszu, powinniście wskazać im, że litery są pisane za pomocą linii różnego rodzaju – „c” ma zakrzywioną linię, duże „H” ma dwie równoległe linie, „z” ma linie kątowe. Poproś uczniów, aby poćwiczyli pisanie alfabetu małymi i dużymi literami na pustych liniach.

3. Aby zakończyć ćwiczenia z rysowania na tej lekcji dzieci będą potrzebować kopii Arkusza 4 z następującą modlitwą: „On jest Bogiem! O Boże, mój Boże! Obdarz mnie czystym sercem, czystym jak perła”. Dzieci będą pamiętały tę modlitwę z lekcji w Klasie 1 i chętnie nauczą się jej czytać i pisać, jeśli jeszcze tego nie potrafią. Aby im pomóc, możecie zadawać im pytania, takie jak „Ile słów jest w tej modlitwie?” i „Jakie rodzaje linii widzisz w literach?”. Następnie można poprosić je o przećwiczenie pisania tej modlitwy na Arkuszu 5, ostrożnie i z szacunkiem.

G. Modlitwy na zakończenie

Zestaw 2

Przestrzeganie Bożych praw

LEKCJA 2.1

A. Odmawianie modlitw i recytowanie świętych wersetów

Proponujemy, aby po modlitwach na rozpoczęcie zajęć powtórzyć z dziećmi modlitwę z Lekcji 1.1, którą znają już na pamięć. Następnie możecie wprowadzić następującą modlitwę, której będą się uczyć przez następne trzy lekcje. Pamiętajcie, że zanim rozpoczniecie naukę, trzeba będzie wyjaśnić uczniom znaczenie kluczowych słów i zwrotów.

„O mój Boże! O mój Boże! Zjednocz serca sług Twoich i objaw im swój wielki cel. Niechaj będą posłuszni Twoim przykazaniom i przestrzegają Twoich praw. Pomóż im, o Boże, w ich staraniach i dodaj sił, aby Tobie służyli. O Boże, nie zdawaj ich na samych siebie, ale kieruj ich krokami światłem swojej wiedzy i uraduj ich serca swoją miłością. Zaprawdę, Ty jesteś ich Wspomożycielem i ich Panem”¹⁷.

Przechodząc przez te trzy lekcje należy wykorzystać każdą okazję, aby pomóc dzieciom dostrzec jak przestrzeganie praw Bożych, co stanowi ogólny temat Zestawu 2, wymaga poczucia zadowolenia, odwagi i wierności – cech duchowych, o których uczyły się w Klasie 1. W tym kontekście pomocne może okazać się włączenie do waszych rozmów z dziećmi następujących cytatów, których dzieci nauczyły się na pamięć w zeszłym roku, a o których wyrecytowanie można je poprosić w odpowiednich momentach:

„Źródłem wszelkiej chwały jest przyjęcie wszystkiego, czym obdarzył Pan i zadowolenie z tego, co zarządził Bóg”¹⁸.

„Źródłem odwagi i mocy jest promowanie Słowa Bożego i stałość w miłości do Niego”¹⁹.

„Szczęśliwy wierny, który odziany jest w szatę szczytnych dążeń i powstał, by służyć tej Sprawie”²⁰.

B. Zapamiętywanie cytatów

Aby wprowadzić cytat do zapamiętania, możecie ująć poniższe wyjaśnienie własnymi słowami:

Cała ludzkość została stworzona z miłości Boga do Jego stworzenia, a my jesteśmy nieustannie karmieni i chronieni Jego miłością. Gdybyśmy choćby przez chwilę nie otrzymali Bożych błogosławieństw, bylibyśmy zgubieni. Boża miłość jest jak twierdza. Twierdza to potężny budynek z mocnymi, grubymi murami, których nic nie jest w stanie przebić. Kiedy znajdujemy się wewnątrz twierdzy, jesteśmy bezpieczni od krzywdy. W ten sam sposób, gdy nasze serca są wypełnione miłością Boga i dokładamy wszelkich starań, by Go zadowolić, jesteśmy chronieni w twierdzy Jego miłości; On będzie nas prowadził i trzymał z dala od niebezpieczeństw.

To w słuchaniu Bożego przewodnictwa i życiu zgodnie z Jego naukami odnajdujemy prawdziwe szczęście, szczęście, które będzie trwać wiecznie. ‘Abdu'l-Bahá, jak wiemy, doskonale odzwierciedlał wszystkie nauki Boga. Mówił On, że Jego jedyną radością na tym świecie jest kroczenie ścieżką Boga. Powinniśmy uczynić wszystko,

co w naszej mocy, aby podążać za Jego przykładem, ponieważ w przeciwnym razie z pewnością będziemy przytłoczeni smutkiem i trudnościami. Aby pomóc nam pamiętać, że to Boża miłość zawsze zapewnia nam bezpieczeństwo i szczęście, nauczmy się na pamięć następującego cytatu Bahá'u'lláha:

„O Synu Tego Który Jest! Moja miłość jest Moją twierdzą; kto do niej wchodzi, ten jest spokojny i bezpieczny, a kto się odwraca, ten z pewnością zabląka się i zginie”²¹.

Zanim dzieci zaczną zapamiętywać powyższy cytat ważne będzie zadbanie o to, by rozumiały go w podstawowym zakresie. Następujące zdania wraz z innymi dodatkowymi, które warto samemu ułożyć, pomogą wam w wyjaśnieniu słów i zwrotów, które mogą być dla dzieci nieznane:

Twierdza

1. Aby uchronić się przed wrogami, ludzie zbudowali wokół miasta wielki mur. Miasto zostało przekształcone w twierdzę.
2. Rolnik umieścił swoje kurczęta w kurniku, aby uchronić je przed lisami. Kurnik służył jako twierdza dla kurcząt.

Spokojny i bezpieczny

1. Owce zgubiły się w zaroślach i Marie musiała je odnaleźć, aby nie dopadły je dzikie psy. Teraz owce są z powrotem w zagrodzie, spokojne i bezpieczne.
2. Kiedy nadeszła wielka burza wszyscy mieszkańcy miasteczka schronili się w bibliotece. Wszyscy czuli się spokojni i bezpieczni wewnątrz jej mocnych murów.

Zginąć

1. Przez wiele miesięcy w wiosce nie padał deszcz i wszyscy obawiali się, że uprawy zginą bez wody.
2. Gdy liście opadną z drzewa, stopniowo kruszą się i znikają pod powierzchnią gleby. Liście giną.

C. Piosenki

Podobnie jak w przypadku poprzednich lekcji należy znaleźć odpowiedni czas podczas prowadzenia tych zajęć, aby zaśpiewać z dziećmi kilka piosenek, które już znają, a także co najmniej jedną nową piosenkę, która wzmocni koncepcje omówione powyżej.

D. Opowiadanie

Możecie rozpocząć tę część zajęć od wyjaśnienia dzieciom, że opowiecie im historię, która pomoże im zapamiętać, że otoczeni i chronieni miłością Boga zawsze kierujemy się tym, czego On dla nas pragnie i robimy to, co jest Mu miłe.

Niektórzy z was być może słyszeli już o Marcie Root. Była ona jedną z pierwszych bahaitek na Zachodzie, znaną ze swoich heroicznych czynów i odwagi. Gdy tylko dowiedziała się o Wierze, była gotowa szerzyć jej nauki daleko i szeroko. Napisała do 'Abdu'l-Bahy, a On powiedział jej, by poszła za głosem serca i podróżowała po świecie, by nauczać Sprawy. „Głos wezwanie Boskiego Królestwa” – odpowiedział. „Będziesz świadkiem wspaniałych rezultatów i niezwykłych potwierdzeń”.

Marta nie miała zbyt wiele pieniędzy, ale miała talent do pisania. Postanowiła więc, że może pisać opowiadania i artykuły i sprzedawać je gazetom, co umożliwi jej przemieszczanie się z miejsca na miejsce i nauczanie Wiary po drodze. Kiedyś dowiedzie się więcej o jej niezwykłych podróżach, których się podejmowała przez wiele lat. Dzisiaj usłyszymy historię podróży, którą odbyła z Nowego Jorku do Ameryki Południowej. 'Abdu'l-Bahá nawoływał bahaitów z Zachodu, aby nieśli nauki na ten rozległy kontynent i odwiedzili tam szczególne miejsce zwane „Bahia”. Marta postanowiła udać się najpierw do tego miasta.

W tamtych czasach jedynym sposobem na odbycie tak długiej podróży była oczywiście droga morska. Jej statek był opóźniony o prawie miesiąc, ale w końcu wypłynął z Nowego Jorku i kilka tygodni później dotarł do Brazylii w Ameryce Południowej. Nie знаła nikogo w tym kraju i nie mówiła w jego języku. Mimo to wiedziała, że znajdzie sposób, by spełnić życzenie 'Abdu'l-Bahy. Okazało się, że musiała wsiąść na kolejną łódź, aby dostać się do Bahia i po kilku dniach dopłynęła do tego miasta. Marta poznała tam wielu przyjaciół i ze wszystkimi dzieliła się naukami Wiary. Wygłaszała przemówienia, publikowała artykuły w lokalnych gazetach i dodawała bahaickie książki do publicznej biblioteki. Oczywiście jej podróż na tym się nie zakończyła, a ona nadal podróżowała od miasta do miasta i z kraju do kraju. Jej serce zawsze było zwrócone ku Bogu w miłości i oddaniu, i nieustannie modliła się o Jego przewodnictwo. I tak jak obiecał 'Abdu'l-Bahá, drzwi otwierały się przed nią wszędzie, dokąd się udawała.

Aż w końcu, aby przedostać się do kolejnego kraju, Marta musiała pokonać góry Andy. Pasma górskie Andów jest jednym z najwyższych na świecie, a jego szczyty pokryte są śniegiem. Przejście przez nie wymaga siły i determinacji. Przyjaciele Marty usilnie nalegali, by nie wyruszała w tę podróż. Przekonywali, że jest zima, a przeprawa będzie mroźna i trudna. Jednak Marta zaopatrzyła się w futrzany płaszcz i inne ciepłe ubrania i wyruszyła z małą grupą innych podróżnych na mulach. Towarzyszyło im kilku przewodników. Wspinali się coraz wyżej, docierając do lodowato zimnych szczytów. Czasami kopyta mulów ślizgały się i zsuwały na wąskich przejściach. Innym razem ścieżka była tak stroma i wąska, że musieli iść pieszo i prowadzić swoje muły. Raz musieli przejść przez tunel w całkowitej ciemności, a muł, na którym jechała Marta, potknął się w pobliżu klifu. Ale Marta, która powstała, aby spełnić życzenie 'Abdu'l-Bahy by szerzyć nauki Wiary Bahá'í, była chroniona w twierdzy Bożej miłości. Jej przewodnicy dobrze znali Andy i unikali wszelkich niebezpieczeństw. Po kilku dniach grupa przeprawiła się na drugą stronę gór, gdzie Marta kontynuowała podróżowanie z kraju do kraju i otrzymywała potwierdzenia swoich wysiłków w dzieleniu się naukami.

E. Odgrywanie scenek

Wykonując następujące ćwiczenia z dziećmi możecie zachęcić je do rozwijania umiejętności i zdolności związanych z kreatywnym odgrywaniem scenek:

1. Rozpocznijcie od poproszenia uczniów, aby stanęli w swoich wyimaginowanych kwadratach. Gdy już zajmą swoje pozycje, niech każdy z nich przespaceruje się wzdłuż krawędzi swojego kwadratu, tak jak robili to wcześniej.
2. Teraz poproście dzieci o wykonanie ćwiczenia rozciągającego opisanego w Lekcji 1.2.
3. W następnym ćwiczeniu dzieci będą pracować poza swoimi wyimaginowanymi kwadratami. Wyjaśnijcie im, że będą spacerować dookoła w różnych kierunkach, tak jak to miało miejsce na poprzedniej lekcji. Tym razem jednak powinny wykonywać szerokie, zamaszyste ruchy ramionami i duże, płynne ruchy ciałem, wysoko i nisko. Powinny poruszać się swobodnie, ale uważać, aby nie wpaść na siebie nawzajem. Kiedy powiecie „Stop”, powinny natychmiast stanąć nieruchomo w takiej pozycji, w jakiej się znajdują. Następnie zapytajcie jedno z nich: „Co teraz robisz?”. Dziecko powinno zastanowić się nad pozycją, w której jest zamrożone i udzielić odpowiedzi adekwatnej do tej pozycji, na przykład: „Maluję płot” lub „Zbieram jabłka”. Powtórzcie to ćwiczenie kilka razy, upewniając się, że każde dziecko ma co najmniej jedną okazję, aby powiedzieć, jaką właśnie czynność wykonuje.

Powyższe ćwiczenie, podobnie jak ćwiczenie na poprzedniej lekcji, dało dzieciom doświadczenie w poruszaniu się wspólnie na dużej przestrzeni. Następne ćwiczenie ma na celu rozszerzenie niektórych pojęć przedstawionych na tej lekcji.

Poniżej znajduje się kilka prostych scenariuszy, z których każdy angażuje troje dzieci. Podzielcie dzieci na trzyosobowe grupy. Niech odegrają pierwszy z opisanych scenariuszy, a następnie zawołajcie „Stop”. Powiedzcie im, aby zakończyli tę scenkę w sposób, który ich zdaniem byłby miły Bogu. Powtórzcie to ćwiczenie z pozostałymi dwoma scenariuszami.

- Jedno dziecko upada, podczas gdy dwoje innych przechodzi obok.
- Troje przyjaciół dzieli się owocami, ale jeden z nich upuszcza przez przypadek swój kawałek na ziemię.
- Trójka rodzeństwa ma za zadanie posprzątać po obiedzie – uprzątnąć ze stołu, pozamiatać podłogę i umyć naczynia. Jedno z rodzeństwa nadal zmywa naczynia, gdy pozostała dwójka skończyła już swoje zadania.

F. Rysowanie i sztuka

Ćwiczenia rysunkowe w następnych trzech lekcjach będą skupiać się na elemencie „kształtu” w sztuce. Oprócz kopii czterech arkuszy przeznaczonych do Lekcji 2.1, powinniście mieć pod ręką kilka czystych kartek białego papieru na tę część zajęć.

1. Rozdajcie każdemu uczniowi kopię Arkusza 1 z kołami, trójkątami, kwadratami i prostokątami. Poproście dzieci, aby poćwiczyły rysowanie kształtów na tym arkuszu, najpierw obrysowując je wzdłuż wykropkowanych linii, a następnie rysując je w pustym miejscu pod spodem.
2. Następnie wyjaśnijcie dzieciom, że kształty, które właśnie narysowały, można ze sobą łączyć, aby utworzyć inne kształty. Rozdajcie im kopie Arkusza 2 z kilkoma połączonymi kształtami na górze strony. Następnie możecie pomóc uczniom

zrozumieć, w jaki sposób dwa trójkąty mogą utworzyć *romb*, w jaki sposób kwadrat z dwoma półkami może utworzyć *podłużny* kształt i w jaki sposób sześć trójkątów może utworzyć *sześciokąt*. Zachęćcie ich do przećwiczenia rysowania rombu, podłużnego kształtu i sześciokąta, najpierw obrysowując je wzdłuż przerywanych linii, a następnie rysując je w pustym miejscu na stronie.

3. Gdy uczniowie ukończą swoje rysunki możecie rozszerzyć powyższe ćwiczenie, wyjaśniając, że czasami kształty można łączyć, aby przypominały rzeczy, które widzimy w naturze, jak na przykład drzewa. Rozdajcie każdemu dziecku czystą kartkę papieru oraz kopie Arkusza 3, po jednej dla każdego ucznia lub jedną na kilku uczniów do podzielenia się. Wskażcie jeden lub dwa kształty przypominające drzewa w waszym regionie i zapytajcie dzieci, które drzewa im przypominają. Następnie mogą poćwiczyć rysowanie podobnych połączonych kształtów na swoich czystych kartkach papieru.
4. Na koniec przypomnijcie dzieciom o wcześniejszej dyskusji na temat tego, że Boża miłość jest jak twierdza, w której czujemy się spokojni i bezpieczni. Powiedzcie im, że w następnym ćwiczeniu będą łączyć kształty, aby narysować twierdzę. Dajcie każdemu uczniowi kopię Arkusza 4 pokazującego, jak można to zrobić. Poproście każde dziecko, aby przerysowało w puste miejsce na stronie trzy pokazane rysunki, które stopniowo tworzą twierdzę.

G. Modlitwy na zakończenie

LEKCJA 2.2

A. Odmawianie modlitw i recytowanie świętych wersetów

Po modlitwach na rozpoczęcie zajęć powinniście poświęcić trochę czasu, aby pomóc dzieciom w dalszej nauce tej modlitwy, którą wprowadziliście w poprzedniej lekcji.

Pamiętajcie również, że przechodząc przez tę lekcję, powinniście upewnić się, że dzieci dostrzegą znaczenie cech duchowych - w szczególności zadowolenia, odwagi i wierności - w naszych wysiłkach przestrzegania praw Bożych. Możecie także w stosownych momentach zwrócić ich uwagę na odpowiednie wersety, których nauczyli się w zeszłym roku.

B. Zapamiętywanie cytatów

Możecie zaprezentować ten cytat do zapamiętania, ujmując poniższe koncepcje własnymi słowami.

W swojej nieskończonej miłości do nas Bóg dał nam prawa i nauki. To właśnie z naszej miłości do Niego i pragnienia Jego zadowolenia jesteśmy posłuszni prawom i naukom, którymi On tak wspaniałomyślnie nas obdarzył. Posłuszeństwo Bożym przykazaniom zbliża nas do Niego i pozwala nam okazywać wierność i zadowolenie, niezłomność i odwagę, a także wiele innych duchowych cech, którymi On chce, abyśmy się przyozdabiali. Miłość do Boga skłania nas do działania w sposób, który jest Mu miły.

Przykład 'Abdu'l-Bahy pomaga nam zrozumieć, co to znaczy być posłusznym Bożym przykazaniom z miłości. Jego miłość do Boga była tak silna, że była przyczyną wszystkiego, co robił każdego dnia. Każdego ranka wstawał o świcie, aby się modlić i spędzał czas odwiedzając chorych i potrzebujących, pomagając wszystkim wokół siebie i podnosząc na duchu poprzez swoje zachęcające słowa i pełne miłości rady wielu gości, których przyjmował w swoim domu. Często nie spał nawet po północy, pisząc odpowiedzi na strumień listów wysyłanych do Niego przez ludzi z całego świata. 'Abdu'l-Bahá mawiał: „Nic nie jest zbyt wielkim kłopotem, gdy się kocha i zawsze znajdzie się czas”. Starając się pamiętać o tym, jak ważne jest przestrzeganie Bożych przykazań przez wzgląd na naszą miłość do Boga, nauczmy się na pamięć poniższego cytatu Bahá'u'lláha:

„Język Mejej potęgi z nieba Mejej wszechmocnej chwały skierował do Mojego stworzenia te oto słowa: »Przestrzegajcie Mych przykazań z miłości do Mojego piękna«”²².

Poniżej znajduje się kilka zdań, które pomogą ci wyjaśnić znaczenie niektórych słów w powyższym cytacie, które dzieci mogą uznać za trudne. Znają one już słowo „chwała” z cytatu, który zapamiętały na Lekcji 15 w pierwszej klasie, jednakże warto powtórzyć je z dziećmi raz jeszcze.

Wszechmocny

1. Bóg jest wszechmocny. Ma On władzę nad wszystkimi rzeczami.

2. Wiedząc, że Bóg jest wszechmocny, prosimy o moc Jego Boskiej pomocy, gdy się modlimy.

Skierować

1. Raz w roku wszyscy uczniowie w szkole zbierają się, aby wysłuchać przemówienia dyrektora. Dyrektor kieruje przemówienie do uczniów każdego roku.
2. Koichi zawsze zwraca się do swojej babci z miłością i pokorą. Koichi kieruje swoje słowa do babci z szacunkiem.

Przestrzegać

1. Kiedy światła drogowe zmieniły się na czerwone, Ethel zatrzymała samochód, który prowadziła. Ethel uważnie przestrzegała przepisów ruchu drogowego.
2. Marisol zawsze zachowywała się cicho, gdy odwiedzała bibliotekę, gdzie ludzie proszeni są o zachowanie ciszy lub mówienie szeptem. Zawsze przestrzegała zasad obowiązujących w bibliotece.

Przykazania

1. Samuel odmawia swoje modlitwy codziennie rano i wieczorem. Codzienna modlitwa jest jednym z przykazań Bożych. Modląc się, Samuel przestrzega Bożego przykazania.
2. Teresa nigdy nie kłamie. Jest posłuszna Bożemu przykazaniu, by być prawdomównym.

C. Piosenki

Jak zawsze, zaśpiewajcie z dziećmi kilka piosenek podczas przeprowadzania z nimi zajęć.

D. Opowiadanie

Na tych zajęciach możecie opowiedzieć dzieciom następującą historię, która będzie stanowiła pomocne zobrazowanie radosnego posłuszeństwa:

Hájí Muḥammad żył w czasach Bahá'u'lláha, który, jak wiecie, objawił Boże nauki na dzień dzisiejszy. Hájí Muḥammad był uczciwy we wszystkich swoich interesach jako biznesmen i był znany ze swojej wiarygodności. Przez pewien czas jego praca przywiodła go do Akki. Pewnego dnia siedział w swoim biurze, gdy wszedł 'Abdu'l-Bahá, przynosząc pilną wiadomość od Bahá'u'lláha. Hájí Muḥammad miał natychmiast wyjechać do miasta Jeddah w Arabii. Zapytał 'Abdu'l-Bahę, czy mógłby otrzymać błogosławieństwo dostąpienia obecności Bahá'u'lláha przed wyjazdem. 'Abdu'l-Bahá wyjaśnił, że nie było już na to czasu, ponieważ statek miał odpłynąć w każdej chwili. Hájí Muḥammad natychmiast zamknął swoje biuro i udał się prosto do portu, aby wejść na pokład statku. Jego pragnienie posłuszeństwa było tak wzorowe, że nie miał innej myśli, jak tylko wykonać polecenie Bahá'u'lláha.

Gdy tylko Hájí Muḥammad wszedł na pokład, statek wypłynął z portu. Dopiero wtedy zdał sobie sprawę, że z powodu wielkiego pośpiechu nie pomyślał, aby zapytać 'Abdu'l-Bahę o cel jego podróży do Arabii. A teraz było już za późno! Mimo to nie martwił się. Był pewien, że gdy przybędzie do Jeddah, Bóg pokieruje jego krokami.

Morze tego dnia było niezwykle wzburzone, a podróż wypełniona niebezpieczeństwami. Wszyscy niepokoiili się, że statek zatonie – wszyscy, z wyjątkiem Hájiego Muḥammada. Wiedział on, że będzie otoczony opieką, a statek bezpiecznie dotrze do Jeddah, ponieważ Bahá'u'lláh powierzył mu misję do wykonania w tym mieście. I rzeczywiście statek dopłynął do celu.

Po zejściu ze statku Hájí Muḥammad usłyszał wśród tłumu dwoje ludzi rozmawiających ze sobą po persku. Sam będąc Persem podszedł do nich i odkrył, że oni również byli bahaitami i byli w drodze do Akki, aby odwiedzić Bahá'u'lláha. Przez dziesięć lat byli oni niesprawiedliwie więzieni za swoją wiarę i właśnie zostali wypuszczeni. Była to ich pierwsza podróż do Ziemi Świętej i potrzebowali pomocy. Wtedy stało się jasne dla Hájí Muḥammada, że celem jego misji w Jeddah było pomóc tym dwóm duszom dotrzeć do 'Akki i dostąpić obecności Bahá'u'lláha, który to obowiązek wypełnił z wielką troską i uwagą.

E. Odgrywanie scenek

Poniższe ćwiczenia pomogą dzieciom w dalszym rozwijaniu umiejętności i zdolności kreatywnego odgrywania scenek.

1. Poproście uczniów, aby stanęli w swoich wymaginowanych kwadratach. Następnie niech wykonają ćwiczenie rozciągające opisane w Lekcji 1.2.
2. Teraz powiedzcie dzieciom, aby wyciągnęły swoje ramiona na długość barków i obracały je powoli, robiąc małe kółka. Stopniowo kręgi powinny stawać się coraz większe. W miarę wykonywania tego ćwiczenia ich ramiona będą wydawały się coraz cięższe. Powiedzcie dzieciom, że gdy poczują, że ich ramiona są bardzo ciężkie, powinny pozwolić im opaść i potrząsać nimi.
3. W następnym ćwiczeniu dzieci będą pracowały poza swoimi wymaginowanymi kwadratami. Wyjaśnijcie im, że będziecie wywoływać jakiś kształt. Bez porozumiewania się między sobą powinny ustawić się tak, aby razem utworzyły ten kształt. Aby to zrobić, będą musiały uważnie się wzajemnie obserwować i zwracać szczególną uwagę na ruchy innych uczestników. Proponujemy wywołać następujące kształty: koło, trójkąt, kwadrat, prosta linia, krzywa linia.

Powyższe ćwiczenie pomogło uczniom nauczyć się zwracać uwagę na siebie nawzajem i koordynować swoje ruchy. Bazuje ono na ćwiczeniach z poprzednich lekcji, w których uczniowie poruszali się razem na dużej przestrzeni. Następne ćwiczenie ma na celu utrwalenie w umysłach dzieci tematu tej lekcji.

Powiedzcie dzieciom, że ponownie opowiecie im o podróży statkiem, którym Hájí Muḥammad popłynął z Akki do Jeddah. Powinniście wyjaśnić, że podczas opowiadania dzieci będą odgrywać tę historię udając, że są pasażerami. Rozpocznijcie od poproszenia dzieci o uformowanie kolejki i przygotowanie się do wejścia na pokład statku. Gdy wszyscy znajdują się

już na pokładzie, statek wypływa w jasnym słońcu na czyste i spokojne wody. Gdy brzeg stopniowo znika z pola widzenia, wszyscy siadają i przygotowują się do długiej podróży przez morze. Początkowo morze jest spokojne, ale po krótkim czasie fale zaczynają uderzać o burtę łodzi. Statek zaczyna kołysać się na falującym morzu. Poproście dzieci, aby spojrzały w stronę horyzontu; widzą szybko zbliżające się ciemne chmury i słyszą odległy grzmot. Pasażerowie zaczynają czuć niepokój. W miarę jak fale stają się coraz większe i nadciąga ciemność, zaczynają gromadzić się bliżej siebie. Niech dzieci wyobrażą sobie, że z nieba zaczynają spadać duże krople deszczu. Nagle nad głową rozlega się grzmot, a fale rozbijają się o burtę statku. Deszcz leje się strumieniami, gdy statkiem rzuca na boki. Wielu pasażerów obawia się, że statek zatoni w morzu. Kiedy wydaje im się, że wszystko już stracone, burza zdaje się ustępować. Deszcz, wiatr i fale powoli zaczynają cichnąć. W oddali pasażerowie widzą brzeg odległego lądu. Słońce stopniowo wyłania się zza chmur, a morze znów staje się spokojne.

Teraz ponownie opowiedzcie tę historię i poproście dzieci, aby odtworzyły tę scenkę, tylko tym razem udając, że są jak Hájí Muḥammad w podróży. Czym różniliby się od innych pasażerów na statku? Poproście ich, aby pokazali, że Hájí Muḥammad czuł się pewny i ochraniający przez Boga przez całą podróż, ponieważ wiedział, że postępował w duchu posłuszeństwa Bahá'u'lláhowi, Bożemu Objawicielowi na ziemi.

F. Rysowanie i sztuka

Na tej lekcji dzieci będą bazować na tym, czego nauczyły się o prostych kształtach, aby narysować bardziej złożony obraz. Należy przygotować wystarczającą liczbę kopii wyznaczonej karty pracy arkusza do rysowania, aby każde dziecko mogło mieć jedną.

1. Najpierw przypomnijcie dzieciom kształty, które rysowały na ostatniej lekcji – koła, trójkąty, kwadraty i prostokąty – oraz połączone kształty, które rysowały przy użyciu tych podstawowych kształtów. Warto mieć pod ręką kopie arkuszy z Lekcji 2.1, aby wykorzystać je jako punkt odniesienia.
2. Teraz przypomnijcie dzieciom historię, którą usłyszeli na dzisiejszych zajęciach o morskiej podróży Hájí Muḥammada do Jeddah, którą również odgrywali. Powiedzcie im, że w tym ćwiczeniu będą rysować statek podobny do tego, na którym być może podróżował. Na swoich rysunkach pokażą, jak wyglądał statek na spokojnych wodach, a następnie jak wyglądał na wzburzonym morzu.
3. Rozdajcie każdemu dziecku kopię Arkusza 1, który pokazuje, jak narysować statek krok po kroku. W dolnym kwadracie po lewej stronie, który zawiera prostą linię przedstawiającą spokojne wody poproście dzieci, aby narysowały statek zgodnie z podaną instrukcją: najpierw rysując korpus statku, dodając maszty, a następnie umieszczając żagle i flagi. Następnie powinny postępować w ten sam sposób rysując statek w ostatnim kwadracie, który ma zakrzywione linie reprezentujące fale. Zanim zaczną poproście ich, aby opisali, jak statek będzie wyglądał na wzburzonym morzu przy silnym wietrze.

G. Modlitwy na zakończenie

LEKCJA 2.3

A. Odmawianie modlitw i recytowanie świętych wersetów

Rozpocznijcie zajęcia od modlitw, a następnie pomóżcie dzieciom w zapamiętywaniu modlitwy wprowadzonej na Lekcji 2.1. Należy upewnić się, że potrafią ją wyrecytować z pamięci w całości, ponieważ na następnej lekcji zaczną uczyć się nowej modlitwy. Prowadząc tę ostatnią lekcję z zestawu należy nadal szukać okazji do wprowadzenia do waszych dyskusji koncepcji powiązanych z cechami duchowymi zadowolenia, odwagi i wierności, tak ściśle związanymi z omawianym tematem, i zachęcać dzieci do recytowania w odpowiednich momentach odpowiadających im wersetów, których nauczyły się w zeszłym roku.

B. Zapamiętywanie cytatów

Możecie przedstawić poniższe wyjaśnienie własnymi słowami, aby zaprezentować cytaty do niniejszej lekcji:

Bóg ze swojej miłości dał nam prawa i nauki. Nie powinniśmy myśleć o nich jako o zbiorze zasad; są one jak lampy, dzięki którym Bóg oświeca naszą ścieżkę. Światło, które przez nie świeci, pomaga nam odróżnić dobro od zła i prowadzi nas w naszych wyborach, których dokonujemy każdego dnia. Postępując zgodnie z Bożymi przykazaniami wzrastamy duchowo i dokonujemy czynów, które przynoszą korzyść innym. Zatem zawsze staramy się wcielać w życie Jego nauki. Codzienna modlitwa jest jednym z przykazań Bożych i przestrzegamy go niezależnie od okoliczności, nawet jeśli jesteśmy, na przykład, zmęczeni. Powiedziane jest, że nie powinniśmy mówić źle o innych, że obmawianie jest niedozwolone. Jeśli więc ludzie wokół nas plotkują, nie bierzemy udziału w takich rozmowach. Traktowanie zwierząt z życzliwością, bycie uprzejmym, przyjaznym i gościnnym oraz szanowanie naszych rodziców – to także przykazania Boże. Jesteśmy wzywani do myślenia każdego dnia o tym, co robiliśmy i zastanawiania się, co jeszcze możemy zrobić, aby nasze czyny w coraz większym stopniu odzwierciedlały nauki Boga.

‘Abdu’l-Bahá poświęcił swoje życie służbie dla Sprawy Boga i wykonywaniu Jego nakazów. Cierpliwie wskazywał nam drogę. Zapytany przez jednego z przyjaciół jak wprowadzić w życie nauki Boga i nabywać cechy duchowe, ‘Abdu’l-Bahá z miłością odpowiedział: „kam kam, rúz bih rúz”, co oznacza „krok po kroku, dzień po dniu”. Powiedział nam, abyśmy nie patrzyli na nasze słabości i niedociągnięcia, lecz zamiast tego zachęcał nas do zwrócenia się ku Bogu i zaufania Jego miłosierdziu i pomocy. Aby pomóc nam pamiętać o dokładaniu wszelkich starań do codziennego przestrzegania Bożych nauk, nauczymy się na pamięć następujących słów Bahá'u'lláha:

„Wiedźcie z całkowitą pewnością, że Moje przykazania są wśród Moich sług lampami Mejej serdecznej opatrzości i kluczami do Mojego miłosierdzia dla Mych stworzeń”²³.

Poniżej znajduje się kilka zdań, które pomogą wam wyjaśnić znaczenie słów w powyższym cytacie, które dzieci mogą uznać za trudne. Dzieci będą już znały słowa „przykazania” z poprzedniej lekcji i „miłosierdzie” z cytatu, którego nauczyły się na Lekcji 11 w pierwszej klasie; warto jednak powtórzyć te słowa z uczniami.

Z całkowitą pewnością

1. Obaj chłopcy wyglądali tak podobnie, że nauczycielka wiedziała, że to na pewno bracia. „Z całkowitą pewnością są braćmi” – pomyślała sobie.
2. Przyjaciele Olu przyszli do niego w odwiedziny. Z wielką starannością przygotował dla nich pyszny posiłek. Z całkowitą pewnością Olu bardzo sobie ceni swoich przyjaciół.

Serdeczna opatrność

1. Wzrok, słuch, rozumienie, a nawet samo życie są darami od Boga. Są znakami Jego serdecznej opatrności.
2. Wiemy, że przestrzegając Bożych przykazań odnajdujemy prawdziwe szczęście i jesteśmy chronieni przed krzywdą. Ufamy w serdeczną opatrność Boga.

Stworzenia

1. Delfiny i wieloryby nie mogą przetrwać poza wodą. Są stworzeniami morskimi.
2. Bóg powołał wszystkie rzeczy do istnienia. Wszyscy jesteśmy stworzeniami Boga.

C. Songs

D. Opowiadanie

Na tej lekcji możecie opowiedzieć dzieciom następującą historię, która wzmocni w ich umysłach znaczenie przestrzegania Bożych przykazań w każdych okolicznościach:

Pamiętajcie historię Hájí Muḥammada z naszej ostatniej lekcji, jak posłuszny był Bahá'u'lláhowi i jaką siłę czerpał z zaufania Bogu. Ale Hájí Muḥammad nie zawsze tak szybko okazywał posłuszeństwo. Jedną z jego ulubionych rozrywek było polowanie i być może zainteresuje was fakt, że był doskonałym strzelcem. Jego kule nigdy nie chybiały celu. Potrafił nawet trafić małego ptaka w pełnym locie, podczas gdy on sam galopował na koniu. Pewnego dnia, ze strzelbą na ramieniu, natknął się na grupę bahaitów, którzy byli na spacerze z Bahá'u'lláhem i postanowił do nich dołączyć.

Kiedy Bahá'u'lláh zobaczył, że Hájí Muḥammad zamierza użyć swojej strzelby powiedział mu, aby nie zabijał niewinnych ptaków. Hájí Muḥammad nie zważał na to, co mówił Bahá'u'lláh, ponieważ jego umysł był skupiony na strzelaniu, które bardzo kochał. Kontynuował więc strzelanie do każdego ptaka, którego zobaczył. Zdziwił się jednak bardzo gdy odkrył, że żadna z jego kul nie trafiła. Strzelił raz, strzelił dwa razy, strzelił wiele razy – ale nie zestrzelił nawet jednego ptaka. Strzelał do dużych i małych ptaków, ale bez powodzenia.

Grupa wracała z przechadzki, gdy duży, piękny, biały ptak przyciągnął wzrok Hájí Muḥammada. Był tak duży, że nie był w stanie szybko latać, a Hájí Muḥammad pomyślał, że z pewnością łatwo będzie go ustrzelić. Jego pierwszy strzał chybił. Potem strzelił jeszcze cztery razy, ale za każdym razem spudłował. W panice, przestraszony

ptak podleciał jeszcze bliżej niego. Hąj Muḥammad pomyślał, że teraz nie może już nie trafić. Oddał jeszcze dwa strzały, ale ptak zdołał uciec.

Hąj Muḥammad był całkowicie zaskoczony i zaczął zastanawiać się nad tym całym incydentem. I nagle zrozumiał coś bardzo ważnego. Zdał sobie sprawę, że Bahá'u'lláh dał mu wyraźne polecenie, ale w swoim zaabsorbowaniu własnymi życzeniami i pragnieniami, zignorował on Bahá'u'lláha. Tego dnia Hąj Muḥammad podjął stanowczą decyzję, że już zawsze będzie posłuszny przykazaniom Boga.

E. Odgrywanie scenek

Następujące ćwiczenia wzmocnią umiejętności i zdolności teatralne dzieci:

1. Jak zawsze, rozpocznijcie od poproszenia dzieci, aby stanęły w swoich wyimaginowanych kwadratach i wykonały ćwiczenie rozciągające.
2. Teraz wyjaśnijcie uczniom, że w następnym ćwiczeniu będą komunikować się wyłącznie za pomocą ruchów swojego ciała. Na początek poproście ich, aby powiedzieli „Stop!” za pomocą swoich dłoni. Następnie możecie ich poprosić o wykonanie następujących zadań:

POWIEDZCIE	UŻYWAJĄC
„Tak”.	głowy
„Nie rozumiem”?	oczu
„Słyszę jakiś dźwięk”!	ucha
„Jestem zdziwiony”.	szczęki
„Czuję zapach świeżo upieczonego chleba”.	nosa
„Chodź tutaj”!	palca
„Biegnę”!	rąk
„Wpadłem na ścianę”.	ramienia
„Wchodzę po schodach”.	nóg
„Jestem zmęczony”.	całego ciała
„Odpoczywam”.	całego ciała
„Szukam kogoś”.	całego ciała

3. Podzielcie uczniów na pięcio- lub sześcioposobowe grupy. Poproście dzieci w każdej grupie, aby stanęły w szeregu, jeden za drugim, trzymając ręce na ramionach dziecka stojącego przed nimi. Wszystkie dzieci powinny zamknąć oczy, z wyjątkiem dziecka na samym końcu każdego szeregu. To dziecko jest „kierowcą”, a pozostałe są „autobusem”. Kiedy powiecie „Ruszajcie!”, wszystkie „autobusy” powinny zacząć się poruszać do przodu. „Kierowca” kieruje „autobusem” w prawo lub w lewo delikatnie popychając odpowiednie ramię dziecka znajdującego się przed nim, które robi to samo

z następnym dzieckiem i tak dalej. Aby zatrzymać „autobus”, „kierowca” delikatnie pociąga za oba ramiona.

Powyższe ćwiczenie przyczyni się do zdolności dzieci do koordynowania swoich ruchów i współpracy ze sobą nawzajem. Teraz, przygotowując się do następnego ćwiczenia, wyjaśnijcie dzieciom, że wiemy, że nasi rodzice chcą dla nas jak najlepiej i że Bóg nakazał nam ich szanować i być im posłusznym. Powiedzcie im, że istnieje różnica między robieniem ze starannością czegoś, o co poprosili nas rodzice, a robieniem tego bez należytej dbałości i wysiłku. Podzielcie dzieci na pary i poproście je, aby usiadły i słuchały w ciszy, podczas gdy wy opiszeecie scenkę, którą każda grupa odegra, aby zilustrować to zagadnienie.

Poproście dzieci, aby wyobraziły sobie, że mieszkają w górach, w małej miejscowości niedaleko lokalnego targu. Pewnego dnia ich mama prosi je, by poszły na targ kupić trochę warzyw i aby od razu wróciły do domu. Wkrótce po wyruszeniu dzieci napotykają stado owiec blokujące drogę. Zamiast czekać, by owce się przesunęły, dzieci ostrożnie torują sobie drogę przez stado. Następnie dochodzą do strumienia, przez który muszą się przeprawić, przechodząc z jednego kamienia na drugi. Kamienie są oddalone od siebie, więc trzymają się za ręce, aby pomóc sobie utrzymać równowagę. Kontynuując swoją wędrówkę spotykają kilku przyjaciół, którzy zapraszają ich do wspólnej gry w piłkę nożną. Najpierw zastanawiają się czy by nie zatrzymać się, by zagrać, ale później przypominają sobie o obietnicy danej ich mamie, że kupią warzywa i bezzwłocznie wrócą do domu. W drodze powrotnej z targu rozważają pójście inną ścieżką, która jest piękniejsza i mogłyby zrywać po drodze kwiaty. Jednak jest ona znacznie dłuższa niż ta druga, więc postanawiają wrócić krótszą drogą i wkrótce docierają do domu z warzywami, o które prosiła ich mama.

F. Rysowanie i sztuka

Na potrzeby tej części zajęć powinniście przygotować wystarczającą liczbę kopii dwóch kart pracy przeznaczonych na Lekcję 2.3, wraz z dwiema czystymi kartkami białego papieru dla każdego ucznia.

1. Na początek wręczcie każdemu dziecku czystą kartkę papieru. Następnie rozdajcie kopie Arkusza 1 – albo po jednej dla każdego ucznia, albo kilka do podzielenia się wśród uczniów – i poproście grupę o przyjrzenie się różnym przedstawionym górom, które są narysowane z wykorzystaniem różnych kombinacji kształtów i linii. Zachęćcie dzieci do odwzorowania obrazków na swoich czystych kartkach papieru.
2. Opowiadanie w tej lekcji, podobnie jak w poprzedniej, jest o Hájí Muḥammadzie – tym razem o tym, jak nauczył się wagi posłuszeństwa wobec nakazów Bahá'u'lláha. Przypomnijcie dzieciom główne punkty tej historii, pamiętając, aby wspomnieć o „niewinnych ptakach”, których Hájí Muḥammad miał nie zabijać. Wraz z czystą kartką papieru dla każdego dziecka rozdajcie im kopie drugiego arkusza do tej lekcji, który pokazuje, jak można krok po kroku narysować ptaka, wykorzystując do tego linie i kształty. Poproście dzieci, aby narysowały ptaka na swoich czystych kartkach papieru zgodnie z przedstawioną instrukcją.

G. Modlitwy na zakończenie

Zestaw 3

Poszukiwanie wiedzy

LEKCJA 3.1

A. Odmawianie modlitw i recytowanie świętych wersetów

Po rozpoczęciu zajęć od modlitw możecie w zwyczajowy już sposób wprowadzić poniższą modlitwę, której dzieci będą się uczyć przez następne trzy lekcje.

„O mój Boże! O mój Boże! Ty widzisz te dzieci, które są gałązkami drzewa życia, ptakami łąk zbawienia, perlami oceanu Twojej łaski, różami ogrodu Twego przewodnictwa.

O Boże, nasz Panie! Wyśpiewujemy Twoją chwałę, dajemy świadectwo Twojej świętości i błagamy żarliwie niebiosa Twojego miłosierdzia, abys uczynił nas światłami przewodnictwa, gwiazdami lśniącymi ponad horyzontem wiecznej chwały pośród ludzi, i abys przekazał nam wiedzę, która pochodzi od Ciebie. Yá-Bahá'u'l-Abhá!”²⁴

Prowadząc trzy sesje lekcyjne z tego zestawu pamiętajcie, aby szukać sposobności do pomagania dzieciom rozumieć, jak ważne jest przejawianie duchowych cech – w szczególności pokory, czystości, prawdomówności i sprawiedliwości – w naszych staraniach poszukiwania wiedzy. Uczniowie bez wątpienia chętnie będą recytować w odpowiednich momentach wersety związane z tymi czterema cechami, których nauczyli się na pamięć w Klasie 1:

„O Synu Człowieczy! Poniż się przede Mną abym łaskawie nawiedził ciebie”²⁵.

„O Synu Ducha! Oto pierwsza moja rada: Miej serce czyste, łagodne i promienne...”²⁶.

„Prawdomówność jest podstawą wszystkich ludzkich zalet”²⁷.

„Kroczcie drogą sprawiedliwości, zaprawdę bowiem to właśnie droga prosta”²⁸.

B. Zapamiętywanie cytatów

Następujące myśli pomogą wam sformułować wprowadzenie do cytatu, którego dzieci będą się uczyły na tej lekcji:

Zwracamy się do Boga w modlitwie każdego dnia. Przez wzgląd na naszą miłość do Niego staramy się być posłuszni Jego przykazaniom i odzwierciedlać we wszystkich naszych poczynaniach takie cechy, jak serdeczna życzliwość, sprawiedliwość, pokora i szczodrość. W miarę jak wzrasta nasza miłość do Boga, wzrasta również nasze pragnienie poznawania Go. Ale co to oznacza zdobywać wiedzę o Bogu? Poznajemy Boga dzięki tym Specjalnym Istotom, które On od czasu do czasu zsyła ludzkości i które przynoszą nam Jego prawa i nauki. Słuchając słów Objawiciela Boga na dzień dzisiejszy, studiując Jego prawa i nauki oraz stosując je w naszym życiu zbliżamy się do Boga. Oczywiście powinniśmy również uczyć się coraz więcej o Bożym stworzeniu i dokładać wszelkich starań, by badać wszechświat i rozumieć jego funkcjonowanie. Gdy tak czynimy widzimy, że każda stworzona rzecz mówi nam o wielkości i chwale Boga.

‘Abdu’l-Bahá wyjaśnia, że kiedy patrzymy na świat wszędzie widzimy znaki doskonałości Boga. Gdy zastanawiamy się nad Jego słowami i próbujemy rozumieć ich znaczenie, jesteśmy w stanie rozpoznać znaki Boga znajdujące się wokół nas. Słońce łśni i daje światło, ciepło i życie światu, przypominając nam o miłości Boga, bez której zginęlibyśmy. Deszcz pada na ziemię, tak jak hojność Boga nieustannie spływa na nasze dusze. Góra wznosi się ku niebiosom, przywołując na myśl Jego majestat i wielkość. Aby pomóc nam pamiętać o znaczeniu zdobywania wiedzy, zwłaszcza wiedzy o Bogu, zapamiętajmy następujący cytat Bahá'u'lláha:

„Zamierzeniem Boga w stworzeniu człowieka było i zawsze będzie umożliwienie mu poznania swojego Stwórcy i dostąpienia Jego Obecności”²⁹.

Zamierzenie

1. W pokoju było bardzo ciemno, więc Nina zapaliła świecę. Zamierzeniem człowieka w stworzeniu świecy jest dawanie światła.
2. Nauczyciel zadał uczniom kilka ćwiczeń, aby pomóc im poprawić umiejętności matematyczne. Zamierzeniem nauczyciela w zadaniu tych ćwiczeń było wzmocnienie zdolności uczniów w zakresie dodawania i odejmowania.

Dostąpienie

1. Rodzina Minga musiała jechać pociągiem przez trzy dni a następnie autobusem przez kolejne dwa, aby dotrzeć do wioski swoich przodków. Dopiero po kilku dniach podróży pociągiem i autobusem dostąpili celu podróży.
2. Rolnicy postanowili, że potrzebne jest ogrodzenie, które powstrzyma ich bydło przed wychodzeniem na drogę. Wspólnie pracowali nad budową płotu i dzięki pracowitości i współpracy dostąpili swego celu.

Obecność

1. Ilekroć król wchodzi do komnaty jego poddani kłaniają się przed nim. Jego poddani kłaniają się w jego obecności.
2. Rodzice Emila poprosili go, aby zabrał swoją młodszą siostrę z pokoju, ponieważ nie chcieli prowadzić swojej dyskusji w jej obecności.

C. Piosenki

D. Opowiadanie

Proponujemy, abyście opowiedzieli dzieciom poniższą historię, która zilustruje im znaczenie zdobywania wiedzy nie tylko poprzez studiowanie Bożego stworzenia, ale także poprzez Jego Objawiciela.

Wiecie, że wiele lat temu, kiedy Báb pojawił się z nowym przesłaniem od Boga dla ludu Persji, wywołało to wielkie poruszenie w całym kraju. Wieść o Jego doniosłej Deklaracji, że jest Objawicielem Boga, na którego tak długo czekali, szybko się

rozniosła. W miarę jak liczba Jego zwolenników rosła, a wzburzenie przybierało na sile, król Persji postanowił wysłać kogoś o wielkiej wiedzy, aby zbadał całą sytuację. Wybrał młodego uczonego, który stał się znany pod imieniem Vahid, a dziś usłyszymy historię jego spotkania z Bábem.

Vahid był powszechnie szanowany w całym kraju za swój bystry umysł i rozległą wiedzę. Zajmował tak wysoką pozycję wśród uczonych Persji, że na każdym spotkaniu, bez względu na to, kto był obecny, on zawsze był głównym mówcą. Nikt nie miał odwagi kwestionować jego poglądów czy mądrości. Wszyscy z głęboką czcią zachowywali milczenie przed jego obliczem.

Vahid wyruszył ze stolicy Persji do Szirazu, gdzie mieszkał Báb, zdeterminowany, by obalić Jego argumenty. Gdy tylko przybył na miejsce, poprosił o spotkanie. Przez około dwie godziny Vahid zadawał Bábowi pytanie za pytaniem na najtrudniejsze tematy, tematy, na które tylko najmądrzejsi i najbardziej kompetentni, obdarzeni niezwykłym rozumieniem, mogliby odpowiedzieć. Báb cierpliwie słuchał każdego pytania, a następnie udzielał krótkiej, ale jasnej odpowiedzi na każde z nich. Vahid był pełen zdumienia i podziwu dla odpowiedzi udzielanych przez Bába i czuł wielką pokorę. Zapytał, czy mógłby mieć przyjemność spotkać się z Bábem ponownie.

Podczas drugiego spotkania z Bábem Vahid był jeszcze bardziej zdumiony. Otóż przed spotkaniem przygotował on zupełnie nowy zestaw pytań, które chciał zadać Bábowi. Kiedy jednak przybył na miejsce odkrył, że wszystkie pytania wyleciały mu z głowy. Mimo to, nie pytany, Báb odpowiedział na każde jedno z pytań, które Vahid planował Mu zadać. Jednak Vahid ponownie poprosił, aby pozwolono mu na kolejną rozmowę z Bábem.

Gdy nadeszło trzecie spotkanie, Vahidowi pozostało już tylko jedno pytanie, ale okazało się, że był zbyt zestresowany, by je zadać. Oczywiście Báb wiedział, co kryło się w sercu Vahida i udzielił mu odpowiedzi, której szukał. Teraz Vahid był przepelniony pewnością. Jego serce zostało oświecone zdobytą wiedzą. Później wyjaśnił, że podczas spotkań z Bábem czuł się „pokorny jak proch pod Jego stopami”.

Vahid był całkowicie przekonany o Boskiej pozycji Bába i natychmiast wysłał pisemny raport na dwór króla. Następnie opuścił Sziraz zgodnie z instrukcjami Bába. Poczawszy od tego dnia poświęcił swoją energię promowaniu Jego Sprawy, która, jak wiecie, miała przygotować ludzi na przyjęcie innego Objawiciela Boga, Bahá'u'lláha, Obiecanego Wszystkich Wieków.

E. Odgrywanie scenek

Proponujemy wykonanie następujących ćwiczeń, aby pomóc dzieciom w dalszym rozwijaniu umiejętności i zdolności kreatywnego odgrywania scenek:

1. Rozpocznijcie od poproszenia dzieci, by stanęły w swoich wyimaginowanych kwadratach i wykonały tradycyjnie już ćwiczenie rozciągające. Następnie możecie poprosić je o zrobienie okrężnych ruchów ramionami opisanych w Lekcji 2.2.
2. Następnie poproście uczniów, aby stanęli w kółku. Wybierzcie jedno dziecko, które będzie „detektywem” i powiedzcie mu, aby opuściło miejsce, w którym odbywają się

zajęcia. Teraz wybierzcie inne dziecko, które będzie „inicjatorem”. Wyjaśnijcie dzieciom, że to dziecko poprowadzi grupę w wykonaniu serii prostych ruchów. Na przykład, może ono wykonać kilka kółek lewą ręką, kilka prawą ręką, a następnie schylić się i dotknąć podłogi kilka razy itd. Reszta dzieci powinna starać się naśladować ruchy tak szybko i dokładnie, aby „detektyw” nie był w stanie odkryć, kto jest „inicjatorem”. Dzieci zapewne przypomną sobie, że grały w grę podobną do tej na Lekcji 23 w Klasie 1.

Poproście dzieci, aby zaczęły, a następnie zaproście „detektywa”, aby przyszedł z powrotem i stanął w środku okręgu. Czy uda mu się odkryć „inicjatora”? Gdy dziecko odgadnie prawidłowo, powtórzcie to ćwiczenie, wybierając nowe dziecko na „detektywa”, a inne na „inicjatora”. Jeśli czas pozwoli, ćwiczenie należy powtórzyć kilka razy tak, aby każde dziecko mogło być przynajmniej raz „detektywem” lub „inicjatorem”.

Możecie teraz przejść do ćwiczeń związanych z tematem niniejszej lekcji – znaczeniem poszukiwania wiedzy, w szczególności wiedzy o Bogu.

Rozpocznijcie od przypomnienia dzieciom, że we wszystkich stworzonych rzeczach dostrzegamy znaki Boga. Następnie powiedzcie im, że teraz poprosicie je o odegranie, każde po kolei, różnych rzeczy, które widzimy dookoła. Szepnijcie każdemu dziecku po kolei do ucha, nazwę jakiegoś elementu natury, na przykład deszcz, chmura, góra, kwiat, rzeka, ocean, wiatr itd. Reszta dzieci powinna spróbować odgadnąć, co odgrywa ich koleżanka lub kolega.

F. Rysowanie i sztuka

W niniejszym trzecim zestawie lekcji uczniowie będą dalej rozwijać swoje umiejętności artystyczne, jednocześnie ucząc się o „teksturze”, jednym z podstawowych elementów sztuki. Do zadań w tej lekcji każde dziecko będzie potrzebować dwóch lub trzech czystych kartek papieru i ewentualnie kopii arkusza zamieszczonego na końcu tej części.

1. Na początek wyjaśnijcie dzieciom, że na podstawowym poziomie tekstura odnosi się do tego, jak daną rzecz odczuwamy w dotyku. Aby pomóc im zrozumieć tę koncepcję poproście ich, aby rozejrzeli się po otoczeniu, w którym odbywają się zajęcia i wskazali przedmioty i powierzchnie o różnych teksturach – ceglana ścianę, drewniany blat, podłogę wyłożoną kafelkami, pleciony koszyk, poduszkę z tkaniny, odzież i tak dalej. Możecie zadawać im pytania, jak na przykład: „Jakie są w dotyku cegły?” lub „Jaka jest w dotyku tkanina?”

Gdy już odnotują kilka ciekawych tekstur powiedzcie im, że można sprawić tak, aby gładka kartka papieru wyglądała, jakby miała teksturę, używając tylko ołówka. Rozdajcie każdemu dziecku czystą kartkę papieru i ołówek. Poproście je, aby wybrało jedną ze zidentyfikowanych tekstur i umieściło na niej swoją kartkę papieru. Teraz powiedzcie im, aby pocierały ołówkami tam i z powrotem po powierzchni papieru, delikatnie i równymi ruchami. Upewnijcie się, że nie używają samego czubka ołówka, ale pochylają rysik ołówka bokiem. Papier zacznie przybierać wygląd tekstury przedmiotu znajdującego się pod nim. Gdy skończą, poproście ich, aby przetrarli palcami po teksturowanych powierzchniach, a następnie po swojej kartce papieru i opisali, jakie są one w dotyku i jak wyglądają. Powinni zrozumieć, że choć papier sprawia wrażenie, że ma pewną teksturę, w rzeczywistości jest gładki w dotyku.

2. Powiedzcie dzieciom, że w następnym ćwiczeniu wszyscy razem będziecie spacerować na zewnątrz i znajdować w środowisku naturalnym rzeczy o interesujących teksturach, takie jak liście, kora drzew, kamyki i kwiaty. Warto przypomnieć im, że, jak omawialiście wcześniej na zajęciach, możemy dostrzec znaki Bożej doskonałości wszędzie wokół nas, w naturze. Poproście ich, aby znaleźli kilka przedmiotów, które mogą przynieść ze sobą do sali, w tym jeden lub dwa liście. Gdy dzieci ponownie zajmą miejsca, wręczcie każdemu z nich nową kartkę czystego papieru. Poproście je o umieszczenie zebranych liści, żyłkowaną stroną do góry, pod kartką papieru. Teraz powiedzcie im, aby pocierały ołówki tam i z powrotem, tak jak to robiły wcześniej. Wkrótce wyłoni się wizerunek liścia. Następnie mogą wymienić się liśćmi między sobą i powtórzyć to ćwiczenie. Aby uzyskać ciekawy efekt, mogą częściowo nałożyć na siebie obrazy liści.
3. Na koniec możecie pomóc dzieciom zastosować to, co ćwiczyły, aby stworzyć obraz natury, który daje wrażenie różnych tekstur. Może to być okazja do przypomnienia im o znaczeniu zdobywania wiedzy poprzez poznawanie świata przyrody, który mówi nam o wielkości i chwale Boga. Istnieją dwa sposoby przeprowadzenia tego ostatniego ćwiczenia. W zależności od waszych uczniów, można dać każdemu z nich kolejną czystą kartkę papieru i zachęcić ich do narysowania prostej scenerii z natury, ćwicząc umiejętności posługiwania się liniami i kształtami, które rozwinęli w poprzednich lekcjach. Alternatywnie, możecie dać każdemu dziecku kopię Arkusza 1, na którym jest już narysowana scenka przedstawiająca góry. W obu przypadkach odnieście się do rysunków, które wykonali wcześniej ołówkiem. Poproście je, aby wybrały inną teksturę dla każdej części swojego rysunku, a następnie przytrzymały swoje arkusze przy odpowiednich obiektach, aby można było potrząść o ich teksturę. Mogą użyć przedmiotów z najbliższego otoczenia i tych, które zebrali na zewnątrz. Czerpiąc z mocy swojej wyobraźni, mogą stworzyć obraz pełen pięknych wzorów.

G. Modlitwy na zakończenie

LEKCJA 3.2

A. Odmawianie modlitw i recytowanie świętych wersetów

Rozpocznijcie zajęcia od modlitw odmawianych przez was i kilku uczniów. Następnie możecie powtórzyć z dziećmi modlitwę wprowadzoną na ostatniej lekcji, pomagając im nauczyć się na pamięć kolejnych jej fragmentów. Pamiętajcie, aby w miarę przechodzenia przez tę lekcję znajdować okazje do odniesienia się do niektórych duchowych cech, które przejawiamy w poszukiwaniu wiedzy - zwłaszcza pokory, czystości serca, prawdomówności i sprawiedliwości - oraz do zwrócenia uwagi uczniów na powiązane z nimi wersety, których nauczyli się w zeszłym roku.

B. Zapamiętywanie cytatów

Można skorzystać z poniższego wyjaśnienia, aby zaprezentować cytaty, którego dzieci będą uczyć się podczas tej lekcji:

Wiedza jest niezbędna dla ludzkiego postępu. Aby budować lepszy świat, musimy zdobywać wiedzę z zakresu nauk ścisłych i sztuki. Wykorzystując to, czego się uczymy, jesteśmy w stanie na przykład poprawiać jakość uprawianej przez nas żywności, dokonywać postępów w medycynie, które pomagają nam prowadzić zdrowsze życie, odkrywać sposoby komunikowania się z ludźmi w odległych miejscach i tworzyć rzeczy, które upiększają świat.

'Abdu'l-Bahá mówi nam, że Bóg dał nam wzrok, abyśmy patrzyli na otaczający nas świat i dostrzegali, co możemy zrobić, aby przyczynić się do postępu całej ludzkości. Dał nam też słuch, byśmy mogli czerpać z wiedzy tych, którzy wytrwale pracowali nad odkryciem tajemnic Jego niezmierzonego stworzenia. Obdarzył nas rozumem i intelektem, które odróżniają nas od zwierząt, abyśmy mogli wykorzystać te zdolności do uczynienia tego świata lepszym miejscem. Z tego względu powinniśmy studiować nauki ścisłe i sztukę. Jednocześnie powinniśmy starać się zdobywać wiedzę duchową, która pochodzi z nauk Objawicieli Bożych. Nauki te inspirują nas do wykorzystywania naszej wiedzy dla dobra innych oraz do pracy na rzecz pokoju i jedności. 'Abdu'l-Bahá zachęca nas do pilnego dążenia do tego, by cała ludzkość bezpiecznie zgromadziła się w bastionie wiedzy. Aby pomóc nam pamiętać, w jaki sposób zdobywanie wiedzy pozwala nam przyczyniać się do poprawy świata, zapamiętajmy następujący cytat:

„Dołóżcie wszelkich starań, aby zdobywać różne gałęzie wiedzy i prawdziwe zrozumienie. Wyćwiczcie wszystkie siły, aby dokonać zarówno materialnych, jak i duchowych osiągnięć”³⁰.

Dołożyć wszelkich starań

1. Collis był zmęczony zajmowaniem się uprawami, ale pracował sumiennie, by skończyć całodzienną pracę. Dołożył wszelkich starań, aby zakończyć pracę przed końcem dnia.
2. Nauczycielka spędziła wiele godzin pracując z uczniami, aby upewnić się, że dobrze opanowali materiał z lekcji. Nauczycielka dołożyła wszelkich starań, aby pomóc swoim uczniom.

Zrozumienie

1. Amelia przeczytała lekcję dwa razy. Jednak dopiero po tym, jak jej siostra wyjaśniła jej treść tej lekcji, uzyskała niezbędne zrozumienie.
2. Mama Arnolda zawsze mówiła mu o znaczeniu jedności, ale jego zrozumienie wzrosło gdy zaprzyjaźnił się z dziećmi z wielu różnych środowisk i doświadczył jedności z pierwszej ręki.

Wytężyć wszystkie siły

1. Wspięcie się na szczyt góry wymagało od Fanny dużej wytrzymałości. Musiała wytężyć wszystkie siły, aby dotrzeć na samą górę.
2. Słoik był bardzo szczelnie zamknięty i choć Dewi wytężała wszystkie siły, nie była w stanie go otworzyć.

Osiągnięcia

1. Starszy mężczyzna nigdy nie rozmawiał o swojej przeszłości, mimo że wiele dokonał w swoim życiu. Był skromnym człowiekiem i nigdy nie mówił o swoich osiągnięciach.
2. Odkrycie ognia było jednym z najwcześniejszych osiągnięć ludzkości.

C. Piosenki

D. Opowiadanie

Teraz poproście dzieci, aby usiadły cichutko podczas gdy wy opowiecie im historię Susan Moody, dzielnej lekarki, którą 'Abdu'l-Bahá zavezwał do podróży z jej ojczyzny, Stanów Zjednoczonych, do Iranu, aby pomóc kobietom w tym kraju.

Susan Moody żyła w Chicago w Stanach Zjednoczonych na początku XX wieku, ponad sto lat temu. W tamtym czasie rzadkością było, aby kobiety były lekarzami, ale Susan w wieku 52 lat poczuła się zainspirowana do studiowania medycyny. W szybkim tempie ukończyła szkołę medyczną i rozpoczęła pracę jako lekarka. Mniej więcej w tym samym czasie dowiedziała się o Wierze Bahá'í i stała się aktywnym członkiem wspólnoty bahaickiej, prowadząc zajęcia dla dzieci, takie jak te, które mamy dzisiaj, oraz przyjmując gości i spotkania w swoim domu. Susan tak bardzo zapłonęła ogniem boskiej miłości, że modliła się do Boga, aby umożliwił jej całkowite poświęcenie się Jemu i postępowanie zgodnie z Jego Wolą.

W Iranie istniał zespół lekarzy, którzy planowali założyć szpital w stolicy, w Teheranie. Być może wiecie, że ze względu na tamtejsze tradycje religijne wiele kobiet uważało za niestosowne pokazywanie swej twarzy lekarzowi płci męskiej, a kobiet lekarzy w tym kraju było bardzo niewiele. Tak więc ten zespół lekarzy zwrócił się z prośbą o dołączenie do ich grona lekarki ze Stanów Zjednoczonych, a 'Abdu'l-Bahá zachęcił Susan Moody do podjęcia się tego zadania. Nic dziwnego, że jej rodzina i przyjaciele sprzeciwiali się pomysłowi porzucenia przez nią praktyki lekarskiej w Stanach Zjednoczonych, by pomagać ludziom w odległym kraju, gdzie być może będzie musiała

radzić sobie z nieznanymi chorobami i poważnymi problemami. Susan była jednak gotowa odpowiedzieć na wezwanie 'Abdu'l-Bahy. Teraz zrozumiała, dlaczego tak silnie odczuwała pragnienie studiowania medycyny kilka lat wcześniej. Mając prawie sześćdziesiąt lat, natychmiast wyruszyła w drogę.

Oczywiście w tamtych czasach podróżowanie z jednej części świata do drugiej zajmowało dużo czasu, a Iran był bardzo daleko od Stanów Zjednoczonych. W drodze do Iranu dr Moody miała okazję zatrzymać się na kilka dni w Ziemi Świętej, gdzie miała zaszczyt spędzenia czasu w obecności 'Abdu'l-Bahy. 'Abdu'l-Bahá powiedział jej, że będzie potrzebowała cierpliwości po przybyciu do swojego nowego domu, ale zapewnił ją, że często będzie się za nią modlił i że zawsze będzie duchowo przy niej. Następnie rozpoczęła ostatnią część swojej podróży, płynąc statkiem przez Morze Kaspijskie i docierając do miasta w północno-wschodnim Iranie. Stamtąd podróżowała konno i powozem przez góry do stolicy, Teheranu, zatrzymując się po drodze, aby spotkać się z przyjaciółmi bahaitami i aby pomóc ludziom, którzy byli chorzy. Już wtedy Susan zaczęła dostrzegać, jak pilna była potrzeba posiadania kobiety lekarza takiej jak ona, ponieważ wiele kobiet zgłaszało się do niej po pomoc.

Kiedy dr Moody w końcu przybyła do Teheranu, natychmiast zaczęła opiekować się chorymi i wkrótce biegle opanowała język perski. Założyła praktykę lekarską w swoim domu, oprócz tego pracowała w szpitalu. Była współczująca, życzliwa i serdeczna, a wszyscy bardzo ją kochali. Lokalna gazeta chwaliła „jej dobre cechy i mile przymioty” i dalej pisała:

Każdego dnia od rana do południa jest ona w swoim gabinecie, przyjmując pacjentów na konsultacje, badania i leczenie, z wyjątkiem piątkowych i niedzielnych popołudni, kiedy to udaje się do Szpitala Sehat. . . . Składamy najszczerze podziękowania i wyrazy wdzięczności tak szlachetnej kobiecie, tak szanowanej osobie, której obecność tutaj jest wielkim zaszczytem dla kraju perskiego. . .

Niedługo po założeniu praktyki lekarskiej dr Moody dostrzegła potrzebę pomagania innym w zdobywaniu wiedzy na temat kwestii zdrowotnych i zaczęła prowadzić szkolenia dla kobiet w zakresie pielęgniarstwa i położnictwa. Ostatecznie dołączyła również do wysiłków innych, aby założyć oficjalną szkołę o nazwie Tarbiyat Szkoła dla Dziewcząt. Szkoła zapewniała edukację wielu młodym kobietom, z których wiele samych zostało nauczycielkami, co umożliwiło założenie dalszych szkół dla dziewcząt w całym kraju. Szkoła dla dziewcząt Tarbiyat stała się bardzo poważana i uczęszczały do niej młode kobiety ze wszystkich środowisk. Dr Susan Moody zmarła w Iranie w wieku 83 lat, po tym jak spędziła około dwadzieścia lat swojego życia stosując zdobytą wcześniej wiedzę, aby uczynić swoją nową ojczyznę lepszą i pomóc innym, zwłaszcza kobietom, w uzyskaniu możliwości zrobienia tego samego.

E. Odgrywanie scenek

Możecie poprowadzić dzieci przez następujące ćwiczenia, aby pomóc im w dalszym rozwijaniu umiejętności i zdolności potrzebnych do kreatywnego odgrywania scenek:

1. Proponujemy, aby jak zawsze rozpocząć od ustawienia uczniów w wyimaginowanych kwadratach i wykonania ćwiczenia rozciągającego w ramach rozgrzewki.

2. Następnie poproście dzieci, aby usiadły w kręgu, a wy pośród nich. Podnieście mały przedmiot, taki jak gałązka, długopis lub ołówek, i powiedzcie: „Moglibyśmy tego użyć udając, że to grzebień”. Następnie udawajcie, że czesiecie tym swoje włosy. Upewnijcie się jednak, że jest jasne, że tylko udajemy i że tak naprawdę nie przeczesujemy włosów tym przedmiotem. Teraz podajecie ten przedmiot jednemu z dzieci siedzących obok was i pytacie je, do czego mogłoby go użyć. Idąc za waszym przykładem, dziecko powinno odpowiedzieć i zademonstrować, w jaki inny sposób można użyć tego przedmiotu. Może na przykład powiedzieć: „Mógłbym użyć tego udając, że jest to harmonijka ustna” lub „mógłbym użyć tego udając, że jest to wędka”. Następnie przedmiot powinien zostać przekazany kolejnemu dziecku w podobny sposób.

Gdy każdy z uczniów będzie już miał okazję użyć przedmiotu w ten sposób można przejść do ćwiczeń związanych z tematem tej lekcji, które pomogą wzmocnić koncepcję, że wiedza ma kluczowe znaczenie dla rozwoju cywilizacji i poprawy świata.

Wyjaśnijcie dzieciom, że będą odgrywać różne postacie z opowiadania o Susan Moody. Rozpocznijcie od przypomnienia im historii i tego, jak udała się do Iranu, aby pomóc kobietom, które w przeciwnym razie nie otrzymałyby pomocy medycznej. Zapytajcie dzieci, jakimi cechami musiała wykazać się Susan Moody, aby móc służyć wielu kobietom w Iranie. Podkreślcie ducha służby, który kierował jej osobą. Następnie możecie przydzielić każdą postać z opowieści jednemu dziecku, pamiętając przy tym, że nikt nie powinien nigdy wcielić się w postać ‘Abdu’l-Bahy w naszych inscenizacjach. Powiedzcie im, że każde z nich opíše Susan Moody z punktu widzenia innej postaci. Jeśli to konieczne, więcej dzieci może wcielić się w każdą z postaci lub można też wymyślić inne postacie, z którymi Susan Moody mogła się zetknąć. Postacie te mogą obejmować:

- Członka rodziny Susan Moody, który nie chciał, aby wyjechała do Iranu, ale który zrozumiał, dlaczego zdecydowała się tam wyjechać.
- Kolegę lekarza płci męskiej pracującego w Iranie, który wiedział, jak bardzo kobiety potrzebowały pomocy i który ucieszył się, że Susan Moody przyjechała, by się nimi zaopiekować.
- Kobietę, która została pacjentką Susan Moody.
- Młodą dziewczynę, która uczęszczała do Szkoły dla Dziewcząt Tarbiyat, a później została lekarką.

F. Rysowanie i sztuka

Aby rozpocząć element artystyczny tej lekcji przypomnijcie uczniom, czego nauczyli się o teksturze. Można wspomnieć, że na poprzedniej lekcji tworzyli obrazy na papierze, które sprawiały wrażenie, że mają teksturę. Teraz będą tworzyć dzieła sztuki, które będą miały prawdziwą teksturę. Oprócz kopii wyznaczonego arkusza do rysowania, kilku kartek czystego białego papieru i ołówków do tej części zajęć będziecie potrzebować nożyczek, kleju i kolorowego papieru.

1. Rozdajcie każdemu dziecku dwie kartki czystego białego papieru i przygotujcie kilka par nożyczek dla całej grupy do podzielenia się. Należy ostrzec dzieci, aby ostrożnie używały nożyczek. Powiedzcie uczniom, że mogą wyciąć dowolny kształt - kwadrat,

koło, prostokąt - z jednego z arkuszy. Później będą musieli wyciąć jeszcze kilka kształtów z tego arkusza papieru, dlatego kształty nie powinny być zbyt duże. Następnie powinni przykleić dany kształt na drugim arkuszu. Gdy już to wykonają, zapytajcie ich, czy są w stanie zobaczyć wycięte kształty. Będzie to dla nich dość trudne. Następnie poproście ich o wycięcie tego samego kształtu z pierwszego arkusza papieru. Tym razem jednak powinni zgnieść kształt w kulkę, a następnie ponownie go spłaszczyć przed przyklejeniem go do drugiego arkusza. Teraz zapytajcie ich, jakie różnice widzą między tymi dwoma kształtami, które przykleili na drugiej kartce papieru. Możecie wyjaśnić, że drugi kształt ma „prawdziwą teksturę”, którą można poczuć w dotyku a jednocześnie sprawia, że łatwiej można zobaczyć kształt.

2. Aby rozwinąć rozumienie „prawdziwej tekstury”, które dzieci zdobyły podczas powyższego ćwiczenia, poproście je o wycięcie kilku dodatkowych kształtów z pierwszej kartki papieru, nadanie każdemu kształtowi innej tekstury i przyklejenie ich w atrakcyjnym układzie do drugiej kartki. Mogą tworzyć różne tekstury na wyciętych kształtach w następujący sposób: ostrożnie dziurawiąc je ołówkiem lub nożyczkami, zwijając je i skręcając, składając je jak wachlarz albo akordeon lub wycinając w nich frędzle. Być może trzeba będzie wyjaśnić dzieciom, że tekstury na ogół charakteryzują się dużą liczbą powtarzających się wzorów. Na przykład wykonanie jednego otworu w środku kształtu nie stworzy tekstury; należy wywiercić dziurki równomiernie po całej powierzchni figury.
3. Aby wykonać ostatecznie zadanie plastyczne tej lekcji przypomnijcie dzieciom wspaniałą służbę pełnioną przez Susan Moody, która wykorzystwała swoją wiedzę medyczną, aby pomagać innym. Następnie możecie rozdać każdemu dziecku kopię karty pracy do tej lekcji z wizerunkiem torby lekarskiej i jedną kartkę kolorowego papieru. Wyjaśnijcie grupie, że torba lekarska służy do przechowywania przyborów medycznych. Poproście dzieci, aby stworzyły różne tekstury za pomocą kawałków kolorowego papieru, korzystając z metod, które ćwiczyły w poprzednim zadaniu, i przykleiły je do różnych części torby. Kiedy skończą, uczniowie będą być może chcieli obejrzeć torby stworzone przez ich kolegów i koleżanki z grupy.

G. Modlitwy na zakończenie

LEKCJA 3.3

A. Odmawianie modlitw i recytowanie świętych wersetów

Po odmówieniu modlitw na rozpoczęcie zajęć dzieci powinny dokończyć zapamiętywanie modlitwy wprowadzonej na Lekcji 3.1. Podobnie jak w przypadku dwóch poprzednich lekcji, spróbujcie w miarę możliwości włączać do waszych dyskusji z dziećmi koncepcje związane z pokorą, czystością serca, prawdomównością i sprawiedliwością oraz zachęćcie je do recytowania w odpowiednich momentach cytatów związanych z tymi cechami, które zapamiętały w Klasie 1.

B. Zapamiętywanie cytatów

Możecie zaprezentować cytat do tej lekcji, ujmując poniższe wyjaśnienie własnymi słowami:

Aby nabywać wiedzę spędzamy nasze życie starając się poznać otaczający nas świat i poszukując prawdy. Nasza miłość do poznawania wzrasta gdy studiujemy nauki ścisłe i sztukę, wyciągamy wnioski z nauk Boga, wprowadzamy w życie zdobytą wiedzę i odczuwamy radość z prawdziwego rozumienia. Zwracamy się do naszych rodziców, osób starszych i nauczycieli z pytaniami o rzeczy, które nas nurtują. Poszukiwanie prawdy wymaga od nas uważności – słuchania, obserwowania, głębokiego myślenia. Dokładamy wszelkich starań i wytrwale dążymy do celu. Nasze rozumienie pewnych koncepcji, zwłaszcza tych głębokich, nigdy nie będzie kompletne ale będzie rosło, gdy będziemy wkładać wysiłek w studiowanie, wprowadzanie w życie tego, czego się uczymy i refleksję nad naszymi poczynaniami.

‘Abdu’l-Bahá mówi nam, że prawda jest jedna, bez względu na to, gdzie ją znajdujemy. Na przykład światło jest dobre, z jakiegokolwiek lampy by nie pochodziło. Róża jest piękna niezależnie od tego, w jakim ogrodzie rośnie. ‘Abdu’l-Bahá wyjaśnia, że w naszym poszukiwaniu prawdy musimy wyzybyć się uprzedzeń i przesądów. Poszukując odpowiedzi musimy mieć zawsze otwarte umysły. ‘Abdu’l-Bahá zawsze zachęcał ludzi, którzy Go tak licznie odwiedzali do zadawania Mu pytań, i odpowiadał na nie z wielką uprzejmością, miłością, cierpliwością i mądrością. Dzięki Jego odpowiedziom ludzie mogli poszerzać swoją wiedzę i rozumienie fizycznej i duchowej rzeczywistości oraz zobaczyć, w jaki sposób mogą przyczyniać się do poprawy społeczeństwa. ‘Abdu’l-Bahá mówi nam, że możemy uczyć się przez całe życie. Aby pamiętać o dokładaniu wszelkich starań w poszukiwaniu prawdy i zdobywaniu wiedzy, nauczmy się na pamięć następujących słów Bahá'u'lláha:

„Musi poszukiwać on prawdy do granic swoich możliwości i wysiłku, aby Bóg prowadził go ścieżkami swojej łaski i drogami swego miłosierdzia”³¹.

Do granic możliwości

1. Li Yong pchał wózek z całych sił, ale nie mógł go ruszyć z miejsca. Li Yong dołożył starań do granic swych możliwości, aby pchnąć wózek.

2. Stella próbuje ze wszystkich sił pomóc swojej młodszej siostrze z zadaniem domowym, bez względu na to, ile wysiłku to wymaga. Stella stara się do granic możliwości pomóc swojej siostrze.

Możliwości

1. Carmen uczy się w szkole dodawać i odejmować. Wykonując ćwiczenia każdego dnia Carmen rozwija możliwości dodawania i odejmowania.
2. Praca Naima polega na projektowaniu budynków. W ramach swojej pracy musi rysować budynki, które chce stworzyć. Możliwość rysowania jest ważna w pracy Naima.

Wysiłek

1. Nabil chciał pomóc swojej mamie zanieść wiadro wody ze studni do ich domu, mimo że było ono bardzo ciężkie. Tak więc z wielkim wysiłkiem Nabil podniósł wiadro i zaniósł je do domu.
2. Chłopcy mieli spotkać się z przyjaciółmi mieszkającymi w górnej części wioski, więc zaczęli płynąć w górę rzeki. Pływanie pod prąd wymaga ogromnego wysiłku.

C. Piosenki

D. Opowiadanie

Możecie opowiedzieć dzieciom następującą historię o Țáhirih, która pomoże zilustrować atrybuty tych, którzy poszukują prawdy:

Istnieje wiele historii o tych, którzy poszukiwali prawdy i zdobywali wiedzę, aby zbliżyć się do Boga i lepiej rozumieć wszechświat, który On stworzył. Oto historia odważnej i obdarzonej wiedzą kobiety, której Bahá'u'lláh nadał imię Țáhirih, oznaczające „Czysta sercem”.

Țáhirih urodziła się w Persji na początku XIX wieku, ponad dwieście lat temu. Od najmłodszych lat odczuwała pragnienie zdobywania wiedzy. Uwielbiała uczyć się z książek i pragnęła dowiedzieć się jak najwięcej. Przysłuchiwała się rozmowom swoich rodziców i rodziny podczas gdy oni dyskutowali na tematy duchowe i religijne, a jej ojciec, który był znanym duchownym w kraju, udzielał jej lekcji, które z łatwością przyswajała. W tamtych czasach rzadkością było, aby kobiety były wykształcone, ale pragnienie zdobywania wiedzy przez Țáhirih było tak silne, że jej ojciec w końcu znalazł dla niej nauczyciela, który prowadził dla niej zajęcia ze sztuki i nauk ścisłych. W miarę jak Țáhirih czyniła postępy jej ojciec zaaranżował nawet, by słuchała jego własnych lekcji religii zza zasłony, ponieważ zwyczaje nie pozwalały jej przebywać z uczniami płci męskiej. Stopień jej osiągnięć był tak wysoki, że słyszano, jak jej ojciec mawiał, że gdyby była chłopcem, zostałaby jego następczynią.

Oczywiście, mimo wszystkiego, czego Țáhirih się nauczyła wciąż miała wiele pytań i pragnęła dowiedzieć się o wiele więcej. Pewnego dnia odwiedzając swojego krewnego zauważyła w jego bibliotece kilka książek, które ją zainteresowały. Były to książki

napisane przez Shaykha Aḥmada i Siyyida Kázima, dwóch wybitnych uczonych religii, którzy przepowiedzieli nadejście Bába. Krewny Táhirih wahał się czy pożyczyć jej te książki, ponieważ obawiał się, że nie były one zgodne z poglądami jej ojca. Jednakże Táhirih nie ustępowała i w końcu przekonała swojego krewnego, by ten pozwolił jej zabrać książki do domu.

Przeczytała pisma tych uczonych z wielką starannością i uwagą i znalazła w nich wiele klejnotów mądrości. Próbowала podzielić się ich pismami ze swoim ojcem, ale on odmówił wysłuchania tego, co mieli do powiedzenia. Mimo to serce Táhirih przyciągało piękno ich idei i zaczęła korespondować z Siyyidem Kázimem, zadając mu wiele pytań, które zrodziły się w jej umyśle podczas studiowania pism. Czuła, że była prowadzona do nowej duchowej prawdy i postanowiła, że musi udać się do miasta Karbilá, aby kształcić się u Siyyida Kázima. Jako kobieta nie mogła podróżować sama, więc przekonała swojego ojca, aby pozwolił jej pojechać do Karbili ze swoją siostrą i wyruszyły razem w długą podróż. Kiedy w końcu dotarły na miejsce, Táhirih odkryła, że Siyyid Kázim zmarł zaledwie kilka dni wcześniej. Wyobraźcie sobie jej rozczarowanie! Podróżowała tak daleko i miała nadzieję, że tak wiele się od niego nauczy. Rodzina Siyyida Kázima widziała, jak bardzo była rozczarowana i jak szczere było jej pragnienie zdobywania wiedzy. Zaprosili ją więc aby została na jakiś czas i udostępnili jej pisma Siyyida Kázima, które nie zostały jeszcze opublikowane. Jaką radość musiała odczuwać mogąc studiować jego słowa mądrości i zdobywać nowe spostrzeżenia. Miała nawet możliwość podzielenia się swoim rozumieniem głębokich spraw z niektórymi uczniami Siyyida Kázima, siedząc za zasłoną, tak jak robiła to na zajęciach swojego ojca.

Táhirih nie wróciła do domu przez kilka lat. W mieście Karbilá jej poszukiwanie prawdy, dzięki łasce Bożej, ostatecznie przyniosło najcenniejszy owoc. Albowiem w tym mieście miała otrzymać błogosławieństwo rozpoznania prawdy Boskiego przesłania, które zostało przyniesione ludowi Persji przez osobę Bába. To, w jaki sposób była prowadzona, aby rozpoznać Bába, jest historią, która daje nam pojęcie o czystości jej serca. Pewnej nocy, po spędzeniu wieczoru na modlitwie, położyła się, aby odpocząć i miała nadzwyczajny sen. Ujrzała młodzieńczą postać, ubraną w czarny płaszcz i zielony turban, zstępującą z niebios, zawieszoną w powietrzu przed nią. Recytował wersety i modlił się z podniesionymi rękami. W tym momencie obudziła się i zapisała w swoim notatniku jeden z wersetów, który zapamiętała. Później, gdy otrzymała egzemplarz Pism Bába, znalazła dokładnie ten werset, który usłyszała we śnie. Natychmiast pokłoniła się w dziękczynieniu, ponieważ wiedziała w swoim sercu, że Jego przesłanie było prawdą.

Dowiecie się więcej o Táhirih w późniejszych lekcjach. Trzeba wam jednak wiedzieć, że po zadeklarowaniu wiary w Bába Táhirih stała się jedną z najwybitniejszych bohaterek Wiary Bahá'í i orędowniczką sprawy kobiet. Jej odwaga i siła były niezłomne, a jej wiedza ogromna. Poświęciła resztę swojego życia zdobywaniu wiedzy, tworzeniu poezji i artykułów, które odzwierciedlały jej głębokie rozumienie nauk Boga i prowadziły wiele poszukujących dusz do prawdy, której pragnęły. W swoich wierszach Táhirih często pisała o radości płynącej z rozpoznawania prawdy. Posłuchajmy jednego z nich, zatytułowanego „Powstań”, w którym porównuje nadejście Objawiciela Boga do świtu nowego dnia, kiedy ludzie budzą się ze snu i do nadejścia wiosny, kiedy pojawia się nowe życie.

*O uśpiony, umiłowany przybył, powstań!
Zetrzyj kurz senności i własnego ego, powstań!*

*Spójrz, oto przybyła dobra wola,
Nie stawaj przed nim we łzach, powstań!*

*Wspomożyciel trosk przybył do ciebie,
O ty o ciężkim sercu, powstań!*

*O, ty, który cierpisz z powodu rozłąki,
Spójrz oto na dobrą nowinę o zjednoczeniu z umiłowanym, powstań!*

*O ty, jesienią uschnięty,
Oto nadeszła wiosna, powstań!*

*Spójrz, oto Nowy Rok przynosi nowe życie,
O zwiędłe zwłoki przeszłości, powstań z grobu, powstań!*

E. Odgrywanie scenek

Aby pomóc uczniom w dalszym rozwijaniu umiejętności i zdolności do uczestniczenia w kreatywnym odgrywaniu scenek, możecie przeprowadzić z nimi następujące ćwiczenia:

1. Na początek poproście dzieci, aby wykonały zwyczajowe ćwiczenie rozciągające w swoich wyimaginowanych kwadratach..
2. W następnym ćwiczeniu dzieci pozostaną w swoich wyimaginowanych kwadratach. Poproście je, aby utworzyły kształt ze swoich ciał używając głowy, ramion i nóg. To jest kształt numer 1. Niech utrzymają ten kształt przez kilka sekund.

Następnie niech przejdą do drugiego kształtu. Jest to kształt numer 2. Ponownie poproście dzieci o utrzymanie tego kształtu przez kilka sekund. Teraz liczcie głośno – 1, 2, 1, 2, 1, 2 – podczas gdy dzieci przechodzą z jednego kształtu do drugiego. Powtórzcie to ćwiczenie trzy lub cztery razy. Zawołajcie „Stop”, gdy dzieci znajdą się w kształcie numer 2.

Teraz poproście uczniów o wymyślenie zupełnie nowego kształtu. Jest to kształt numer 3. Niech utrzymają go przez kilka sekund, a następnie wrócą do kształtu numer 1. Teraz liczcie – 1, 2, 3, 1, 2, 3 – podczas gdy dzieci przechodzą od kształtu do kształtu. Powtórzcie tę czynność trzy lub cztery razy, a następnie zawołajcie „Stop” gdy dzieci znajdą się w kształcie numer 3.

Na koniec poproście dzieci o uformowanie czwartego kształtu i utrzymanie go przez kilka sekund. Następnie poproście je, aby powróciły do kształtu numer 1 i liczcie – 1, 2, 3, 4, 1, 2, 3, 4 – podczas gdy dzieci przechodzą od kształtu do kształtu. Powtórzcie tę czynność cztery lub pięć razy. Spróbujcie ustanowić rytm podczas liczenia.

W następnym ćwiczeniu możecie poprosić dzieci o odegranie fragmentów historii, co pomoże im utrwalić w ich umysłach, choćby w podstawowym zakresie, co oznacza poszukiwanie prawdy. Rozpocznijcie od poproszenia dzieci o zademonstrowanie każdej z następujących czynności, bez wychodzenia poza ich wyimaginowane kwadraty: chodzenie, bieganie, wspinanie się, skakanie, tupanie, pchanie i rozglądanie się lub wpatrywanie. Następnie wyjaśnijcie dzieciom, że opowiecie im historię o grupie dzieci, podobnych do nich, mieszkających w wiosce

Karu Karu. Będą musiały uważnie słuchać podczas gdy wy będziecie opowiadać. Za każdym razem, gdy nawiążecie do jednej z czynności wspomnianych wcześniej – na przykład wspomnicie o chodzeniu – dzieci powinny wykonać tę czynność udając, że są dziećmi z tej opowieści. Aby im pomóc warto samemu wykonać daną czynność w każdym konkretnym przypadku.

Wioska Karu Karu rozciągała się wzdłuż pięknej rzeki. Wszyscy mieszkańcy wioski czerpali wodę z rzeki do gotowania, sprzątania i uprawy roślin. W bardzo upalne dni dzieci z miejscowej szkoły schodziły nad rzekę, by popływać w orzeźwiającej wodzie. Pewnego bardzo gorącego letniego dnia, po zakończeniu lekcji w szkole, dzieci pobiegły nad rzekę. Ale kiedy dotarły na miejsce, ku swojemu zaskoczeniu odkryły, że tam, gdzie kiedyś płynęło mnóstwo wody, z wierzchołka góry spływała tylko cienka strużka. Wiedzieli, że jeśli woda wysycha w dole rzeki, to problem musi tkwić w jej górnym biegu. Przy tak małej ilości dostępnej wody cała wioska znajdzie się w poważnych kłopotach. Jak rolnicy będą mogli uprawiać swoje plony? Jak wszyscy będą gotować jedzenie? Gdyby tylko wiedzieli na czym polega problem, mogliby spróbować znaleźć jego rozwiązanie. Zastanawiali się, czy może źródło wody wyschło. Po konsultacji ze swoim nauczycielem i rodzicami postanowili, że następnego dnia wyruszą z nauczycielem w wyprawę na szczyt góry, aby spróbować wykryć problem i zobaczyć, co można by zrobić.

Następnego ranka o świcie dzieci wyruszyły ze swoim nauczycielem i *szły*, aż dotarły do podnóża góry. Spoglądając w górę na szczyt, niektóre z nich powiedziały: „Wierchołek góry jest bardzo daleko – jak zdołamy kiedykolwiek dojść na samą górę?”. Nauczyciel wyjaśnił: „Będziemy musieli iść powoli i być cierpliwi dla siebie nawzajem i wobec siebie samych”. Biorąc się za rękę z wahaniem zaczęli *wspinać się* pod górę. *Wspinali się i wspinali*, a im wyżej wchodzili, tym wędrówka stawała się coraz trudniejsza. Jednak nauczyli się czerpać ze swojej siły. Czasami ślizgały im się stopy, ale pomagali sobie wzajemnie iść dalej. *Szli i szli* i wydawało się, że ta wyprawa nie ma końca. Kiedy dotarli do błotnistej ścieżki, niektórzy przeszli przez nią *tupiąc*, podczas gdy inni *przebiegli* przez nią tak szybko i ostrożnie, jak tylko mogli. Po jakimś czasie *wędrówki* nagle natknęli się na powalone na ziemię drzewo. Początkowo każde z dzieci z osobna próbowało różnych sposobów, by poruszyć drzewo, ale nie przyniosło to żadnych rezultatów. Następnie jednocząc wszystkie swoje wysiłki i używając całej swojej siły *napierały* tak długo, aż drzewo stoczyło się z drogi.

Im bardziej się wspinali, tym bardziej stroma stawała się góra. Musieli pomagać sobie rękami i nogami, wspinając się po stromej ścieżce prowadzącej na sam szczyt. Kiedy jeden z nich już chciał się poddać, pozostali przypominali mu, że muszą iść dalej, aby pomóc swojej wiosce. W końcu dotarli na szczyt góry i podekscytowani pobiegli do źródła rzeki. Ale woda płynęła tutaj normalnie i nic nie wskazywało na to, że coś jest nie tak. Zrozumiałwszy, że problem nie tkwi w źródle, dzieci udały się w inną część góry, gdzie mogły spojrzeć w dół na rzekę, a gdy tak wpatrywały się w dal nagle zobaczyły, że na rzece była blokada, która powodowała, że woda płynęła poza wioskę. W końcu, po swojej długiej podróży, znaleźli problem! Dzieci zaczęły skakać z radości, ponieważ w końcu wiedziały co zrobić, aby przywrócić wodę z powrotem do wioski.

F. Rysowanie i sztuka

Podczas tej lekcji dzieci będą się uczyły o wzorach i ich związku z teksturą. Na te zajęcia będziecie potrzebować czystego białego papieru, czystego kolorowego papieru i kopii wyznaczonych kart pracy, a także kilku par nożyczek, kilka linijek i ołówków. Zanim rozpoczniecie pierwsze ćwiczenie powiedzcie dzieciom, że wzory powstają, gdy linie i kształty się powtarzają. Należy wspomnieć, że czasami możemy dostrzec wzory w teksturach.

1. Wyjaśnijcie uczniom, że w tym ćwiczeniu nauczą się wykonania bardzo prostego splotu używając papieru.
 - a. Najpierw podziel grupę na pary i daj każdej parze kartkę białego i kartkę kolorowego papieru.
 - b. Teraz będą tworzyć swoje krosna. Możecie dać im kopie Arkusza 1, aby pomóc im zrozumieć jak to wykonać. Wyjaśnijcie dzieciom, że powinny złożyć kartkę białego papieru wzdłuż tak, aby długie krawędzie się stykały. Jedno dziecko z każdej pary powinno trzymać papier złożoną krawędzią do dołu, bliżej siebie, a następnie zrobić nacięcia w papierze od złożonej krawędzi do około 1¼ cm od góry. Odstępy między nacięciami powinny wynosić około 2½ cm. Upewnijcie się, że uczniowie rozumieją, że nie powinni przecinać papieru do samego końca. Pomocne może być zademonstrowanie kilku pierwszych nacięć. Gdy skończą, poproście pary dzieci o rozłożenie papieru. Ten papier będzie służył jako ich krosno.
 - c. Każda para powinna następnie pociąć kolorowy papier wzdłuż na paski o szerokości około 2 1/2 cm. W razie potrzeby mogą użyć linijki i narysować równoległe linie, wzdłuż których będą mogli ciąć.
 - d. Następnie pokażcie dzieciom, w jaki sposób wzięwszy jeden pasek papieru wpleść go w krosno: przeprowadźcie kolorowy pasek papieru na wierzchu pierwszego białego paska krosna, później pod następnym, na wierzchu następnego itd. Po wpleceniu pierwszego kolorowego paska mogą dodać następny. Tym razem jednak powinni zacząć od umieszczenia go pod pierwszym paskiem na krośnie, a następnie naprzemiennie jak poprzednio. Pary dzieci powinny kontynuować w ten sposób uważając, aby nie pozostawiać dużych przerw między kolorowymi paskami, które wplatają w krosno.
2. Dzieci przejdą teraz do ćwiczenia związanego z historią, którą usłyszały podczas tej lekcji. Najpierw przypomnijcie im wiersz Táhiri, w którym napisała:

O ty, jesienią uschnięty,

Oto nadeszła wiosna, powstań!

Spójrz, oto Nowy Rok przynosi nowe życie . . .

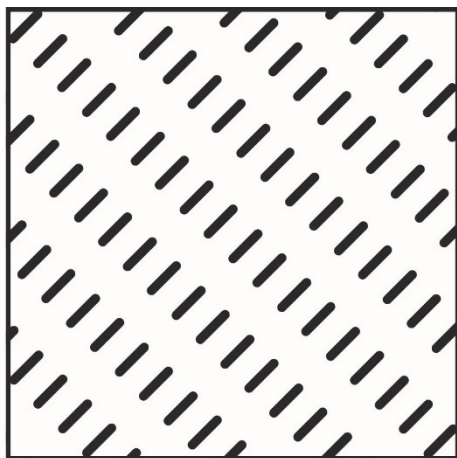
Na podstawie tego, czego dzieci nauczyły się w poprzednim ćwiczeniu, można pomóc im w stworzeniu dzieła sztuki przy użyciu Arkuszy 2 i 3 – jednego z rysunkiem drzewa jesienią, a drugiego z rysunkiem drzewa kwitnącego wiosną. Dzieci mogą pozostać w parach lub pracować indywidualnie. Najpierw poproście ich o pokolorowanie arkuszy z rysunkami. Aby im pomóc można zadawać grupie pytania, takie jak: „Jak wyglądają

różne elementy przyrody jesienią, gdy zbliża się zima?” i „Jak wyglądają różne elementy przyrody wiosną?”. Następnie uczniowie mogą wykorzystać Arkusz 2 do wykonania krosna, tnąc go w taki sam sposób, jak wcześniej białą kartkę papieru. Następnie mogą narysować równoległe linie na odwrocie Arkusza 3, tak jak zrobili to na kartce kolorowego papieru, i pociąć go na paski. Teraz mogą przeplatać paski kwitnącego drzewa na krośnię. Podczas gdy dzieci przeplatają możecie wspomnieć im, że nadejście nowego Objawiciela Bożego jest jak boska wiosna.

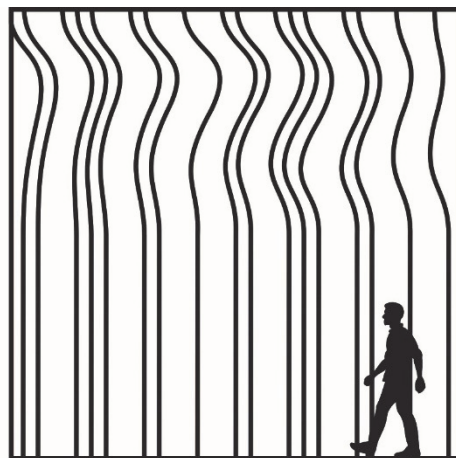
G. Modlitwy na zakończenie

Zestawy 1–3

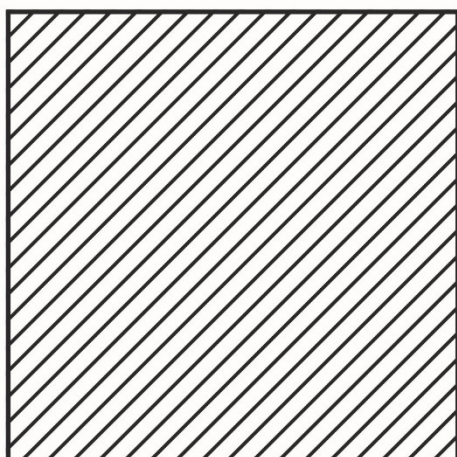
Arkusze do rysowania

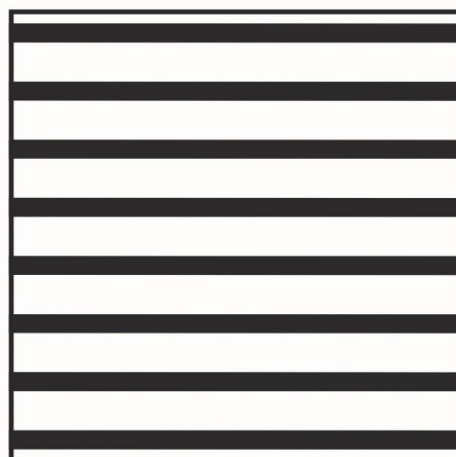
Linie krótkie

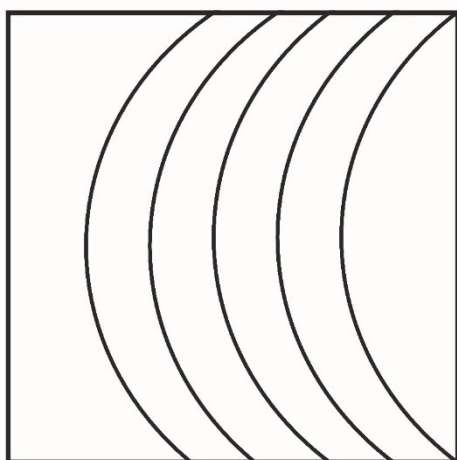
Linie długie

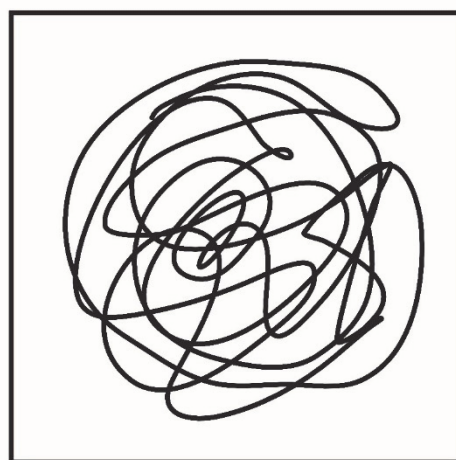
Linie cienkie

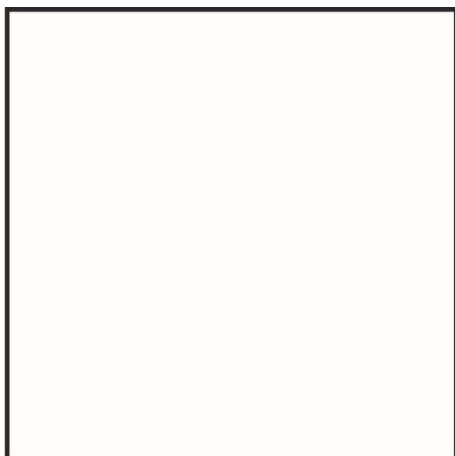
Linie grube

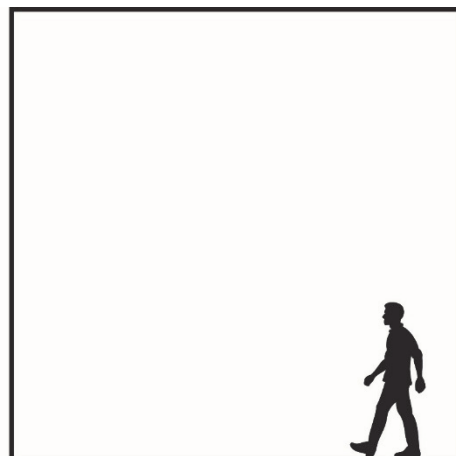
Linie zakrzywione

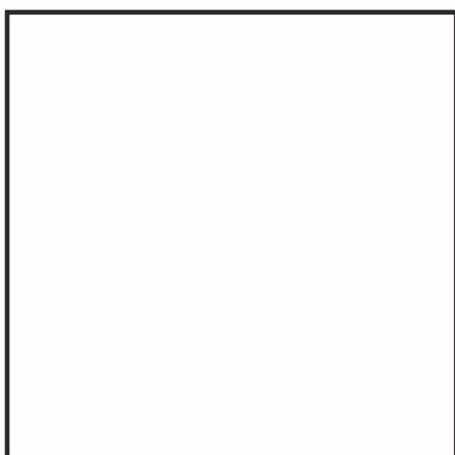
Linie gryzmoły

Linie krótkie

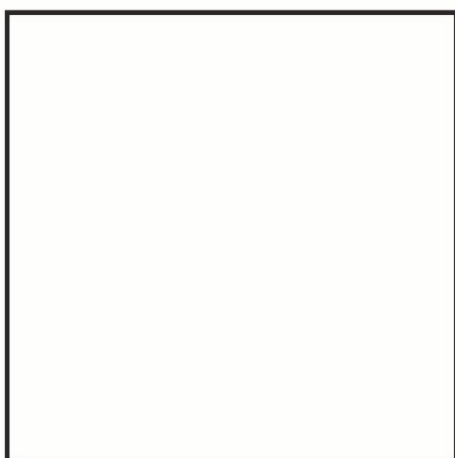
Linie długie

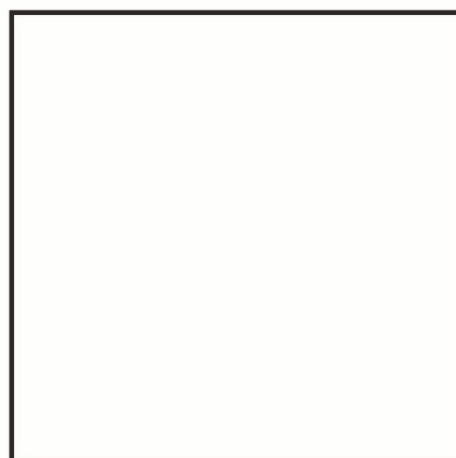
Linie cienkie

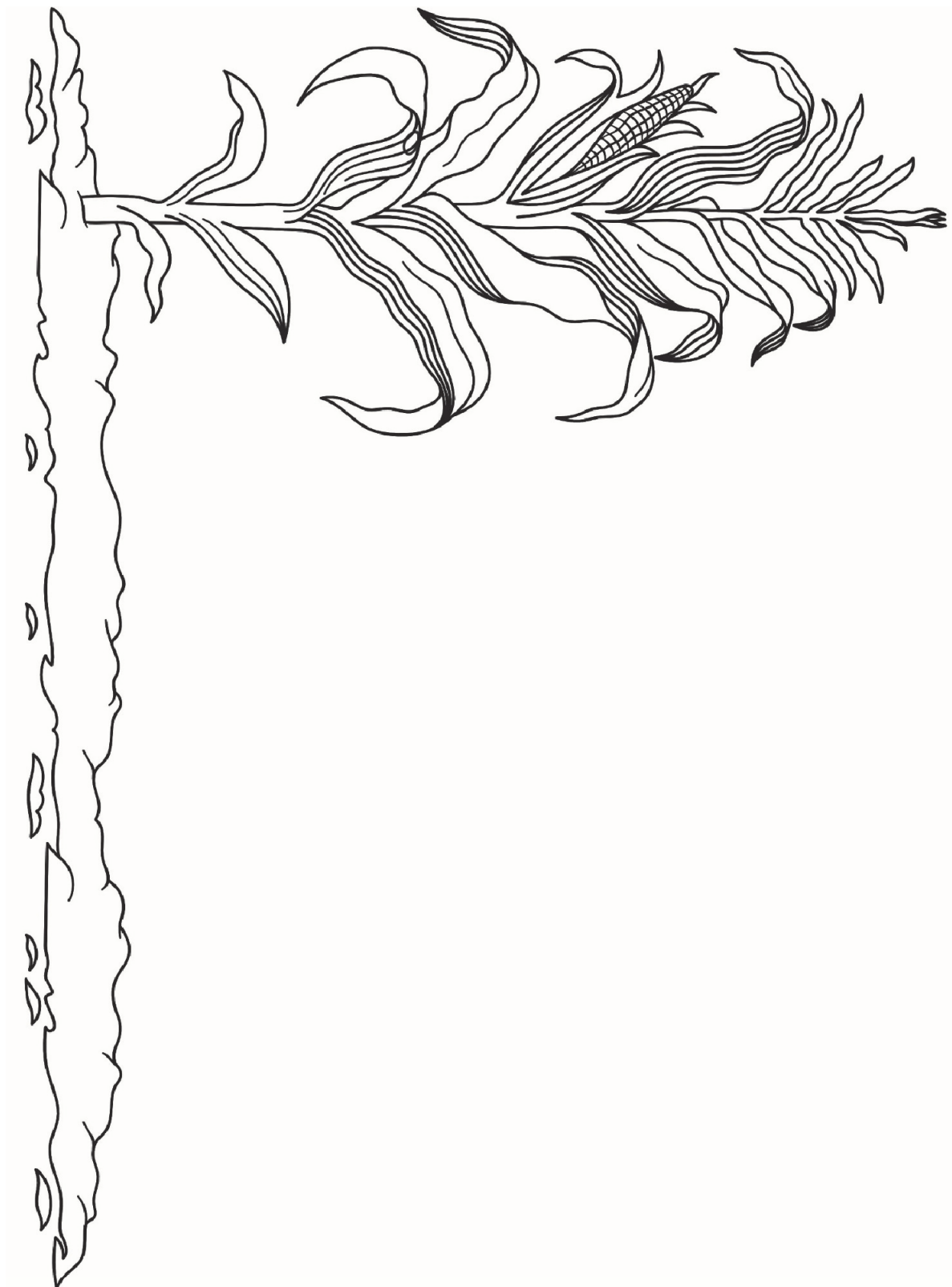
Linie grube

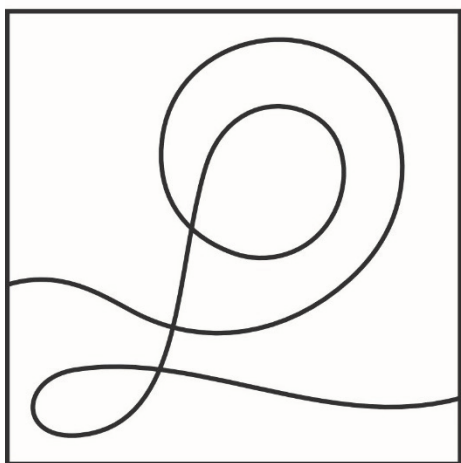

Linie zakrzywione

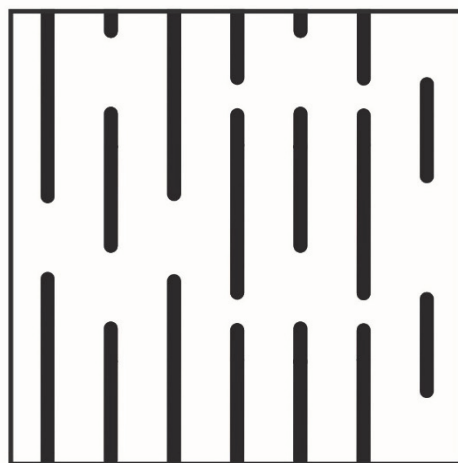

Linie gryzmoły

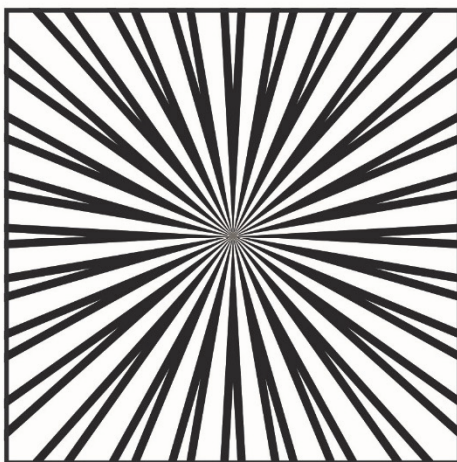

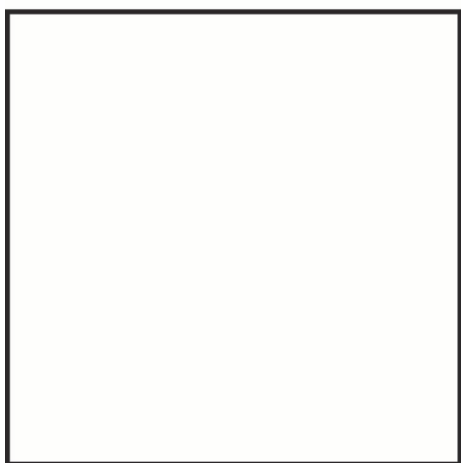
Linia ciągła

Linia przerywana

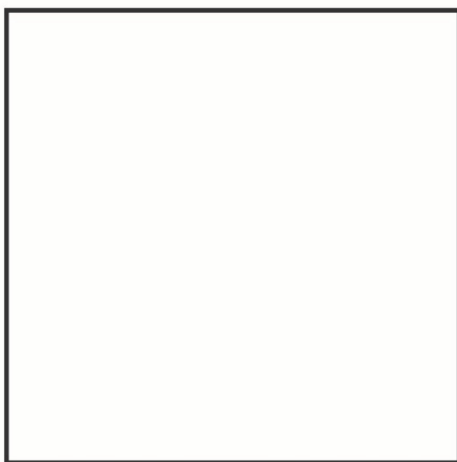
Linie promieniujące

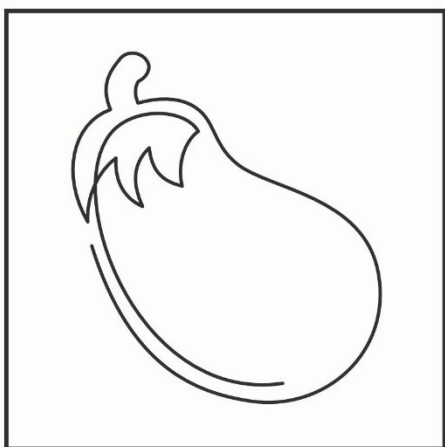
Linia ciągła

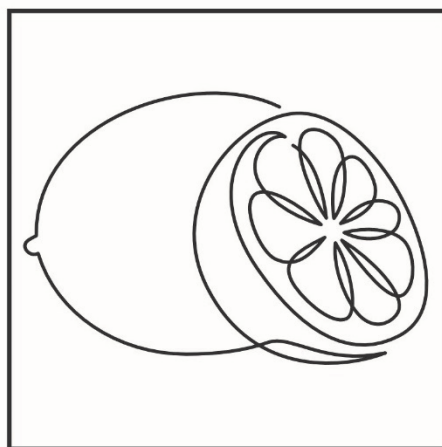
Linia przerywana

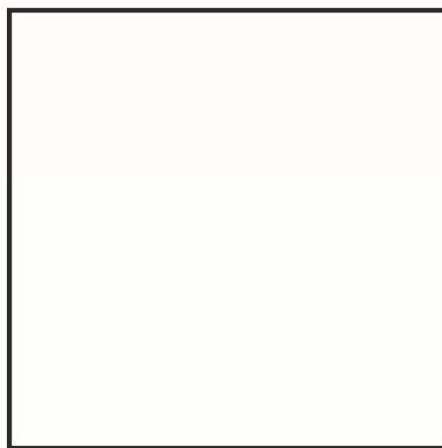
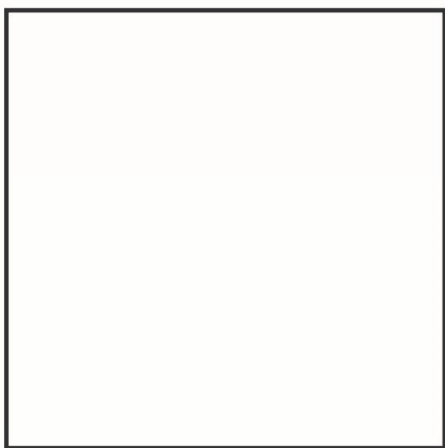
Linie promieniujące

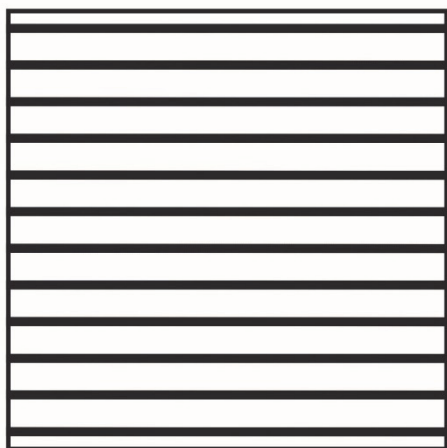

Bakłażan

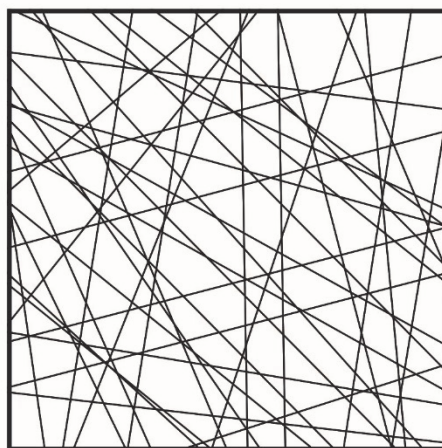

Cytryna

Linie proste równoległe

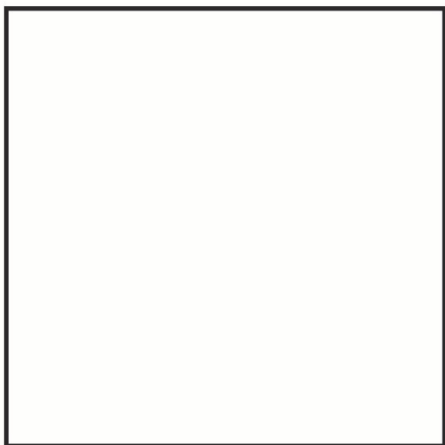
Linie proste krzyżujące się

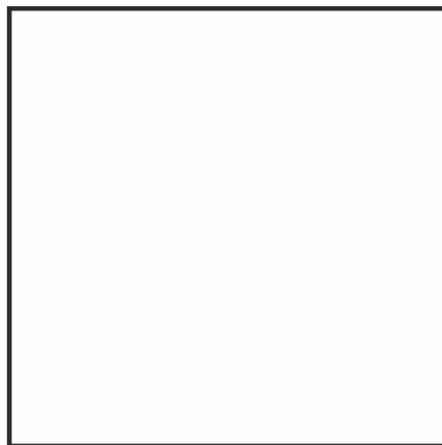
Linie kątowe

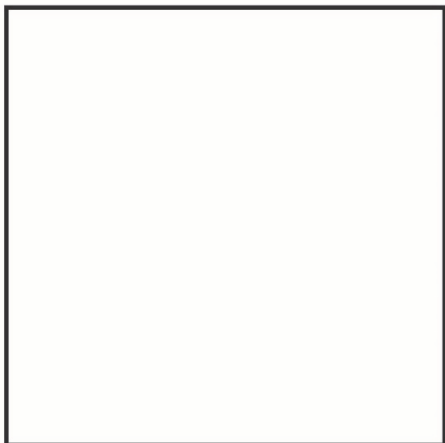
Linie falujące

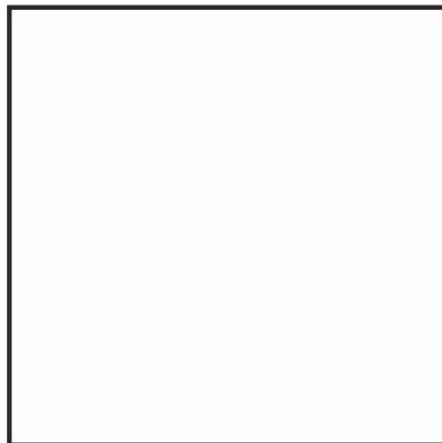
Linie proste równoległe

Linie proste krzyżujące się

Linie kątowe

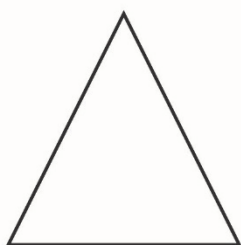
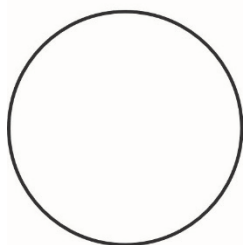
Linie falujące

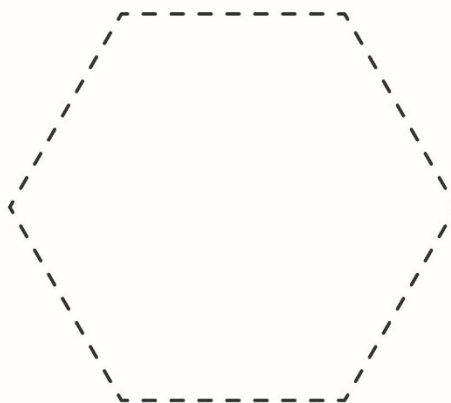
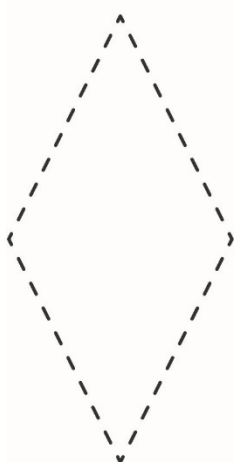
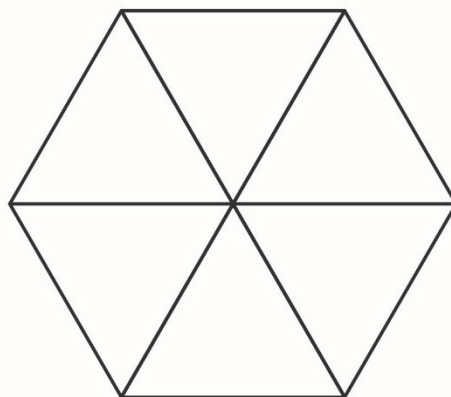
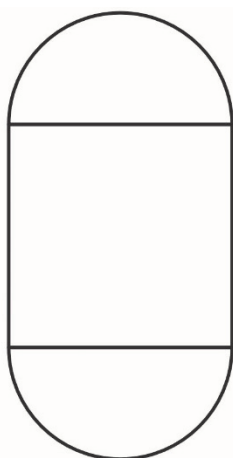
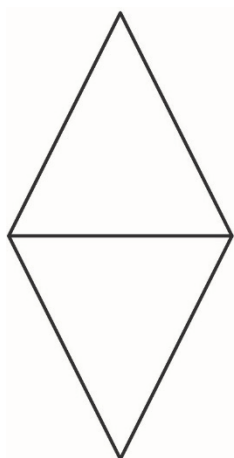
AĄBCĆDEĘFGHIJKL
ŁMNŃOÓPQRSŚTU
VWXYZŻŻ

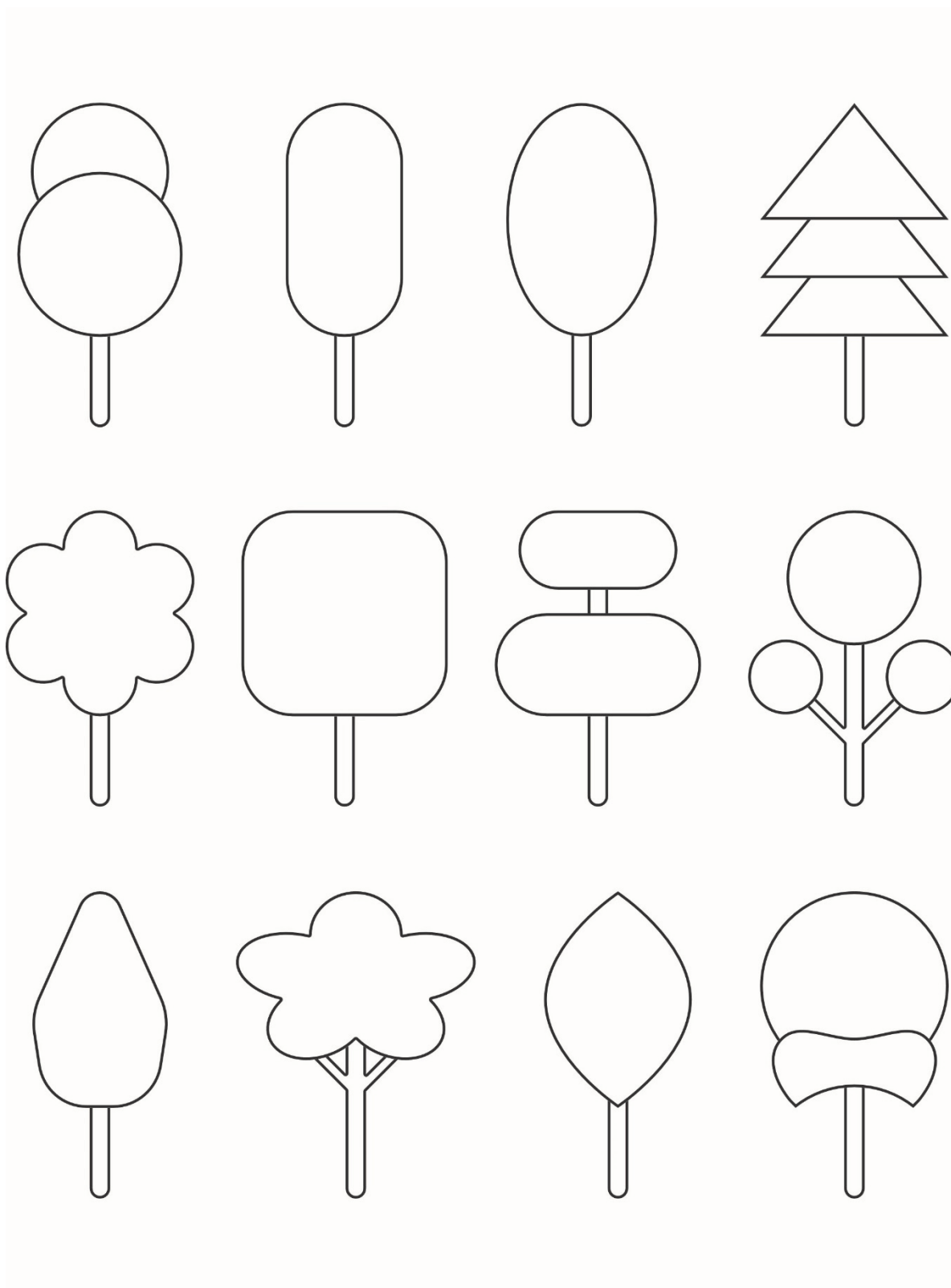
aąbcćdeęfghijklłmnń
oópqrsśtuvwxyzżż

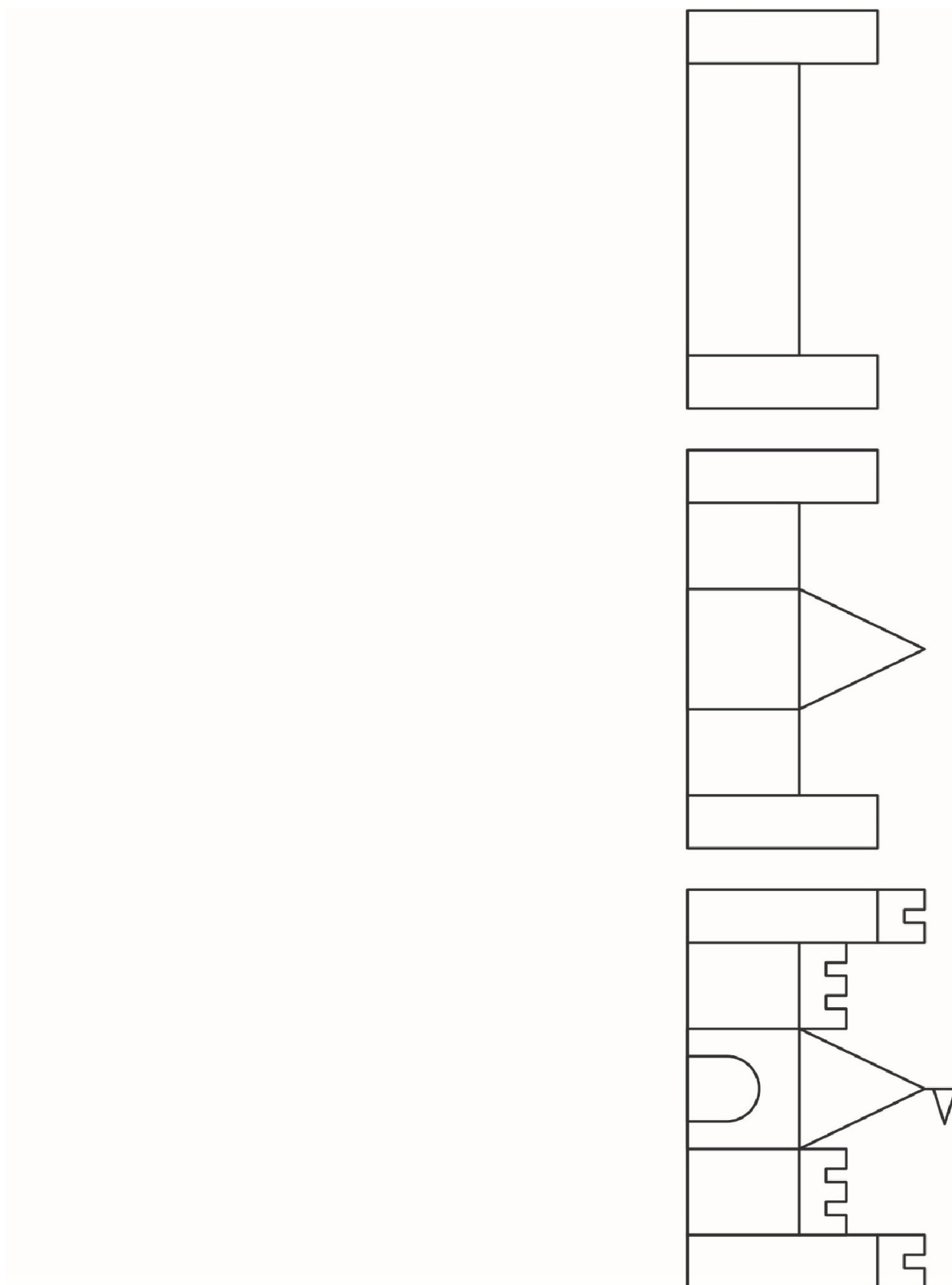
On jest Bogiem!
O Boże, mój Boże!
Obdarz mnie
czystym sercem,
czystym jak
perła.

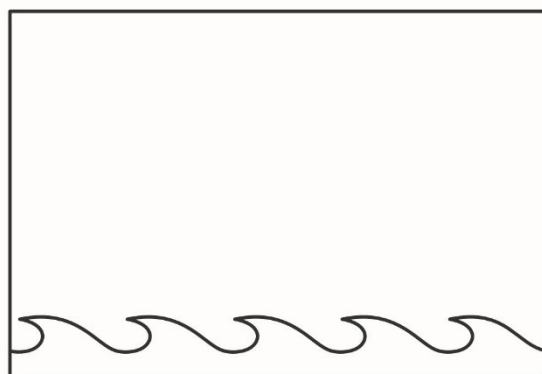
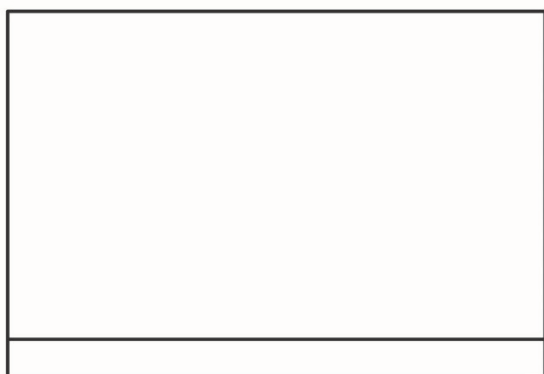
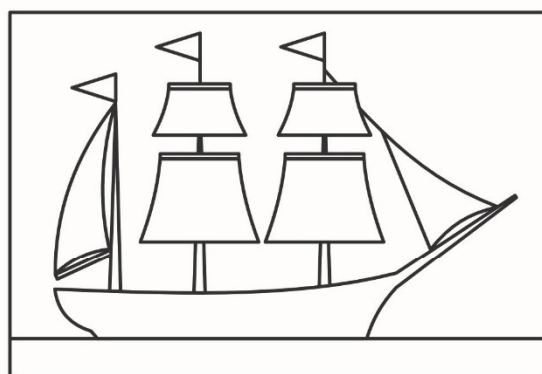
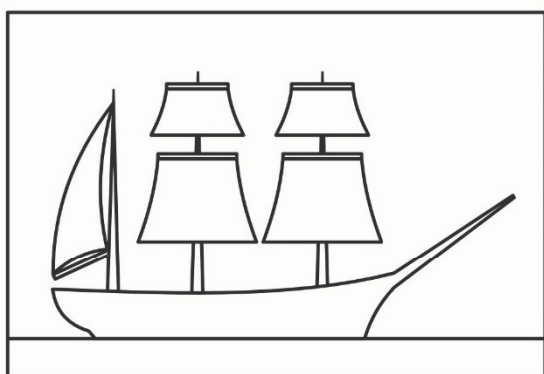
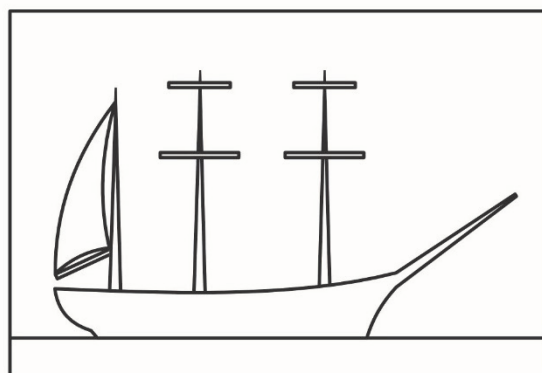
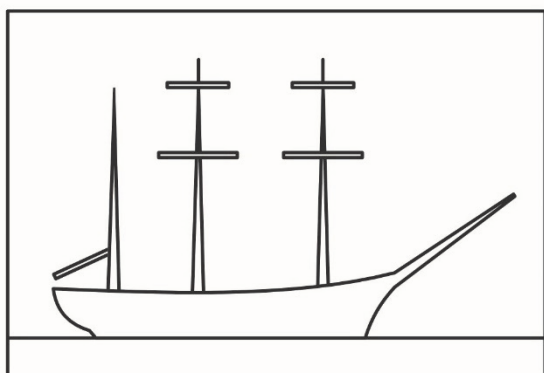
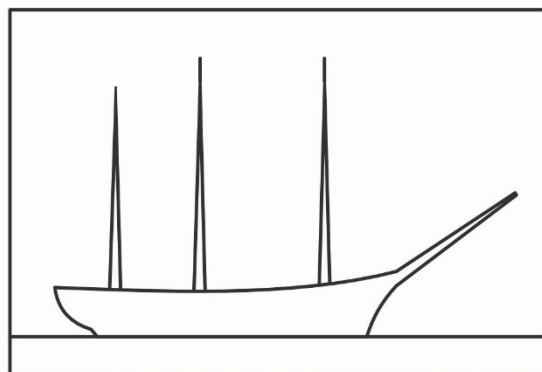
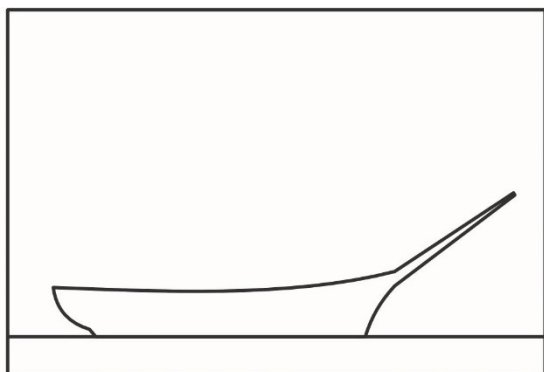
The image shows a large rectangular area with a light cream background. This area is divided into six horizontal sections by thin black lines. The top section is the largest, and the subsequent five sections are of equal, smaller height. This layout is typical for a worksheet or a form designed for structured writing or drawing.

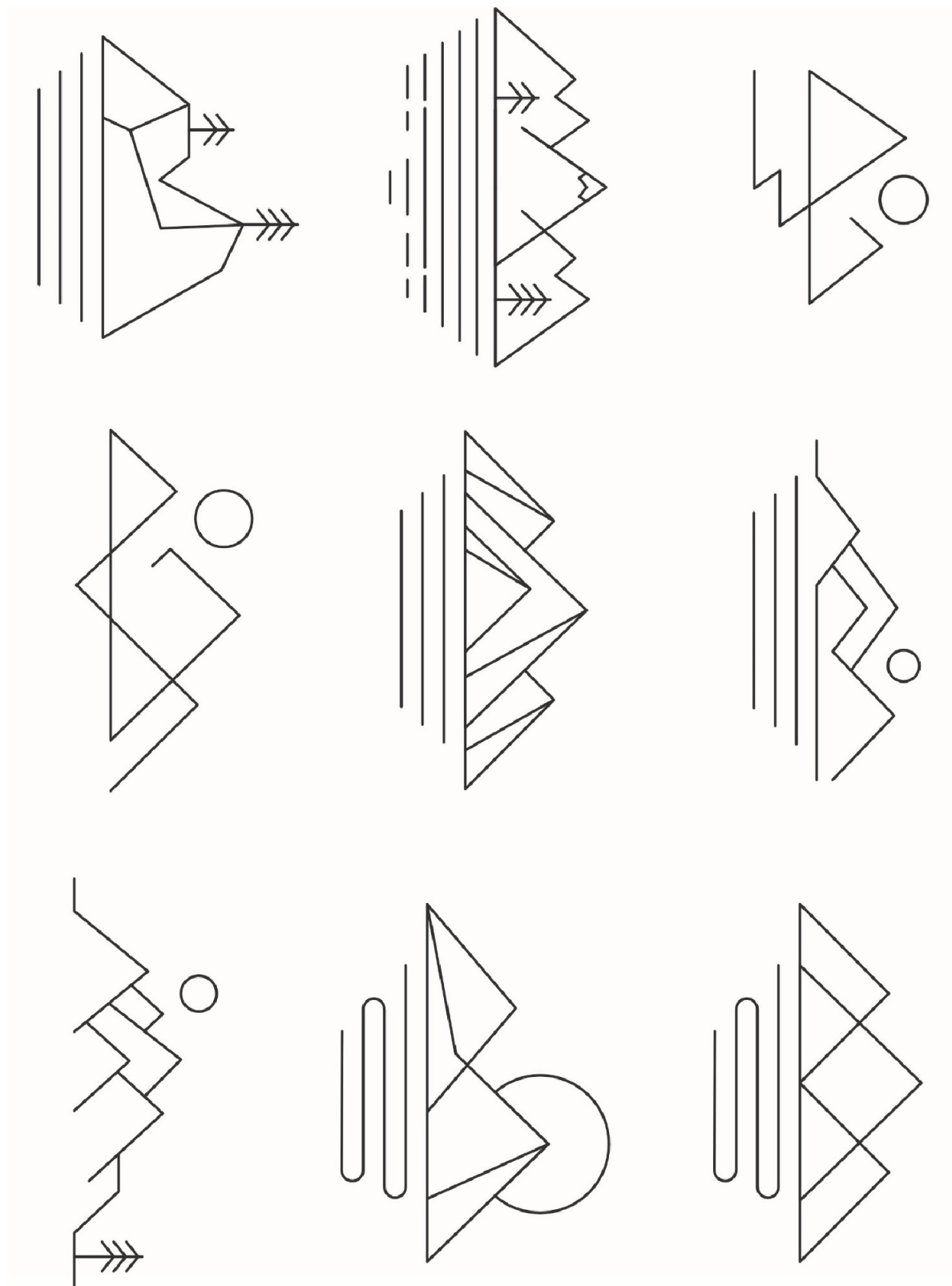

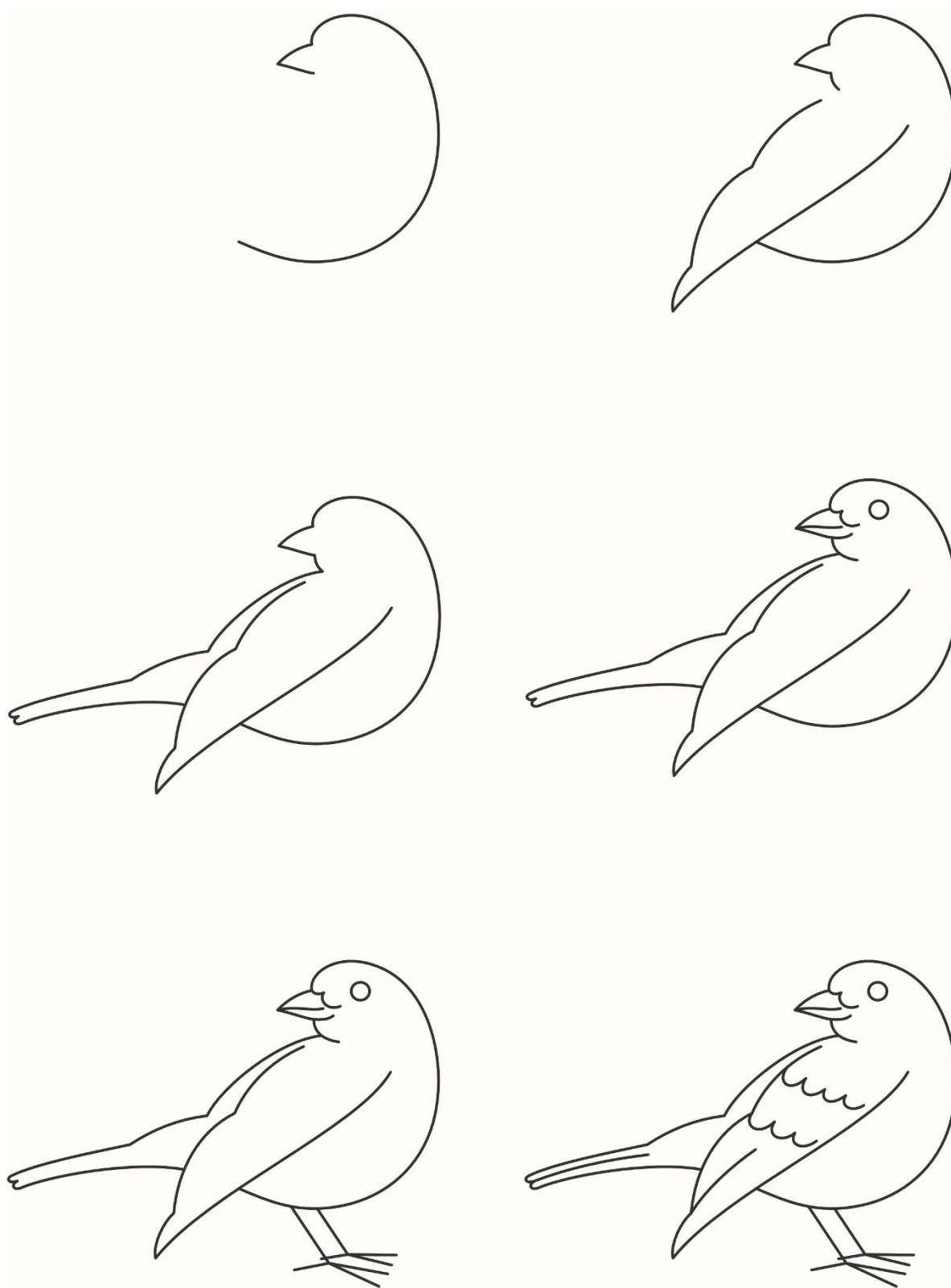

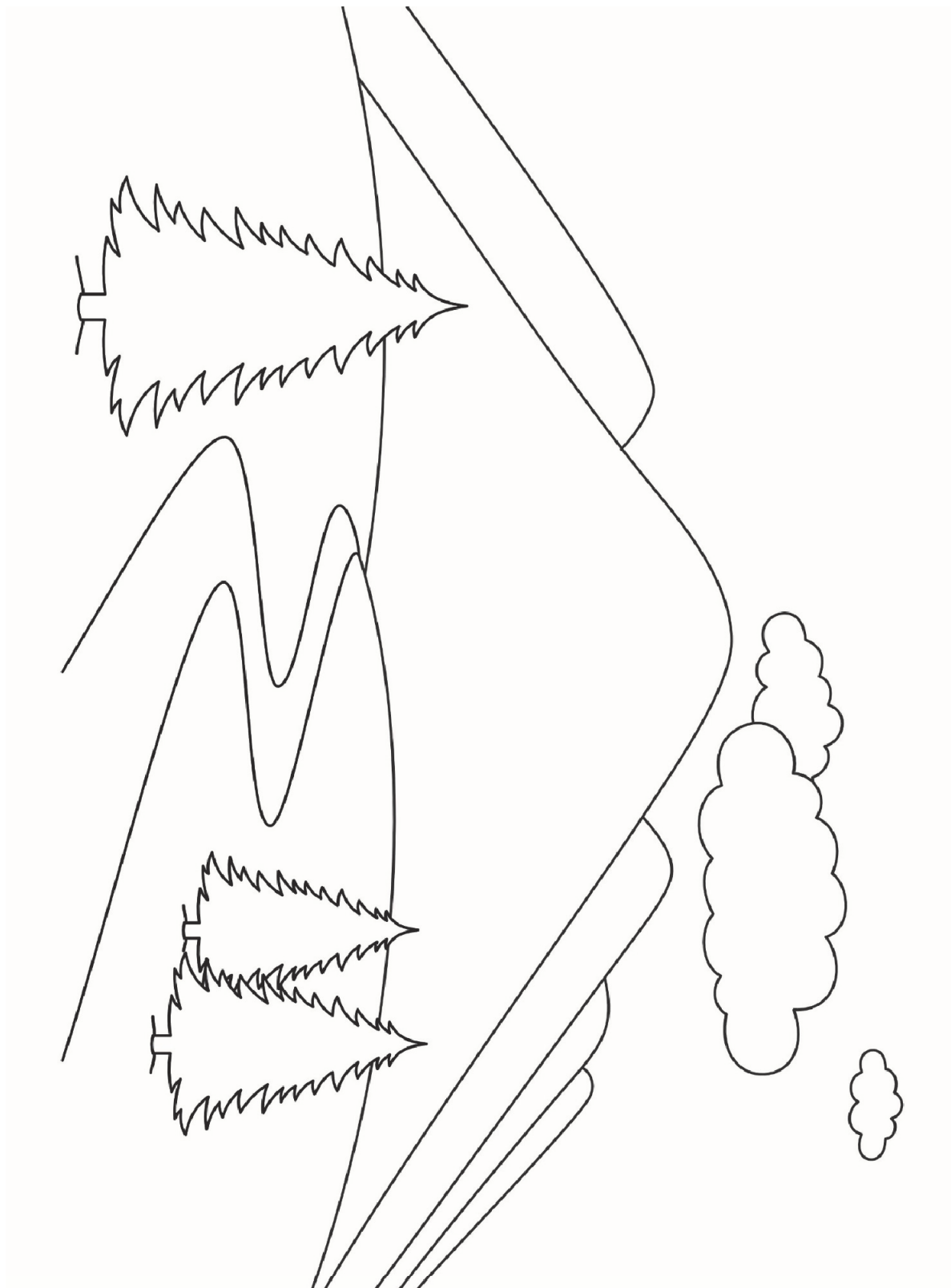

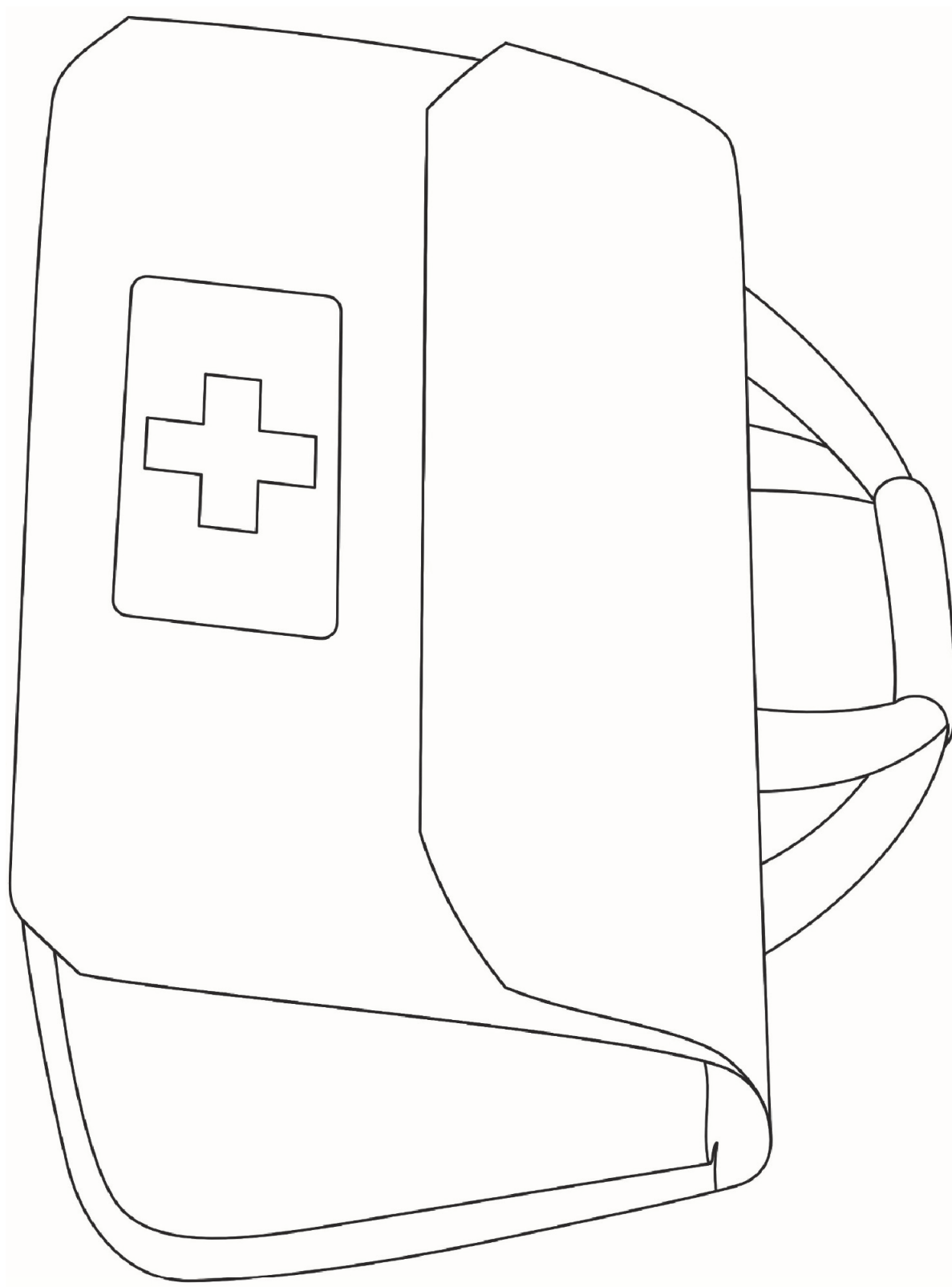

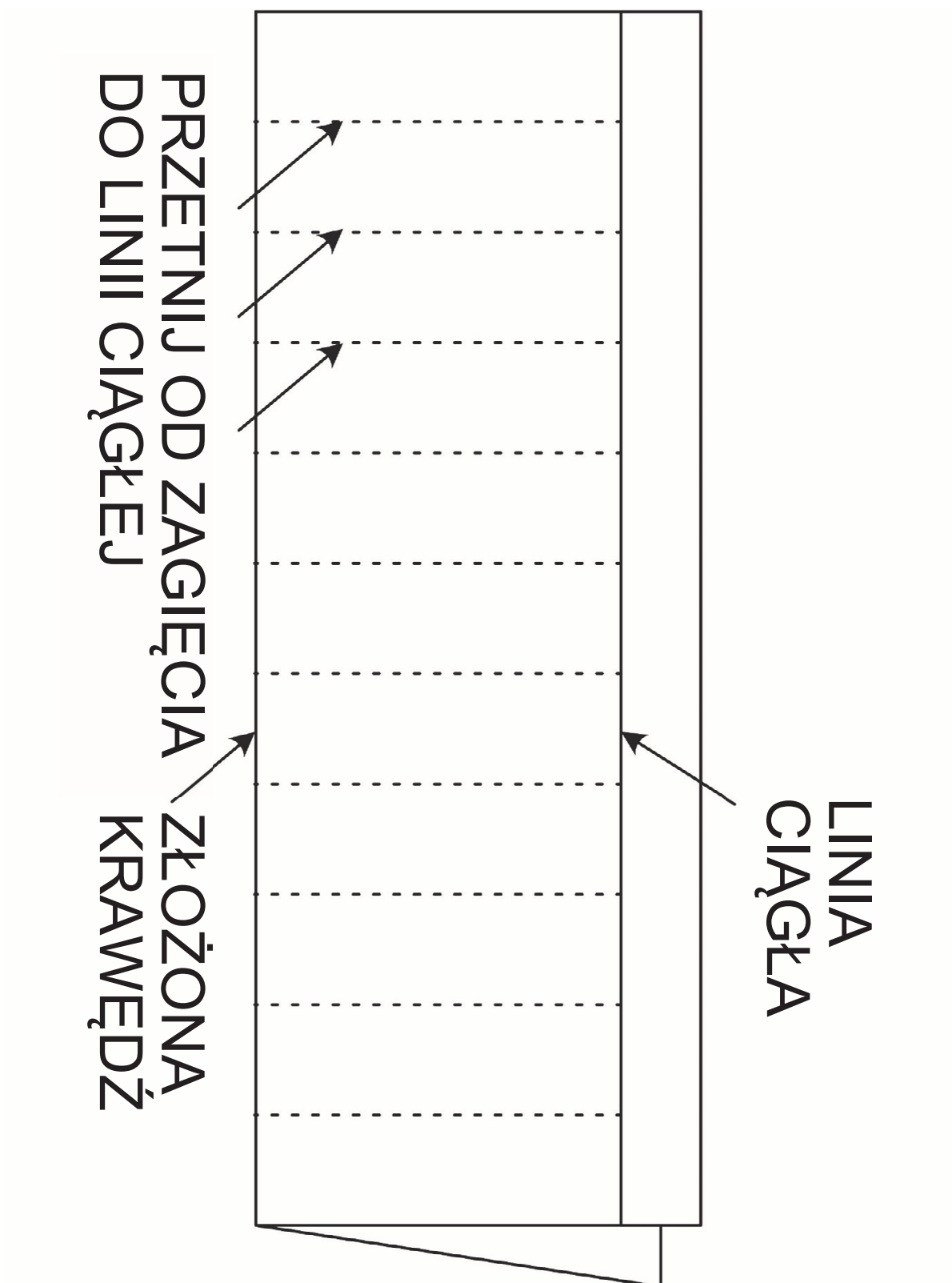

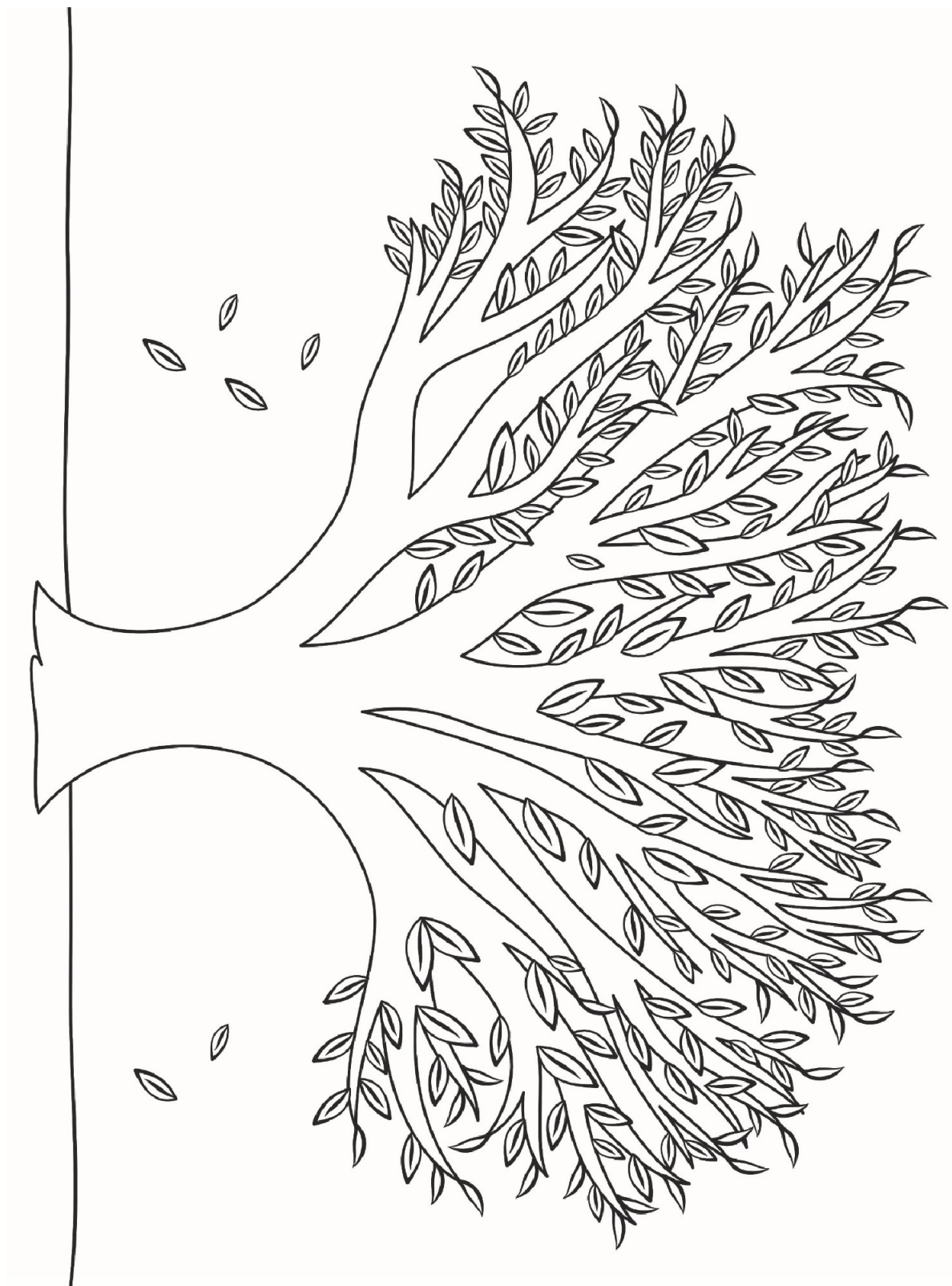

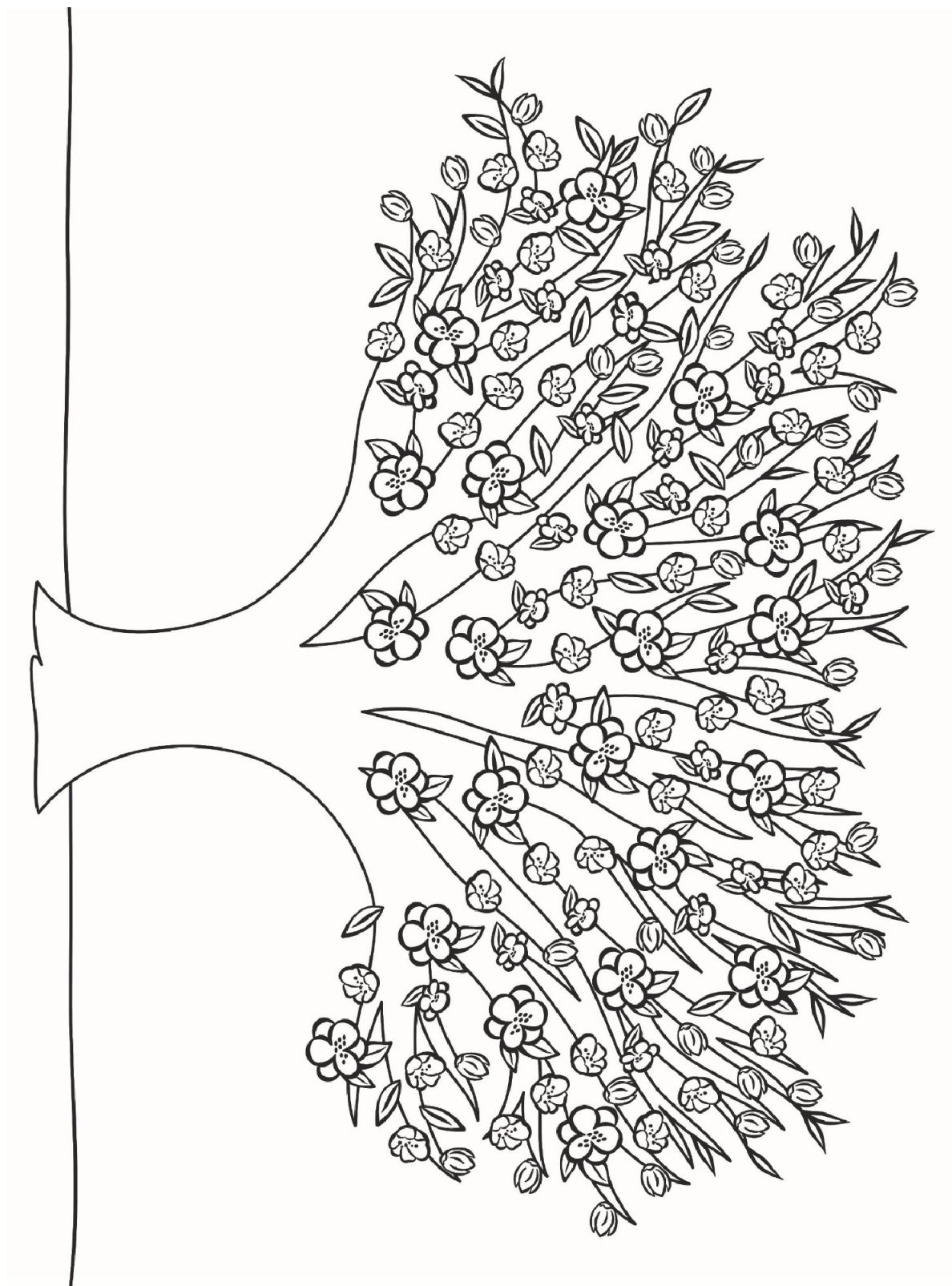

PRZYPISY

1. ‘Abdu’l-Bahá, w: *Prayer and Devotional Life: Extracts from the Bahá’í Writings*, opracowane przez Dział Badań Powszechnego Domu Sprawiedliwości, Ingleside, Bahá’í Publications Australia, 2020, nr 5, str. 6
2. Z Tablicy ‘Abdu’l-Bahy (tłumaczenie angielskie uwierzytelnione)
3. *The Summons of the Lord of Hosts: Tablets of Bahá’u’lláh*, Wilmette, Bahá’í Publishing, 2006, nr 1:53, str. 40
4. Z Tablicy Bahá’u’lláha (tłumaczenie angielskie uwierzytelnione)
5. Bahá’u’lláh, *Kitáb-i-Íqán: Księga pewności*, (Wydawnictwo Bahá’í, 1998), akapit 52
6. Z przemówienia wygłoszonego 24 kwietnia 1912 roku, opublikowanego w: *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by ‘Abdu’l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912*, Wilmette, Bahá’í Publishing, 2012, akapit 1, str. 71
7. ‘Abdu’l-Bahá, w: *Bahá’í Prayers: A Selection of Prayers Revealed by Bahá’u’lláh, the Báb, and ‘Abdu’l-Bahá*, Wilmette, Bahá’í Publishing Trust, 2002, 2020 printing, str. 31
8. Bahá’u’lláh, *ibid.*, str. 233
9. ‘Abdu’l-Bahá, *ibid.*, str. 31
10. *Ibid.*
11. Z Tablicy Bahá’u’lláha (tłumaczenie angielskie uwierzytelnione)
12. *Tablets of Abdul-Baha Abbas*, New York, Bahá’í Publishing Committee, 1915, 1940 printing), tom 2, str. 483 (tłumaczenie angielskie uwierzytelnione)
13. *The Summons of the Lord of Hosts*, nr 119, str. 93
14. *Pokłosie Pism Bahá’u’lláha*, Wydawnictwo Bahá’í, 2019, 136:2
15. ‘Abdu’l-Bahá, w: *Znaczenie modlitwy obowiązkowej i postu: fragmenty z Pism Bahá’í*, kompilacja przygotowana przez Dział Badań Powszechnego Domu Sprawiedliwości, Wydawnictwo Bahá’í, 2020, nr 28, str. 18
16. Bahá’u’lláh, *Słowa ukryte*, Wydawnictwo Bahá’í, 2018,), arab. 16
17. Bahá’u’lláh, w: *Modlitwy Bahá’í*, str. 233
18. *Tablice Bahá’u’lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, Wydawnictwo Bahá’í, 2021, nr 10:4
19. *Ibid.*, nr 10:10

20. Ibid., nr 17:95
21. *Słowa ukryte*, arab. 9
22. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 155:4
23. Ibid., 155:3
24. ‘Abdu’l-Bahá, w: *Modlitwy Bahá’i*
25. *Słowa ukryte*, arab. 42
26. Ibid., arab. 1
27. ‘Abdu’l-Bahá, cytowany przez Shoghię Effendiego, *Nadejście Boskiej Sprawiedliwości*, Wydawnictwo Bahá’i 2019, akapit 40
28. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, nr 118:1
29. Ibid., 29:1
30. ‘Abdu’l-Bahá, w: *Bahá’i Education: Extracts from the Bahá’i Writings*, kompilacja przygotowana przez Dział Badań Powszechnego Domu Sprawiedliwości, Ingleside, Bahá’i Publications Australia, 2020), nr 50, str. 42
31. Bahá'u'lláh, *Klejnoty Boskich Tajemnic*, Wydawnictwo Bahá’i, 2020, akapit 36